DEBRA DIXON

O nouă șansă

Traducerea și adaptarea în limba română de
SÎNZIANA MIHALACHE

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

– Dacă poți scrie cărți la fel de bune ca aceasta, am fi interesați să publicăm o întreagă serie, îi spuse Joannei bărbatul din celălalt capăt al mesei.

– Nu sunt sigură dacă pot, se eschivă ea.

Surâsul lui încrezător părea a dovedi că e obișnuit cu persoane temperamentale, și că, de obicei, el ieșea învingător. Era un tip între două vârste, cu chip plăcut, marcat de o privire albastră, tăioasă, și cu un aer de superioritate care-i conferea înfățișarea unui om de afaceri de succes.

Joanna nu mai întâlnise niciun editor; iar cămăruța înghesuită cu manuscrise și cărți împrăștiate peste tot spulberase imaginea unui birou modern, vopsit clasic în alb și crem.

Atunci când primise invitația de a se întâlni cu James Colnbrook, își amintise imediat de cartea pentru copii pe care i-o trimisese cu câteva luni în urmă, despre un cățel pe nume Billy. Însă nici nu putea fi vorba despre o colecție întreagă.

– Nu cred că mai am timp pentru scris, explică ea. Mi-a luat luni de zile să o termin și pe aceasta.

– Iar câteodată e nevoie de ani întregi, chiar și atunci când ai tot timpul din lume, răspunse el grav. Și sunt sigur că poți, domnișoară Radcliffe, iar ochii îi luciră slab.

– Doamnă…doamna Radcliffe.

Deja și-l închipuia pe James Colnbrook făcând calcule și era conștientă că înfățișarea ei finuță, cu bucle blonde și forme minuscule, și îmbrăcămintea scumpă de pe ea, o bluză de mătase și o fustă neagră care o maturizau, nu-i susțineau statutul de femeie căsătorită.

Dar era într-adevăr căsătorită. La cei douăzeci și trei de ani pe care-i avea, se găsea prinsă într-un mariaj insignifiant, atât pentru ea, cât și pentru soțul ei.

– Îmi pare rău, nu mi-am dat seama, se scuză James Colnbrook, observându-i scumpul inel de logodnă cu diamant de pe deget.

– Nu prea are importanță, nu ?

– Nu, bineînțeles că nu.

Pe măsură ce întâlnirea lor se prelungea, el descoperea tot mai multe lucruri despre ea. Când Joanna Radcliffe intrase pe ușă cu o jumătate de oră înainte, o catalogase drept o femeie de carieră, o secretară elegantă, cu gust ; o posibilă conducătoare a unei firme, chiar. Iar acum îi constata vulnerabilitatea, disimulată până în momentul în care venise vorba despre mariajul ei printr-o privire albastră inexpresivă și prin trupul ei aproape băiețesc. Dar mai ales deveniseră vizibile urmele durerii, ce se răsfrângeau asupra chipului ei tânăr și prea frumos pentru a fi cunoscut semnele agoniei. Joanna

Radcliffe era o femeie care cunoscuse necazurile vieții încă din tinerețe; deși supraviețuise, cicatricele nu dispăruseră încă.

– Soțului tău nu-i place ideea că lucrezi ? începu el să râdă forțat, cu un sentiment de milă la adresa femeii necunoscute din fața lui, cu toate că reputația lui de om fără scrupule nu-i permitea o astfel de ieșire. Unii bărbați trebuie să-și protejeze imaginea de macho.

– Joshua n-are de ce să se îngrijoreze pentru imaginea lui, răspunse ea. Nu i-o afectez cu nimic.

Numele de Joshua Radcliffe îi suna cunoscut, dar nu era sigur că-l știe pe tip.

– Deci, nu se supără dacă petreci mai multe ore pe zi muncind ?

– Când am zis că n-am timp, nu m-am referit la posibilele obiecții ale soțului meu, ci pur și simplu la faptul că n-am timp. Nu văd de ce trebuie să-l implicați și pe el. Dacă vreți să publicați cartea bine, dacă nu, am să găsesc pe altcineva.

– Dar vrem s-o publicăm, se repezi el, criticându-se în sinea lui pentru vorbele negândite.

Povestea câinelui nebunatic și aventurile lui ar fi fost o afacere profitabilă; însă ceea ce-l intriga din ce în ce mai mult, era persoana Joannei Radcliffe, chiar mai mult decât orice altă femeie pe care o întâlnise.

Se vedea că e o femeie educată, iar hainele-i păreau a fi de la aceeași firmă la care se îmbrăca și soția lui. Doar că pe aceasta din urmă n-ar fi arătat niciodată la fel de bine. Foarte rar intrau în biroul său autoare asemănătoare Joannei. Părea genul de femeie care se preocupă exclusiv de viața de societate, care-și selectează evenimentele la care participă, care face donații de caritate – care și

pierde timpul, în general, în vreme ce soțul ei produce bani. În același timp, Joanna îi lăsa impresia unei persoane raționale, care de fapt disprețuia astfel de evenimente. Cu fiecare minut care trecea, curiozitatea lui James creștea în intensitate.

– Într-adevăr, doamnă Radcliffe, vrem să vă publicăm cartea, însă trebuie să știm câte ceva și despre autorii noștri.

– De ce?

– De ce? Pentru că de obicei adăugăm pe spatele cărții și câteva informații despre autor.

– Nu mă interesează așa ceva, se repezi ea, înainte ca el să mai aibă răgaz să continue. Iar cartea nu se va publica sub numele meu adevărat.

– Nu ?...De ce ? se încruntă el.

Majoritatea abia așteptau să-și vadă numele pe copertă, deși nu toată lumea se putea bucura de un nume la fel de rezonabil precum al ei.

– Și aș prefera să nu mă întrebați de ce, îl fixă ea cu privirea.

– Dar…și se opri, observând determinarea femeii. Bine. Sunt sigur că putem găsi un nume care să vă convină, și totuși…

Joshua Radcliffe – acum își aducea aminte de el. O privi pe cea din fața lui, cu alți ochi de data asta. Nu putea fi tocmai ea soția omului pe care-l știa el. Tipul era medic specialist la clinica din Harley Street – tocmai ce plătise operația Moirei acolo. Însă bărbatul cu care el discutase părea mult mai în vârstă decât Joanna. James nu-l cunoștea personal, pentru că Moira se ocupase de toate detaliile; dar de câte ori o vizitase pe soția lui la spital, tot de atâtea ori doctorul se afla în salon.

Asta însemna că avea cel puțin patruzeci de ani. Probabil că pe fiul lui să-l cheme la fel, în caz că avea și un fiu, iar ea să fie căsătorită cu băiatul.

Joanna încă nu-și dăduse seama de gândurile ce-l măcinau pe James Colnbrook ; se uita mereu la ceasul de aur, frământându-și când degetele, când mânerul poșetei.

– Mă tem că am o întâlnire la ora prânzului. Trebuie să plec.

– Ah, de obicei iau masa cu noii mei colaboratori…

– Îmi pare rău, spuse eași se ridică, chiar trebuie să plec. N-aș vrea să întârzii.

James se ridică și el, puțin indecis cu privire la următoarea sa mișcare. Era înalt, oacheș, cu maniere distinse și nu era genul de bărbat care să se lase înlăturat de o femeie, mai ales de una la fel de frumoasă precum Joanna Radcliffe. Însă și ea cunoștea prea bine astfel de bărbați pentru a se lasă impresionată de afectarea lui. La urma urmei, era căsătorită cu un asemenea bărbat.

– Când vă mai văd ? întrebă el.

– Secretara dumneavoastră ar putea să mă anunțe, îi răspunse ea din ușă.

– Dar…

– Mi-a părut bine că ne-am întâlnit, domnule Colnbrook. Și o să mai reflectez asupra ideii de a scrie în continuare. La revedere, și ieși cu bărbia sus, în timp ce James se cufunda, surprins, în scaunul său, cu privirea plecată.

Joanna o salută din cap pe secretară și opri un taxi, pentru a ajunge la restaurantul la care lua prânzul cu mama ei. Nimeni n-ar fi bănuit, după figura ei, ce gânduri are.

I se va publica o carte! Ea, Joanna Radcliffe scrisese o carte pentru copii îndeajuns de bună pentru a-i fi publicată! După ani de zile în care se simțise inutilă, în sfârșit realizase ceva fără ajutorul lui Joshua. James Colnbrook deja îi menționase că nu avea să câștige prea mult, însă atâta cât primea îi va conferi o independență, măcar din punct de vedere intelectual. În plus, banii nu contau, doar soțul ei era bogat, și mai moștenise o sumă consistentă și de la bunica ei. Mai degrabă tânjea după sentimentul de împlinire decât după orice altceva.

Când Joanna intră în fugă în restaurant, mama ei se afla deja la masă – întârziase câteva minute, cu toată graba. Mama ei disprețuia lipsa de punctualitate ; iar reprosul vizibil era de-ajuns în acest sens.

– Scuză-mă c-am întârziat, și se așeză pe scaun, acceptând lichiorul pe care un ospătar i-l oferise.

Angajații restaurantului cunoșteau prea bine preferințele Joannei.

– Nicio problemă, o repezi mama ei.

Tânăra femeie semănă perfect cu mama, diferența făcând-o doar anii; la cei patruzeci și cinci de ani, femeia arăta perfect; își păstra culoarea părului la aceeași coafeză ca Joanna. Cora încerca să-și mențină tinerețea prin toate metodele cosmetice posibile, în timp ce pe chipul Joannei începuseră să apară semnele îmbătrânirii premature. Un surâs discret lumină fața tinerei, care sesizase lipsa de sinceritate din tonul mamei. Acesta era, de fapt, modul ei de a reacționa, asemenea unei școlărițe, nu ca o femeie măritată de cinci ani.

– Am fost reținută de editor, și sorbi din lichior.

– Și ce ți-a spus? întrebă femeia, mai mult din politețe.

Joanna nu părea deranjată de dezinteresul mamei, cum de altfel nu se aștepta la nicio încurajare în acest sens, din partea niciunui membru al familiei. Tatăl ei era un bancher bine cotat, mama – secretara lui, care transforma în succes tot ce atingea. Mica afacere pe care ea încerca s-o întreprindă nu-și avea rostul, din punctul lor de vedere. Astfel că ea se alegea doar cu o satisfacție proprie.

– O vor publica, scutură ea din umeri, continuând să se uite pe meniu.

– Serios? E despre un câine, sau așa ceva, nu ?

– Despre un boxer, o informă Joanna sec, întrebându-se de ce trebuie să se chinuie singură la prânzurile săptămânale cu mama ei.

Întotdeauna aceste întâlniri sfârșeau prost, caci lipsa de interes o afecta enorm. I-ar fi plăcut mai mult să se rezume la vizitele duminicale, împreună cu soțul, singurele ocazii când îl vedea și pe tatăl ei. Ambii părinți duceau o viață infernală, negăsind timp pentru ea. Niciodată nu avuseseră. Căsătoria cu Joshua atenuase relația cu cei doi, deși la început mariajul părea a fi un dezastru.

– Adică ai găsit un editor care să te plătească pentru o poveste despre un cățel ? se miră femeia, disprețuitor.

– Da.

– Nici nu mai știi de ce e în stare lumea de azi…Și Joshua ce părere are ?

– Nu s-a exprimat, bâigui Joanna.

– Nici nu mă gândeam că are s-o facă ! Cine a mai auzit de un om cu reputația lui să aibă o soție care scrie povești pentru copii!

– Dar n-am spus că nu e de acord, reacționă ea.

Doar că n-am discutat prea mult despre asta.

De fapt, în ultimul timp nici nu prea mai discutau!

Ospătarul, care tocmai venea cu farfuriile, o împiedică pe Cora să riposteze.

– Voiai să mai spui ceva, mamă? întrebă Joanna, începând să mănânce.

– Nu la masă. Vorbim mai târziu.

Joanna își savură porția pe îndelete, luând îmbucături mici, cu grație; degetele ei alungite și subțiri păreau împovărate de inelele primite cu ocazia cununiei.

După masă, trecură la cafele, Joanna pregătindu-se, în sinea ei pentru lecțiile pe care mama ei avea să i le ofere în continuare. Deja se săturase de aceleași observații, după atâția ani. Probabil că nu toată lumea găsea satisfacție într-o astfel de carte, însă constituia singura ei realizare, singurul lucru care-i aparținea în totalitate, și care nu era primit de la el.

– Mă întrebam cum este…

Tânăra clipi, nedumerită.

– Cum este cine ? întrebă după ce-și veni în fire.

– Joshua, bineînțeles. Știu că ești fericită cu cartea, dar fii atentă și la ce-ți spun ! Tatăl tău și cu mine i-am simțit lipsa duminica trecută, și ne întrebam ce mai face.

– Ți-am spus doar – duminică a trebuit să se întoarcă la spital. Și-a cerut scuze.

– Se pare că în ultimul timp…lucrează din greu, se încruntă femeia.

– Știi bine că a lucrat întotdeauna așa.

– Dar în ultimele luni a cam întrecut măsura.

– Mamă, dacă vrei să-mi spui ceva anume, fă-o direct. N-am chef de ghicit.

– Ești fericită cu el, Joanna ? veni răspunsul iritat al Corei.

– Bineînțeles, însă privirea ei era undeva departe.

– Știu că, la început, noi n-am fost de acord…

– Adică? se trezi tânăra. Vrei să spui că, de fapt, v-ați opus până când ați aflat cine este.

– E adevărat! confirmă indignată mama ei. Niciodată nu m-am îndoit că ar fi cineva. Doar că e mai în vârstă decât tine. Iar noi nu eram siguri că ești destul de matură pentru o căsătorie, dar având în vedere…

– Spune odată ce ai de spus, mamă, o înrerupse ea, conștientă că toată vorbăria avea un scop ascuns.

– Păi, am auzit…

– Că… ?

– Dar s-ar putea să fie doar o bârfă…

– Mamă!

– Se zice că, de fapt, nu lucrează tot timpul! Gata, am zis-o ! mă simt mult mai bine acum. Și s-ar putea să fie doar niște zvonuri..Știi că lui Jackie Smith îi cam place să bârfească…

Joanna se pierdu din nou în gândurile ei, încetând s-o mai asculte. Vestea aruncată la întâmplare nu avusese același efect asupra ei, ca asupra mamei.

De-a lungul anilor, existaseră mai multe probleme între ea și Joshua , dar niciodată nu bănuise că ar putea fi vorba despre o altă femeie. Într-adevăr, Joshua era chipeș, dar ea…

-…oare nu ți-am spus întotdeauna că Angela Hailey arată prea bine ca să fie secretara oricărui bărbat, mai ales a unuia precum soțul tău, continua mama ei.

– Angela Hailey? Vrei să spui că ea e femeia în cauză?

– Așa crede Jackie. Or Angela e foarte frumoasă.

În mintea Joannei apărură niște ochi verzi, un păr roșcat și lung până la umeri, o persoană care se îmbrăca întotdeauna cu gust. Era secretara lui de șapte ani, iar Joanna o întâlnise de multe ori; disprețul era reciproc. De câte ori se găseau singure, de-atâtea ori Angela nu pierdea ocazia de a părea superioară, iar față de Joshua afișa o poziție formală, respectuoasă. Joanna preferase să ignore atitudinea, ceea ce părea a o întărâta și mai mult pe cealaltă. Într-adevăr, și-o închipuia ca amantă a lui Joshua, rolul i se potrivea. Iar soțul ei avea o slăbiciune pentru roșcate.

– Întotdeauna se vorbește despre un bărbat ca el, începu ea, înfiorată la imaginile pe care tocmai și le imaginase. Jumătate din paciente și-ar dori o aventură cu el, iar cealaltă jumătate și l-ar dori ca fiu. Dacă aș pleca urechea la toate bârfele care-l acuză de adulter, aș ajunge în pragul nebuniei !

– Și nimeni nu te poate acuza c-ai suferit vreodată depresii. Nu-i așa, Joanna? se răsti mama ei. Dacă rămâi rece, devii necredibilă. Ar putea avea o aventură pasională cu Angela, fără ca tu să reacționezi în vreun fel!

– Crezi că e adevărat? întrebă și-i înfruntă privirea.

– Da!

– Atunci, cred că mai bine l-ai întreba pe Joshua, nu pe mine, oftă ea. Nu se spune că soția e ultima care află ?

– Chiar nu-ți pasă ? izbucni femeia.

– Ba da, se forță Joanna. E soțul meu. Dar nu mi-ar mărturisi adevărul, chiar dacă l-aș întreba, ceea ce n-am să fac oricum, adăugă ea rece.

– Ai așa de multă încredere în el?

De fapt, nu prea-i păsa! Nu o interesa dacă avea altă femeie, chiar dacă aceasta era Angela Hailey.

– Suntem căsătoriți. N-am niciun motiv să cred că situația se va schimba; altminteri, poți fi sigură că tu ai să afli prima, ca să împărtășești cu Jackie Smith un nou subiect de bârfă!

– Nu fi obraznică, Joanna…

– Și cum ai vrea să reacționez? izbucni ea. Tocmai mi-ai demonstrat că lumea crede că soțul meu mi-e infidel. Ar trebui să urlu? Ai fi mulțumită?

– Mă gândesc doar la fericirea ta, coborî Cora tonul. De aceea ți-am spus despre el. Sunt mulți bărbați…fideli. De ce tatăl tău… ? Dar asta e o altă poveste, se întrerupse brusc, văzând-o pe Joanna brusc interesată de subiect. Dacă știi adevărul, măcar poți să faci o mișcare.

Oare-și dorea acest lucru? Oare o preocupa mai mult decât îl interesa pe el? Mama ei ar fi fost foarte dezamăgită să afle adevăratele ei sentimente.

– Trebuie să plec, mamă, și se uită pe notă. Cred că e rândul meu. Ne vedem săptămâna viitoare, ca de obicei, și se ridică.

– Joanna…

– Da ? o privi pe mama ei de sus, iar chipul ei părea mai îmbătrânit cu douăzeci de ani.

– Adu-ți aminte ce am discutat. E un bărbat…sofisticat. Nu-i purta pică dacă ceea ce ți-am mărturisit nu e adevărat. Sunt sigură că e doar o aventură trecătoare. Și felicitări pentru carte, mai adăugă distrată.

– Mulțumesc, răspunse tânăra degajat, cunoscând cât de puțin conta acest lucru pentru mama ei.

Se urcă într-un taxi până acasă. Acasă – puțin incorect spus, pentru că atât ea cât și Joshua doar mâncau și dormeau acolo, fără a împărți nimic durabil de ceva vreme.

Vechea casă era întreținută cu mult efect de menajera lui Joshua, încă de dinaintea căsătoriei lor. Doamna Barnaby își continuase activitatea aproape imperceptibil și ireproșabil, fiind foarte ordonată. Micul dejun se servea întotdeauna la ora opt, prânzul la unu și cina la șapte jumătate fix. Totul era la îndemână și lucea de curățenie – de la mânerul ușilor până la candelabrele din salon., căci femeia nu suferea să vadă amprente. Nu putea fi numită "casă", mai degrabă "hotel", un hotel pe cât de fermecător, pe atât de lipsit de viață.

Când intră în casă o salută pe menajeră, apoi aruncă în treacăt o privire la corespondența de pe măsuță. Mirosul îmbătător al garoafelor din vază îi gâdilă plăcut simțurile. Cele mai multe scrisori erau pentru Joshua, însă găsi printre ele și o invitație la cină de la un coleg de-al lui. O lăsă împreună cu celelalte hârtii, considerând că Joshua va decide dacă aveau să meargă sau nu. Probabil că da, gândi ea.

– Vreun mesaj, doamnă Barnaby? se interesă, ieșind din bucătărie cu un ceainic. Doar unul de la domnul Radcliffe, o informă femeia, inexpresiv.

Întreaga ei constituție era foarte rigidă, de la expresia feței la încălțările simple.

– Mi-a transmis că va fi acasă la ora șapte.

– Mulțumesc, încuviință Joanna turnându-și ceai. Îl iau sus cu mine, o anunță, ignorându-i căutătura, pentru că femeia nu tolera băuturile în camerele de sus.

Dormitorul ei purta o notă feminină, cu tapetul alb– rozaliu; chiar și patul sub formă de baldachin avea o cuvertură albă, ce putea fi trasă pe timpul nopții. Încă din copilărie visase la o asemenea cameră, și, deși părinții îi oferiseră de toate, consideraseră ridicolă o astfel de cameră. La căsătorie, Joshua se arătase dispus a-i satisface acest capriciu, dar insistase ca baia și dormitorul lui să rămână străine de accesoriile feminine.

Joannei nu-i venise să creadă în ideea dormitoarelor separate, însă Joshua motivase că nu dorea s-o deranjeze în cazul în care se întâmpla ca el să fie chemat de urgență noaptea. Acum îi convenea situația; n-ar fi suportat să împartă cu el patul întreaga noapte, constant.

Sugestia mamei ei la adresa unei posibile aventuri între el și secretară nu-i părea nefondată, având în vedere orele lungi pe care le petrecea acolo. În mintea ei începuse a se derula imaginea unei aventuri în decorul cabinetului său foarte elegant și a salonului de așteptare alăturat. Într-adevăr, nu părea imposibil, însă Joanna o disprețuia pe presupusa amantă, conștientă că zeci de alte femei și-ar fi dorit o aventură cu el.

La ora șapte fix auzi motorul Rolls Royce-ului parcând în fața casei; își acordă un minut pentru a se aranja în oglindă, în timp ce

vocea groasă a lui Joshua o saluta pe menajeră. Altădată ar fi coborât în întâmpinarea lui.

Întotdeauna se găteau pentru cină. Joanna alesese un pulover ce-i cădea pe umeri, dezvelindu-i un braț, asortat cu o brățară de aur. Sandalele cu tocuri înalte îi corectau statura mică. Un machiaj perfect și buclele blonde lăsate să curgă în valuri întregeau imaginea ei degajată în momentul în care se așeză în sufragerie, așteptându-l pe Joshua.

Când el intră, cincisprezece minute mai târziu, cu părul încă ud de la duș, ea tocmai sorbea din lichior. El purta un sacou negru ce se mula pe umerii lui lați, și pantaloni croiți perfect.

La cei treizeci și șapte de ani ai săi, Joshua continua să fie, probabil, cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată – cu părul negru, grizonant la tâmple, cu ochii cenușii pătrunzători și gura bine conturată – o imagine autoritară.

– Felicitări! spuse el calm, privind-o inexpresiv.

Analizându-l, Joanna realiză că și el se schimbase în cei cinci ani de căsnicie; nimic nu mai rămăsese din bărbatul pe care-l știa și de care fusese atrasă încă din prima clipă. Fața îi era acum marcată de o notă de cinism, dovadă că timpul nu-l iertase nici pe el. Oare avea aceeași nemulțumire față de mariajul lor? Aventura cu Angela confirma această ipoteză.

– M-a sunat mama ta, continuă el, ocupându-și locul din fața ei. Mi-a povestit despre carte. Cred că ești foarte mândră.

– Așa e.

– Părea îngrijorată din cauza ta.

– Nu știu de ce, răspunse ea rece.

– Arăți cam palidă.

– Pentru că mi-e foame, și se ridică, hotărâtă să încheie conversația. Putem să începem ?

– Bineînțeles, se grăbi el, ridicându-se la rândul lui.

Joanna se întreba unde dispăruseră farmecul și zâmbetul de pe chipul lui; chiar și corpul bine făcut își pierduse din fermitate, obrajii îi erau supți, iar mâinile încă puternice și lungi, mult mai slăbite. Cu adevărat, Joshua era departe de a fi fericit cu situația lor.

În timpul cinei discutară banalități, ca întotdeauna. Joshua se interesă de carte, însă răspunsurile ei abrupte nu-l încurajau deloc. După-masă, el refuză atât vinul cât și lichiorul.

– Trebuie să mă întorc la clinică pentru câteva ore, anunță el după cafea.

– Da… întrevedea ce va urma.

– Ce-o să faci ? ezită el.

– Mă culc devreme. Citesc. Nu-ți face griji, găsesc eu ceva.

– Dar îmi fac griji, Joanna. Cred că te simți foarte singură serile, până mă întorc eu…

– Ba nu…

– Atunci, mă duc să mă schimb, o întrerupse el, urcând spre camera lui.

Joanna îi dădu liber menajerei și urcă și ea. Îl auzea pe Joshua în baie, și, instantaneu, îi veni ideea unei băi cu spumă. Se dezbrăcă, luă halatul de mătase, apoi se opri în fața mesei de toaletă pentru a se demachia.

După câteva minute, Joshua ieși, iar ea îi luă locul. Porni apa, apoi se întinse după spumant, însă atinse o sticluță de medicamente cu

poala halatului, iar aceasta căzu pe gresie, împrăștiindu-se în zeci de cioburi.

Joshua apăru imediat în cealaltă ușă. Era deja echipat de lucru, într-un superb costum din trei piese, cu cămașă de mătase.

– Stai pe loc, interveni el.

Prea târziu, însă. Apariția lui neașteptată, ea purtând doar un halat, iscă o reacție involuntară, și Joanna păși înapoi, exact pe un ciob.

– Nu te mișca, strigă el, pe măsură ce ea făcu încă un pas și ajunse în brațele lui.

Joanna îngheță la contactul fizic cu el. Își recăpătă suflarea abia când Joshua o puse pe pat și se aplecă spre piciorul rănit. Nu-i era clar dacă observase reacția ei, căci o trata la fel ca pe orice alt pacient.

– Nu arată prea rău. Aduc ceva să curăț locul, și se întoarse în baie, închizând robinetul.

Joanna profită de răgaz pentru a-i analiza gesturile, după atâta timp. Nu se simțea extaziată, nici măcar încântată. Ca și cum un străin ar fi atins-o, nu bărbatul cu care împărtășise cele mai intime momente, cel pe care-l iubise atât de mult. Unde zburase iubirea lor?

Acum observa la Joshua tot ce nu-i sărise în ochi la început– inerția privirii lui, lipsa de afecțiune a chipului său plăcut, precipitarea acțiunilor sale.

El se întoarse cu trusa.

– Scuze, murmură, în momentul în care-i scoase ciobul din talpă. Te doare ?

– Nu foarte tare, minți ea. Nu sunt norocoasă că soțul meu e doctor ?

Joshua se încruntă, căutând o urmă de sarcasm în replica ei.

– Așa e, răspunse el la repezeală. Gata, te-am bandajat, dar mă tem că va trebui să renunți la baie.

– Trebuie doar să-mi țin piciorul afară, nu ?

– Da.

– Atunci, o să-mi fac baia; mulțumesc.

– N-ai decât, scrâșini el. Mă duc să curăț…

– Lasă-mă pe mine, se oferi ea și coborî din pat, încheindu-se la halatul care stătea să-i dezvelească trupul.

– Te rog, vreau s-o fac, insistă el, dezinteresat de imaginea ce i se oferea. Poate că așa n-au să mai fie accidente.

– Atunci, poftește! renunță ea, văzându-l atât de pornit.

Puțin mai târziu, îl auzi trebăluind prin baie.

– Și totuși, ce căutai acolo? întrebă el ezitant.

– Căutam ceva, murmură ea.

Fiecare dintre ei avea partea lui de dulăpior, or ea dăduse pe jos o sticlă de pe partea lui.

– Ce anume? insistă el.

– Ceva, îl repezi Joanna. Uite ce e, n-am găsit la mine și mă gândeam că poate doamna Barnaby l-a pus la tine. Oricum, mi-am amintit între timp că ieri am aruncat sticla goală, și se înroși, conștientă că stârnise curiozitatea lui Joshua.

De luni de zile nu mai discutaseră atât de mult, iar acum chiar nu-și mai dorea să continue.

– Ce anume? continuă el. Poate că mai am eu.

– Nu cred.

– Spune-mi, totuși…

– Nu !

– Joanna, spune-mi, te rog, o fulgeră el cu privirea.

– Tu ce crezi că era? îl înfruntă ea.

– Habar n-am. Spune-mi! ordonă el. Sper că nu căutai medicamente, sugeră, văzând-o că tace.

– Medicamente ? se miră ea.

– În ultimul timp ai fost cam abătută…

– Nu pentru că aș fi dependentă de pastile, se indignă ea.

– Nu mă referem la așa ceva. Știu că în ultimul timp n-ai dormit prea bine și mă întrebam dacă mai iei ceva care să te ajute.

– Și apoi încă ceva care să mă trezească, și încă ceva ca să-mi revin și…

– Ajunge! N-am sugerat nimic. Mă gândeam doar la somniferele prescrise de doctorul tău.

– Nu, nu mai iau. Dar căutam niște pastile, îl provocă ea. Anticoncepționalele mele !

– Încă mai iei ?

– Da.

– De ce ?

– Pentru că…Pentru că suntem căsătoriți, și…

– Și n-am dormit împreună de luni de zile, continuă el ironic, îndepărtându-se agale spre dormitor. Sau poate de ani de zile ?

Joanna se lăsă pe perne, răsuflând ușurată că Joshua nu insistase. Într-adevăr, nu mai făcuseră dragoste de mult timp, nu chiar de ani, dar era cel puțin un an de când Joshua nici măcar n-o mai atinsese !

Capitolul 2

Bietul Joshua, nu merita o soție ca Joanna, și probabil că nici n-ar fi ajuns la căsătorie dacă nu l-ar fi vânat neîncetat; probabil că nici n-ar fi observat-o dacă ea nu s-ar fi remarcat.

Vacanța în Canada, alături de părinții ei, făcuse parte dintr-o binemeritată pauză de câteva luni, înainte de a pleca în Elveția, pentru a-și definitiva studiile.

Mama ei insistase să învețe să schieze, convinsă că și colegele ei știu deja.

În timp ce părinții socializau cu o altă familie, Joanna își petrecea timpul urcând pe muntele Norquay pentru a lua lecții de schi.

Primele trei zile fuseseră interesante și distractive, căci niciunul dintre cursanți nu se descurca. Joanna progresase rapid, iar după prima săptămână, trecuse de la pârtiile de începători la cele mai avansate. Motivul – probabil instructorul drăguț cu care a continuat să se întâlnească întâmplător la restaurant, chiar și după încheierea lecțiilor.

Îl admirase cum stăpânea traseul cu măiestrie, în vreme ce ea schia precum o amatoare. La baza pârtiei, el se oprise la doar câțiva centimetri de o roșcată care-i zâmbea, s-o îmbrățișeze cu familiaritate – semn al unei relații de mai multe zile.

Joanna se concentrase asupra chipului frumos al instructorului, înregistrând fiecare amănunt– de la părul lung și negru, la ochii cenușii cu străluciri de argint. Mânuia schiurile de parcă era născut pentru așa ceva, și la răstimpuri o săruta delicat pe roșcată, urcând înapoi pârtia cu teleschiul.

Bărbatul devenise aproape o obsesie pentru Joanna. Spre surprinderea ei, descoperise că avea o cameră în aceeași locație ca și părinții ei, încât îl putea zări foarte des. Fără însă ca el să o observe, pentru că pe pârtie era preocupat exclusiv de roșcată. Timp de două săptămâni, Joanna își înăbușise tulburarea sufletească, fără ca relația lor să evolueze.

Până când, într-o zi, roșcata nu l-a mai așteptat, iar după trei zile, Joanna și-a dat seama că femeia plecase. Deci, cei doi trăiseră o aventură de vacanță, nu un sejur în doi în Canada.

Astfel, Joannei i se ivise ocazia de a-i demostra cât de mult progresase. Ceea ce nu se dovedi a fi chiar atât de ușor. El își petrecea timpul pe pârtiile specializate, pe care ea încă nu le cunoștea, iar serile se făcea nevăzut, încât Joanna se întreba dacă-și găsise deja pe altcineva. Ori era la fel de obosit ca și ea, preferând, în acest caz, să se retragă în camera lui. Într-o dimineață, se întâmplă ca părinții ei să rămână mai mult timp la micul dejun.

– Cine e frumosul acela? l-am văzut de multe ori pe-aici, îl întrebă mama ei pe soț.

– Stă singur la restaurant în fiecare seară. Știi ceva despre el, draga mea?

– Nimic, răspunse ea în grabă. Și eu l-am văzut prin oraș, și-atât.

Tatăl ei, mult mai în vârstă decât Cora, ridică din umeri distrat; de multe ori se arăta amuzat de ieșirile frumoasei sale soții. Încărunțise devreme, păstrându-și totuși liniile masculine ale feței.

– Nu știu cine e. Chiar contează, Cora ?

– Cred că nu, zise ea iritată și se ridică de pe scaun. Deși nu mă așteptam să te arăți interesat. E englez, știai? Și-și aprinse o țigară.

– La fel ca mulți alții.

– Dar el stă aici, în complex.

– Atunci, întreabă-l pe director, conchise soțul ei.

– Nici gând! se indignă Cora.

Joanna plecase între timp, nemaiputând suporta indiferența tatălui; era hotărâtă ca statutul ei de necunoscută să se schimbe.

Își luă schiurile și urcă muntele pe jos, neputând folosi mașinuța închiriată; ar fi trebuit să aibă propriul ei echipament, chiar dacă avea să o coste o avere. Însă banii nu reprezentau o problemă pentru părinții ei; îi cumpăraseră tot ce-și dorise. Iar acum , îl dorea pe necunoscutul brunet, cu ochi tulburi, de un gri– argintiu. Nu i se mai refuzase nimic până atunci, dar nici nu-și dorise ceva cu atâta ardoare.

Îi surprinse privirea îndreptată spre ea în momentul în care ajunse în vârful pârtiei. El își încălța clăparii. Iar în refugiu se aflau doar ei doi…

– La naiba, bolborosi ea, în timp ce încerca să se încalțe. Ce mă fac ? șopti ca pentru ea, însă destul de tare pentru a fi auzită.

Cu coada ochiului, îl observă venind spre ea, păşind surprinzător de uşor în clăparii grei. Joanna îşi ridică ochii de parcă nu se aştepta să-l vadă acolo.

– Salut, credeam că sunt singură, zâmbi ea.

– Pot să te ajut?

Nu zâmbea, iar vocea groasă, rezonantă, avea accent englezesc. Copleşită de atracţia fizică pe care o iradia, Joanna se ridică, observând totodată că bărbatul avea peste treizeci de ani, mai mult decât îşi închipuise, şi mirosea a apă de colonie cu parfum floral.

– Păi…mi s-a rupt o baretă de la clăpar. N-ai cumva una de rezervă? încercă ea, deşi undeva alături se aflau cu zecile, într-un cărucior.

– Ba da, cred că da, şi se duse la rucsacul său, de unde scoase una. E bună ?

– Cu siguranţă. Te superi dacă te rog s-o aranjezi tu ?

Sprâncenele lui se arcuiră mirate sub fesul albastru, şi totuşi se aplecă, aranjându-i bareta cu uşurinţă.

– E bine ? înălţă el ochii cenuşii.

– Poţi s-o mai strângi puţin? şi se aplecă şi ea, atingându-i obrazul cu părul ei auriu.

– Dacă nu te superi…şi-i înlătură şuviţele.

Joanna se aşeză înapoi pe bancă, oftând nemulţumită.

– Te-am văzut schiind, încercă ea să păstreze conversaţia. Eşti foarte bun.

– Mulţumesc. Ajunge? şi se săltă în picioare; costumul lui albastru i se mula perfect pe trup.

– Adică ? Ah, da…da. Mulţumesc.

– Atunci…eu mă retrag.

– Sigur că da. Și mulțumesc încă o dată, domnule…?

– Radcliffe. Joshua Radcliffe, mârâi el.

– Joanna Proctor, se prezentă ea amabil.

– Atunci…domnișoară Proctor, și se înclină, părăsind imediat locul.

Măcar acum o cunoștea; și totuși, se descotorosise de ea prea curând, gândi Joanna indignată. Dorea să-i demonstreze că dacă i se refuză ceva, poate deveni și mai hotărâtă.

Însă el părea la fel de neclintit în a o ignora, trecând nepăsător pe lângă semnalele ei călduroase, de câte ori se întâlneau "întâmplător".

La un prânz, Joanna se strecură pe scaunul de lângă el, pentru că era singurul liber din restaurant. Nu-i venea să creadă cât de bine se potrivise situația! El era pe punctul de a-și termina cafeaua și sandvișul, când apăru ea.

– Se poate? și așteptă confirmarea în picioare, pentru a-și pune în valoare formele zvelte, evidențiate de costumul albastru de schi.

– Cred că azi te așezi unde apuci.

Răspunsul nu o încuraja. Se așeză, deși alături un cuplu tocmai se ridica, eliberând masa.

– Mă bucur că te-am întâlnit azi, răsuflă ea ușurată.

– Chiar ? se miră el.

– Da, ți-am adus o altă baretă, continuă Joanna după o scurtă pauză.

Umblase cu bareta în buzunar zile întregi, sperând să prindă o astfel de ocazie.

– O baretă ?

– Da, știi că…

El nici măcar nu-și mai amintea de ea ; privirea lui cenușie nu schița niciun semn că ar fi recunoscut-o. Ea își desfăcu părul blond, lăsându-l să curgă în valuri pe umeri.

– Sunt Joanna Proctor; ne-am întâlnit la cabine, acum câteva zile.

– Ah, da, domnișoara Proctor.

Deși tonul vocii lui era politicos, încă nu dădea semne c-ar fi recunoscut-o. Începu a se pregăti de plecare, împăturindu-și mănușile și ochelarii de schi.

– Uite bareta. Am luat-o din oraș.

– Dar nu era nevoie…

– Ba da. Ai fost amabil că m-ai ajutat, măcar atâta puteam face, să-ți iau una nouă.

– Dacă insiști, și luă bareta, înfundând-o indiferent în buzunar.

– Insist, continuă ea. Pot să-ți ofer încă o cafea?

Mișcările lui înghețară pe loc:

– Obișnuiești să oferi cafea necunoscuților ?

– Nu, râse ea frenetic, conștientă că el nu părea genul care să accepte ca femeia să facă primul pas. Dar nu te consider un necunoscut, adăugă.

– Câți ani ai? zise el interesat.

Joanna își umezi buzele într-un gest ademenitor.

– …Douăzeci, minți ea.

– Și presupun că vânezi necunoscuți încă de când erai mică, nu? rânji el după o clipă de reflectare.

Flirta cu ea!

– Nu chiar, surâse Joanna.

– Poate că încă mai ești, aruncă el replica pe un ton grav, și ieși.

Cum de-și permitea să o trateze astfel, să flirteze și apoi s-o trateze ca pe un copil! Nu era corect, iar ea nu se dădea bătută foarte ușor.

El nu se mai arătă timp de trei zile, ceea ce nu era îngrijorător. Însă din a treia zi, Joanna crezuse că plecase. Se mustra în sinea ei că nu profitase mai mult de situație, știind că n-avea să-l mai întâlnească pe atrăgătorul Joshua Radcliffe.

Alte două zile le petrecu plimbându-se prin cameră, pierzând tot interesul pentru acea vacanță de vis, pentru ideea de schi, mai ales că Joshua lipsea. Într-un final, la insistențele părinților ei, acceptă să urce pe pârtie, plictisită la culme de noul instructor, care era departe de bărbatul adevărat pe care-l cunoscuse.

Dintr-o dată, zări o figură ce schia artistic de-a lungul traseului. Joshua nu plecase. Brusc, se însenină; de data asta n-avea de gând să-l lase să scape fără a-i face o impresie bună.

Nu plănuise să se dea peste cap cu tot cu schiuri și cu bețe, dar își atinsese scopul !

Îl pândise cu atenție pe Joshua și încercă să pornească odată cu el, pentru a se sincroniza la baza pârtiei. Probabil, însă, că-l privise atât de mult, încât uitase să se controleze, dându-și seama dintr-o dată că intră în el. Prea târziu pentru a mai face ceva; strânse din ochi, sperând să nu iasă cu oase rupte.

Impactul o lăsă pe Joanna fără suflare, aruncând-o la pământ; schiurile și bețele i se încurcară cu ale lui Joshua.

– Joanna, se repezi el în vreme ce ea încerca să se ridice, scuturându-și zăpada de pe ochelari. Ești bine ?

Ea își mișcă într-un târziu picioarele, ametită.

Îi reținuse numele, semn bun.

– Sunt… iar cuvintele nu răzbeau până la el, din cauza șocului căzăturii.

Nu era sigură dacă se rănise sau nu. Nu-și mai simțea picioarele și era conștientă că a doua zi rănile se vor vedea. Dar dacă-i spunea că nu e rănită, probabil că el n-ar mai fi ajutat-o să se ridice. Așa că riscă.

– Mă doare încheietura, se strâmbă ea.

– Care?

– Asta, și-i arătă brațul drept.

– Aha; se pare că nu ți-e ruptă din moment ce o poți mișca.

Prima greșeală!

– Totuși, mă doare foarte tare, și se crispă, prefăcută.

– Poate doar ți-ai sucit-o, mormăi el, aplecându-se să-și dea jos schiurile.

– Doar mi-am sucit-o? repetă ea, indignată.

– Sunt sigur că ți se pare o nimica toată, însă eu deja îmi imaginam oase rupte, ceea ce ar fi fost mult mai grav.

– Nici nu mă-ndoiesc, zise ea și se sprijini în mâna stângă, pentru a fi mai credibilă.

– Știu că nu e așa, zâmbi el, dar sper că mă scuzi că-ți par neserios. Nu voiam să plec de-aici lasând victime în urma mea.

"Poate doar inimi frânte" gândi Joanna. O cucerise din nou cu surâsul lui și nu i-ar fi păsat câtuși de puțin dacă s-ar fi ales cu vreun picior rupt, mai ales dacă ar fi vizitat-o la spital. Era conștientă, în același timp, că doar cu o entorsă nu-l putea ține lângă ea.

– Stai să te ajut, și întinse mâna pentru a-i desface schiurile.

Închizătoarea înțepenise, iar mâinile lor se atinseră pe măsură ce încercau s-o desfacă. Joanna se simți parcă electrocutată de emoție.

– Acum, să te văd că stai pe picioarele tale. Și-apoi, cred c-ar fi bine să ne dăm la o parte din mijlocul pârtiei, observă el în momentul în care un alt schior îi depăși.

Susținută de după talie de brațul lui, Joanna își reveni treptat. Însă corpul puternic al lui Joshua, lipit de-al ei, o storcea de vlagă; nu-și putea stăpâni ritmul inimii, și nici echilibrul picioarelor.

– Te duc la vestiare, o anunță el când ajunseră la parcare, însă rămase cu o mână pe talia ei, în cealaltă ținând bețele și schiurile. Am o mașină închiriată.

Îi deschise portiera și o așeză, apoi duse echipamentul în spate. Joanna observase de mult mașina aurie cu tente maronii, neștiind că el o conducea.

– Părinții mei au închiriat o camionetă, îl informă.

– Deci ai venit cu ai tăi, murmură el. Chiar mă întrebam lucrul acesta.

– Da?

– Ei nu schiază?

– Ba da, chiar foarte des. Nu te-am văzut pe-aici la sfârșitul săptămânii, schimbă ea subiectul.

– Pentru că n-am fost aici.

– Aha… se întrebă dacă nu fusese cu vreo femeie.

– Am fost până la Sunshine.

Era vorba despre stațiunea învecinată.

– E mai bine acolo ?

– Da, e mai aglomerat.

Când ajunseră la hotel, el o sprijini ca să coboare, deși se presupunea că Joanna e rănită la încheietura mâinii, nu la gleznă ; însă ea profită de amabilitatea lui. Îi plăcea enorm atingerea lui.

Joshua o conduse în camera sa, descumpănind-o puțin. Avusese mulți prieteni acasă, majoritatea băieți, prieteni de familie, și niciodată nu se lăsase dusă acasă la vreunul dintre ei.

Camera lui era la fel de luxoasă ca și a părinților ei, cu o sufragerie spațioasă și cu bucătărie ; se vedeau urme de cenușă în cămin, semn că-l folosise de curând. Totul era foarte ordonat. Joanna știa că mai exiastau alte două dormitoare și o baie, însă el o conduse pe canapeaua din sufragerie, pentru a-i examina încheietura.

– Nu e umflată, își spuse ca pentru sine. Și nu simt nimic dizlocat. Am să te bandajez, totuși, adăugă, văzând-o dezamăgită. Nu-ți strică și nu durează mult.

Joanna profită de absența lui pentru a-și da jos costumul de schi, rămânând într-un pulover de lână și-n blugi.

Și el se dezbrăcase între timp, apărând în pantaloni de stofă, cu un jerseu gros – arăta divin, iar pulsul ei o luă razna. O bandajă cu mișcări sigure, concentrat asupra lucrului.

Joanna îl urmări tăcută, din ce în ce mai fericită. Ca și cum pulsul ei alert l-ar fi atenționat, el își ridică privirea, mijind ochii pe măsură ce ea se îmbujora.

– Ești…un profesionist, se bâlbâi ea din obligație și se uită la bandajul perfect, încă arzând în obraji.

– Ar trebui. Sunt doctor.

– Ah! Și unde anume în Anglia ?

– De ce vrei să știi? o întrebă fără a clipi.

Ea înghiți în sec – din nou întrecea măsura.

– Doar…mă întrebam… răspunse ea, rușinată. Cred că e o profesie interesantă.

– Așa e, încuviință el. Am un cabinet în Londra.

În Londra. Adică trăiau în același oraș! Îi părea bine, deși la sfârșitul verii, ea avea să plece în Elveția ; mai era încă o lună. Deja obținuse numele lui și locul de muncă. Nu puteau exista prea mulți doctori cu numele de Radcliffe.

– Cum e?

– Ce anume? Ah, da, e OK, roși Joanna. Cred că pacienții tăi se simt în siguranță când vin la tine.

– Dar tu ? o întrebă, fără a se ridica din poziția de ghemuit. Te simți la fel? Iar căldura privirii sale îi tăie răsuflarea.

– Nu.

– Nu? șuieră el, încruntându– se.

– Nu ! repetă ea, încordată și într-o clipă se aplecă și-l sărută.

Din cauza poziției nefericite, el se dezechilibră și se văzu nevoit s-o prindă de mâini; amândoi căzură pe podea, în fața căminului.

Se eliberă, aruncându-i o căutătură tulburată.

– De ce-ai…? încercă el să întrerupă momentul, însă gura lui o acoperi pe-a ei cu brutalitate.

Joanna nu mai cunoscuse săruturi la fel de pasionale, buzele ei descleștându-se pe măsură ce el o domina sălbatic, voluptuos, iar ea se abandonă în brațele lui; își strecură o mână sub puloverul ei, spre sân, frământând sfârcul cu mișcări sigure.

– Nu ! Și dintr-o dată el se desprinse gâfâind, ridicându-se nesigur, semn al propriei sale excitări.

Îi îndepărtă degetele din părul lui, atunci când ea încercă o altă mișcare.

– Mai bine pleci.

– Dar…

– Joanna ! o mustră el rece, tremurând.

Pleacă, acum!

Ea se îndreptă spre ieșire, strângându-și totodată și hainele. Din prag, îi mai aruncă o privire languroasă.

Era perfect conștientă că neliniștea lui nu i se adresa ei, ci lui însuși, căci se înfierbântase. Și corpul ei gemea de plăcere sub atingerea mâinilor sale, și Joanna era hotărâtă să mai experimenteze senzația încă o dată.

Portiera trântită a mașinii îi curmă firul gândurilor, readucând-o în prezent. El se întorsese. Ceasul de pe noptieră arăta aproape ora unsprezece. Întârziase mai mult ca de obicei; ea își petrecuse toate orele rememorând începutul aventurii lor. Se ridică din pat, șchiopătând până la baie, unde își turnă apă rece pe bandaj, căci uitase de sfatul lui. Întoarsă în pat, Joanna își luă o revistă, ascultându-i pașii pe scară. Știa că el observase luminile din camera ei pentru că ferestrele dădeau spre fațada casei. El ciocăni și intră fără a aștepta răspuns.

Arăta și mai obosit decât atunci când plecase, trezind bănuielile Joannei cu privire la cauza oboselii, deși, din câte-și amintea, partidele de amor nu-l epuizau, altădată.

Nu mai salută la intrarea în cameră, așa cum o făcea de obicei, ci se așeză direct lângă ea, paralizându-i simțurile.

– Cum îți este piciorul?

Ea lăsă revista deoparte, împreunându-și mâinile pe piept pentru a-și controla tremurul. Situația era asemănătoare cu cea cu încheietura, și înghiți în sec la amintirea sărutului ce urmase atunci.

– E bine, se grăbi ea, dorind să-l vadă plecat cât mai curând.

– Sigur? se încruntă el.

– Da! se răsti ea.

Privirea lui deveni tulbure, respirația i se acceleră. De-a lungul căsniciei, Joanna învățase că nu doar furia îi provoca asemenea reacții, ci și dorința fizică. Iar acum, o dorea.

– Pentru Dumnezeu, Joanna, eu…, mormăi el.

– Nu! se feri ea când el îi prinse ambele brațe.

– Ba da, Joanna. În noaptea asta trebuie să fie da !

Gura lui o pecetlui pe-a ei cu mișcări determinate. Mâinile îi explorau trupul cu ardoare prin materialul fin al cămășii de noapte, de la coapse spre sâni, și-apoi în jurul sfârcurilor.

– Nu ! se împotrivi ea sălbatic. Nu vreau ! și-l îndepărtă.

Respira cu greutate când își ridică privirea din pieptul ei; n-avea să se lase refuzat cu una, cu două și o trânti pe pat, încleștându-i mâinile.

– Tu nu vrei niciodată, mormăi el. Dar eu vreau!

– Atunci, du-te la secretara ta, răspunse ea cu flăcări în ochi. Nu veni la mine !

– Ce vrei să spui?

Ea se retrase pe pernă, netezind cearșaful, aparent calmă. Trecuse multă vreme de când ei doi atinseseră subiecte așa de intime, și nu era sigură că e pregătită.

– Joanna! rupse el tăcerea.

– Știi foarte bine ce vreau să spun, oftă ea, hai să nu ne mai jucăm. Dacă ai ales să ai o aventură cu secretara ta, este problema ta, dar nu veni la mine după ce-ai fost și la ea.

– Am lucrat…

– Cred că toată Londra știe la ce "lucrezi" până seara târziu.

– Înseamnă că mama ta iar a plecat urechea la vreunul din informatorii ei, șuieră el. Nu e de mirare că era îngrijorată pentru tine. Când ai să înveți să nu te mai iei după bârfe, Joanna ?

– N-a fost o bârfă, îi reproșă ea, și știi asta. De fapt, mama chiar ți-a luat apărarea. Consideră că un bărbat poate călca greșit, atâta timp cât poate renunța atunci când soția lui află, adăugă dezgustată.

– Dar tu nu vrei să fie așa, nu? o tachină el. Pentru că atunci ar trebui să accepți să împarți patul cu mine.

– Adică recunoști că ai o aventură cu Angela?

– Nu recunosc nimic, dar nici nu infirm, continuă Joshua pe un ton foarte scăzut. E o scuză pentru a mă refuza ?

– N-am nevoie de așa ceva! se răsti ea, roșind.

– Așa e. Îmi dau seama, și-ncepu a se plimba prin cameră. Atunci, de ce naiba te-ai căsătorit cu mine, Joanna? întrebă el nedumerit.

– Știi bine de ce, și coborî privirea.

– Spune-mi !

Ea sări în picioare, înfruntându-l, încordată.

– Pentru că aveam optsprezece ani, eram însărcinată cu tine și eram și speriată!

Capitolul 3

Bărbatul se înnegură, iar fața îi deveni lividă, doar ochii i se mai distingeau tulburi pe figura împietrită.

Ea ar fi dorit să-și retragă cuvintele, să-și ceară scuze – însă totul ar fi fost nesincer. Amândoi erau conștienți că dacă n-ar fi existat motivele invocate de ea, nu s-ar fi căsătorit. După atâta timp, ea recunoscuse.

– În sfârșit am aflat, murmură el.

– Da……

– Sunt prea obosit ca să discutăm în seara asta, și păși spre ușă.

– Totuși, sper că-ți dai seama că nu putem lăsa chestiunea nediscutată.

Refuza să-l lase să plece, deși știa că după scena aceasta, totul se va schimba. A trăi cu un străin la modul virtual era una, dar Joshua o forțase prea mult în seara aceasta și n-ar fi suportat încă o astfel de ieșire.

– Da, îmi închipui… Dar nu acum.

– Bineînțeles, se strâmbă ea. Ești obosit.

– Puțin. Ne vedem dimineață.

– Și vorbim atunci ? insistă ea.

– Poate… și ieși repede din cameră.

Pentru prima oară după un an de zile, Joanna lăsă frâu liber lacrimilor, căzând înapoi pe pat, tremurând toată. Plânse până ce lacrimile îi secară, până ce ea însăși rămase lipsită de puterea de a mai lăsa amintirile s-o invadeze. Amintirile de acum cinci ani.

Optsprezce ani și însărcinată…

După scena din camera lui, Joanna ajunse să-l caute și mai serios, cu toate că el nu dădea vreun semn că ar fi observat-o, tăindu-i elanul de câteva ori când ea începea conversația. Or, ea n-avea timp de piredut, încât se încăpățână și mai tare.

Părinții ei nu-i depistaseră atracția pentru Radcliffe, crezând în schimb că este atrasă de instructorul de schi, Greg. Joanna nu le ignoră preferința, știind că nu l-ar fi acceptat pe Joshua din cauza vârstei.

În ultima zi de ședere, Joanna dorea cu disperare să acționeze în vreun fel pentru a-i atrage atenția. Se folosi de același truc cu încheietura, și se duse la camera lui, în vreme ce ai ei se aflau la o petrecere.

Luminile erau aprinse, ceea ce însemna că era înăuntru. Altminteri n-ar mai fi avut ocazia de a-l întâlni, mai ales dacă aveau să se despartă la fel de brusc precum cu câteva zile înainte, când el o dăduse practic afară din cameră. Ciocăni la ușă și auzi mișcare înăuntru. Pulsul începu să-i crească atunci când el deschise. Era îmbrăcat lejer, pentru seară. O privi curios.

– Da ?

– Eu… și limba i se împleticea în gură deși ajunsese până acolo, ceea ce însemna un pas foarte mare. Mi se pare că încă mă mai doare încheietura. Mă gândeam că te poți uita încă o dată la ea.

– Atunci, intră, o invită el, deschizând mai larg ușa.

Nu era cea mai călduroasă invitație, însă ea o acceptă; căldura din cameră îi invadă simțurile, căci afară fulguia, iar temperatura scădea continuu. O luă cu frisoane în timp ce se încălzea. Se aplecă să se descalțe, atentă la a nu folosi mâna dreaptă, conștientă că el o urmărește.

– Ce foc minunat! se bucură ea și intră în sufragerie.

– Nu aveți și la voi în cameră? o cercetă el.

Abia acum ea realiză inutilitatea cuvintelor. Chiar și de la geamul lui se vedea că și la ei era un foc.

– Ba da, dar nu la fel de frumos.

– Chiar? păru el sceptic. Păi, hai să mă uit la el.

– La foc?

– La bandajul tău, o corectă el.

– Ah, da, și-i întinse mâna.

– Poate vrei să-ți dai jos și haina și să te faci comodă, zâmbi el. Dacă încă te mai doare, ar trebui s-o examinez mai atent. Poate că până la urmă chiar e o fractură.

De data asta o cercetă cu atâta dedicare, încât o lăsă fără cuvinte.

– Te doare ? întrebă el, auzindu-i suspinul la atingerea unei zone.

Ea înghiți în sec. N-o durea deloc, dar mângâierea lui îi trezise simțurile, și nu-și mai putuse înțepâne acel suspin de plăcere.

– Puțin…

El îi atinse delicat coapsa, apoi se ridică.

– Sunt sigur că e doar o entorsă. O să mai doară încă ceva timp.

Joanna încuviință din cap, cu o ușoară grimasă și-l privi cu încântare.

– Voiam doar să mă asigur. De unde vine mirosul ăsta plăcut?

– Grătar, zise el grav.

– Miroase extraordinar, zâmbi ea.

– N-ai vrea să stai la cină? o invită el, nu fără ezitare, vizibil emoționat.

– Nu cred că…

– Ba da, insistă el. Te rog, mâncarea e suficientă.

– Dacă spui… și fața i se lumină pe loc.

– Da, chiar ai putea să prepari sosul pentru salată în timp ce eu termin.

Nici că se putea mai bine ; iar dacă din întâmplare mâinile lor aveau să se atingă la bucătărie, ar fi fost și mai bine. Joshua continua să se poarte ciudat, însă situația nu părea să-l deranjeze prea mult.

– N-or să-și facă ai tăi griji ? o întrebă în timpul mesei.

– Au ieșit în oraș.

– Înțeleg. Cred c-ai fost destul de mult singură, în ultimele zile.

– Nu mai sunt un copil de care să aibă grijă, răspunse ea detașată, ducând farfuriile la bucătărie după terminarea mesei

– Așa e, confirmă el.

Se așeză lângă ea și-i atinse întâmplător coapsa cu piciorul lui, dar și-l retrase imediat.

– Câți ani ai spus că ai?

– Ăăă, douăzeci, își aminti ea.

Nu știa să mintă ca lumea – niciodată nu putea ține minte ce informație dăduse. Și el părea că-și dă seama.

– Ce-nseamnă asta ? se repezi el. Că ai de fapt nouăsprezece ani și unsprezece luni ?

– Cam așa ceva. Te pricepi la gătit, schimbă ea subiectul.

– Iar tu, la sosuri. Fac brioșe la desert, râse el, ceea ce-i lumină trăsăturile.

Mai târziu, când încercă una, Joannei i se păru divină, moale pe dinăuntru, crocantă la exterior.

– Sunt excelente.

Când terminară, trecură în fața șemineului. Flăcările focului se reflectau pe fețele lor. Cu un gest foarte intim, el îi întinse ultima bucată, pe care ea o acceptă fără a-l scăpa din priviri; tâmplele lui zvâcneau puternic, semn că și el trăia la fel de intens momentul.

– Hai să punem vasele în mașină, și se ridică, trăgând-o și pe ea. Apoi cred că te poți întoarce la tine.

Nu dorea să plece încă, cel puțin până ce el nu-și îndeplinea promisiunea tacită pe care ochii lui o făcuseră în acel moment de tăcere. Nu putea s-o dorească din priviri, pentru ca un minut mai târziu s-o trateze ca pe un copil.

– Nu bem o cafea mai întâi? întrebă ea după ce încărcară mașina de vase. Părinții mei nu s-au întors și…

– Bine, bem și cafea, interveni el brusc. Stai pe canapea până o fac.

– Lasă-mă pe mine… În graba ei, se ciocni de el, descătușând întreaga tensiune dintre ei, căci Joshua o prinse de brațe, fixând-o preț de câteva minute bune, respirând adânc și cu dificultate.

– Bine, consimți într-un final, îndepărtându-se de ea. Mie-mi place tare.

– Și mie, spuse ea timid.

Deja nu-l mai provoca, știind că el înțelesese mesajul ei, dorindu-și cu atât mai mult să-și stăpânească arderea interioară. Dintr-o dată, jocul se sfârșise.

Joanna găsi repede ustensilele pentru cafea, iar el o urmări cu o răceală marmoreană. Figura îi rămase împietrită și atunci când ea le aduse pe o tavă.

– Tare și dulce, răspunse el sever când vru să-l servească. E la fel de bună ca un duș rece.

Joanna i-o pregăti întocmai, cu mult zahăr, apoi își turnă și pentru ea.

– De ce eu, Joanna? începu el brusc. De ce nu tânărul instructor care nu te slăbește cu atenția lui? continuă în timp ce ea clipea des, surprinsă. Sau vreunul dintre tinerii care așteptau un singur cuvânt sau o singură încurajare ?

– Nu te înțeleg…îl provocă ea, umezindu-și buzele și îmbujorându-se.

– Ba știi foarte bine. Încă din ziua în care m-ai văzut cu Mari ai…

– Mari ? se nedumeri ea.

– Prietena mea roșcată din America, explică el. Încă de-atunci te-am obeservat cum mă urmăreai peste tot.

Deci fusese mai mult decât conștient de situație.

– Și râdeai de mine, presupun. Împreună cu ea !

– Nu e adevărat.

Mă îndoiesc că Mari te-a observat măcar.

Ochii ei se umplură de lacrimi, din cauza faptului că se făcuse de râs în fața lui. Probabil că știa că nici măcar nu se rănise. Își dorea să moară !

– Joanna…

Ea sări în picioare, rușinată la culme, încât îi venea să se ascundă, sau, cel puțin, să rămână în singurătate cu umilința ei!

– Joanna, nu vreau să te rănesc…

– Oare? Mie așa mi se pare!

– Adică ? întrebă el șoptit, și-și apropie buzele de ale ei. Încerc să-ți rezist, însă nu-mi ușurezi sarcina deloc, Joanna.

Gura ei tresări la atingerea lui, și tot corpul i se trezi la viață în aceeași clipă.

– Lui Mari i-ai rezistat ?

– Cum… ?

– Spune-mi, îl rugă ea.

– Nu, admise el. Dar amândoi căutam o… relație de vacanță.

– O aventură, îl corectă ea.

– Da. Deși n-a fost chiar așa. Poate că n-o să ne mai întâlnim niciodată, de fapt, sunt sigur de asta.

– Ca și noi, după ziua de mâine.

– Mâine? izbucni el. Pleci mâine?

– Da, oftă ea. Mai contează?

– N-ar trebui…Și totuși, o să-mi fie dor de ochii tăi cercetători de sub căciula groasă. Poate că dac-am fi stat mai mult timp împreună, ne-am fi împrietenit…

– Adică? se răsti e exasperată de tonul lui enigmatic.

– Poate…repetă el, scuturând din umeri, cu mâinile în buzunare.

Pentru o clipă, apropierea lor păruse inevitabilă, ca și cum ar fi atras-o cu un magnet, iar acum îi cerea din nou, indirect, să plece.

– Nu putem trăi cu incertitudini. E ultima mea seară aici și…

– Și vrei ceva ce să-ți amintească de vacanța asta! completă el insolent. O noapte în patul unui bărbat, al oricărui bărbat, pentru a te putea uita înapoi mulțumită !

– Nu…eu…

– Dacă asta-ți dorești, asta ai !

O trase cu brutalitate spre el, sărutând-o din senin.

– Aștepți clipa asta de trei săptămâni!

O așeză ușor pe carpeta din fața focului, învăluind-o cu trupul lui. Cu o mână stinse lumina, lăsând camera luminată de flăcările focului. Își scoase tricoul care-i acoperea pieptul bronzat.

– Și sper să fie una de neuitat, așa cum ți-ai dorit-o, Joanna.

O sărută din nou.

După felul în care vorbea și se comporta, Joanna se așteptase la mai multă agresivitate, însă era atât de pasional, încât o făcu să se topească de plăcere. Din câteva mișcări sigure, ajunse acolo unde niciun alt bărbat nu mai ajunsese, pregătind-o pentru clipa în care corpurile lor aveau să devină unul singur.

– O noapte de neuitat, Joanna; pentru amândoi.

Sărutările lui continuau să-i exploreze întreg corpul, mai întâi un sân, apoi celălalt, coborând încet spre pântece; suspinele ei se transformară în gemete pe măsură ce gura lui aprindea dorința în trupul ei.

El nu se lăsă până nu-i secă puterile.

– Acum e rândul meu, îl opri ea, iar el se așeză lângă ea.

Încă ametită de plăcere, singurul lucru pe care-l conștientiza era faptul că voia ca el să facă dragoste cu ea la fel cum făcuse și cu cealaltă. În scurt timp, îl înălță și pe el pe culmile plăcerii cu o măiestrie feciorelnică, fericită că-l răsplătise la fel.

Însă momentul lor de dragoste era departe de-a se fi terminat. O excită și mai repede a doua oară, întâmpinând o foarte mică rezistență, suficientă pentru a-l surprinde.

Joanna nu-i lăsă prea mult timp la dispoziție pentru întrebări, mișcându-se în același ritm cu el, atingând punctul culminant simultan, încât ea se întrebă dacă nu cumva muriseră între timp, ajungând în paradis.

Într-un târziu, el își ridică privirea, curios, sprijinindu-se într-un cot, alături de ea.

– Era ceva foarte personal, începu ea, înainte ca el să se dumirească.

– Adevărat…

– Și m-am dăruit celui căruia am vrut !

– Joanna...

Îl îndepărtă delicat și se ridică în toată splendoarea de femeie împlinită, cum tocmai devenise, flăcările luminându-i contururile.

– Nu regret nimic! zise ea, emoționată. Închise ochii pentru o clipă, dechizându-i și mai înflăcărați ca înainte.

– Nici eu, și i se alătură, în picioare, încă transpirat din cauza efortului. Hai să facem o baie în jacuzzi.

– Și dup-aceea ? îl provocă ea.

– Dup-aceea…sau între timp…putem face din nou dragoste, râse el.

Se stăpâniră până la baie, dar trupurile li se uscară abia în focul pasiunii lor mistuitoare.

Joanna nu trăise clipe mai fericite în viața ei, și adormi în brațele lui, cu capul pe umărul lui, sigură de iubirea ce o simțea pentru el.

Se trezi dintr-o dată, nerecunoscând la început nici decorul, și nici persoana de lângă ea. El murmură în somn și o trase mai aproape.

– Te doresc, și-și deschise încet ochii. Te doresc din nou !

– Trebuie să plec. E trecut de unsprezece și ai mei se așteaptă să fiu acasă atunci când se întorc.

– Nu încă, o imploră cu privirea tulbure. Încă puțin, Joanna, te rog.

Degetele lui deja îi dezmierdau pielea, irezistibil, iar ea nu putu rezista rugăminții.

După o oră, Joanna se grăbea să se întoarcă în cameră, purtând cu ea urmele clipelor de fericire trăite alături de Joshua. Și nu doar amintirea, acelor clipe, căci șase săptămâni mai târziu, în Florida, deveni conștientă că-i purta și copilul!

A doua zi dimineață părinții ei se treziră devreme, dornici să se întoarcă la soarele Floridei, după atâta zăpadă. Joanna îl așteptase în zadar pe Joshua să vină să-și ia la revedere. Deși nu-i promisese nimic, ea trăia cu speranța că va veni. După câteva ore, își călcă pe mândrie și se duse în camera lui. Neprimind niciun răspuns la ciocăniturile furioase, apăsă pe clanță, dar ușa era încuiată. Probabil că plecase la schiat, ca de obicei !

Totul se prăbuși în interiorul ei, simțindu-se umilită și responsabilă pentru ceea ce se întâmplase. Următoarele șase

săptămâni trecură cu mare greutate în Florida; părinții ei se distrau, neînțelegând nefericirea fetei lor. Inima Joannei se împietrise la gândul că acea noapte nu însemnase nimic pentru Joshua din moment ce nu venise să o salute, mai ales că i se dăruise cu toată ființa ei.

Când află că e însărcinată, se panică pe loc, terifiată de rezultatele greșelii ei.

La început, încercă să se autocompătimească, pentru ca după o perioadă de timp să accepte faptul că-i purta copilul. Deja trecuseră două luni.

Cu toate acestea nu era doar al ei, ci și al lui, și nu putea trece singură peste situație, și nici nu dorea acest lucru. Ca doctor, Joshua trebuia să știe ce e de făcut.

Într-adevăr, nu erau mulți oameni cu numele de Radcliffe în Londra, și doar unul era doctor! Rămase mirată de recunoașterea de care se bucura, iar schiorul relaxat din vacanță se transformase brusc într-un medic rigid din Harley Street. Joanna ezită puțin înainte de a lua legătura cu un asemenea om cunoscut, însă ființa ce se forma înlăuntrul ei, o ajută să ia o decizie.

Din cauza secretarei rezervate, Joanna se văzu nevoită a aranja o programare pentru a se putea întâlni cu Joshua. Când ajunse la cabinet, o întâlni pe mica scorpie care se numea Angela Hailey, care o introduse, politicoasă totuși, în camera de așteptare.

La douăsprezece fix, o invită în cabinet. Joshua stătea la un birou masiv căptușit cu piele ; era o cameră cu un aer masculin, în tonuri de maro și crem, cu pereți plini de cărți. O pofti să ia loc, cercetând-o cu aceeași privire tulbure și rece.

Arăta complet diferit față de cel pe care-l cunoscuse în Canada; tuns scurt cu câteva șuvițe grizonante, îmbrăcat într-un costum gri din trei piese croit perfect și cămașă de mătase. Exact prototipul omului de succes.

– Joanna, o salută abrupt și neutru.

– Doctore Radcl…

– Domnule, o corectă el. Și cred că ultima oară când am…vorbit, îmi spuneai Joshua. Trecuseră prin mult mai mult decât o simplă discuție, și amândoi știau asta foarte bine.

– Joshua, am nevoie de ajutorul tău.

Întreaga lui figură păru a înțepeni, deși aparent nu se petrecu nicio schimbare cu el.

– Adică ?

Oare cum putea să-i spună unui bărbat că e însărcinată cu el și că ideea o îngrozea ? Altă cale în afară de adevăr, nu vedea.

– Sunt însărcinată, vorbi ea direct.

– Da? zise el într-un final, fără însă a clipi măcar, bătând în schimb cu degetele în masă.

Joanna nu se așteptase la o anumită reacție – poate doar uimire profundă, dar cu siguranță nu la gestul pe care-l făcea el cu degetele.

– Și cu ce te pot ajuta eu ?

– Eu…Ești doctor.

– Da ?

– Și trebuie să știi ce e de făcut ca să…să…

– Să scapi de el? termină el fraza cu indiferență. De-asta ai venit? Ca să negociezi urmările acelei nopți, făcându-mă să te ajut să avortezi drept răsplată?

Brutalitatea vorbelor lui o amuțiră complet. Avortul – cuvântul la care ea nici măcar nu îndrăznea să se gândească.

– Cum m-ai găsit, Joanna ? întrebă el din senin.

– N-a fost prea greu…

– Și ai crezut că mă poți folosi ca să scapi de un copil pe care nu ți-l dorești. Ești tânără și sănătoasă, nu ?

– Da, făcu ea ochii mari.

– Nu există boli cronice în familia ta ?

– Nu.

– Și crezi că eu voi duce la bun sfârșit operația, încălcându-mi toate principiile ?

Ea înghiți în sec, simțindu-se tot mai ametită cu fiecare moment ce trecea. Nu înțelegea de ce îi pune atâtea întrebări.

– Ești doctor…

– Sunt mai mult decât atât, sunt ginecolog, scrâșni el. Și aș avea nevoie de mai mult decât ura ta față de acest copil pentru a te opera. Presupun că nu-l vrei ?

– Nu !

– Dar tatăl ?

– Nu știu… și clipi nedumerită.

– Ai încercat să vorbești cu el? Sau nici măcar nu știi cine e? rânji ironic. Pentru Dumnezeu, când am făcut dragoste cu tine nici nu mă gândeam că ai să devii o femeie ușoară! Deși corpul tău promitea o senzualitate pe care abia atunci ți-ai descoperit-o, știu că imaginea lui m-a urmărit multe săptămâni după aceea, murmură el, fixându-i pântecele care începea să prindă contur. Te-ai dus la medicul de familie? se interesă, roșind ușor.

Joanna citi pe figura lui groaza de adevărul care începea să iasă la suprafață. Cu câteva clipe înainte nu-și dăduse seama că el nu știe cine e tatăl. Iar șocul creștea continuu.

– Da, confirmă ea.

El sări dintr-o dată în picioare, înaintând spre ea, ridicând-o și atingându-i formele rotunjite. Sarcina devenise vizibilă față de subțirimea ei de altădată, și singura metodă pe care o folosise pentru a se ascunde fuseseră rochiile largi, însă și pieptul începea să prindă proporții.

– Porți copilul meu, șopti, oarecum surprins.

Cu o asemenea reacție, s-ar fi zis că "tatăl" își dorea acest copil cu adevărat!

– Acum, vrei să mă ajuți? și se feri de alte gesturi și mai intime.

– Da. Deși nu așa cum ți-ai fi dorit tu, adăugă cu ochi scăpărători. N-ai să faci niciun rău copilului, Joanna. Și am să mă asigur că așa va fi.

– Cum?

– Căsătorindu-mă cu tine.

– Nu…izbucni ea.

– Știu că ești foarte tânără și că ideea unui copil te sperie. Dar nu te înfioară și mai mult avortul ?

– Ba da ! și-ncepu să plângă. Normal că mă sperie. Îmi doresc copilul, Joshua, poți să fii sigur de asta. Dar sunt prea speriată!

– N-ai de ce. Am să te sprijin. Le-ai spus alor tăi ?

– Nu. Tata ar fi veni aici ca din pușcă, și-ncercă să zâmbească.

Joshua nu era amuzat deloc.

– N-ai vârsta legală ?

Ea începu a-și mușca buza inferioară.

– Am împlinit optsprezece ani luna trecută.

– Deci, în Canada aveai doar șaptesprezece ani? Se întrebă el.

– Da, zise ea timid.

– Copil nesăbuit! mormăi el. Ce prostie!

Iar prostia a fost că se căsătorise cu el. Și se alesese cu un copil mort și cu un mariaj distrus.

Capitolul 4

În ciuda începutului prost, pentru Joshua nu se dovedise a fi chiar o relație eșuată. La urma urmei, ea încă-l iubea, iar după oficializarea relației, se vedea că încă o mai dorea.

Părinții ei fuseseră șocați când Joshua o condusese acasă și anunțase vestea căsătoriei. Tatăl ei fusese de-a dreptul scandalizat, în timp ce mama era de părere că Joanna trebuie să-și termine studiile și că avea nevoie de permisiunea lor pentru a face acest pas.

Reacția lui Joshua era de așteptat. Avea peste treizeci de ani și o reputație de care nu permitea nimănui să-și bată joc. Și-i amenințase cu ideea unui nepot din flori în cazul în care tatăl ei nu avea de gând să-și schimbe atitudinea.

Toate criticile căzuseră pe capul Joannei, așa că sprijinul lui era încurajator. Iar el continuă să o protejeze și în timpul pregătirilor rapide de nuntă, asigurându-se că nu avea necazuri, sau că toate erau redirecționate spre el. Privirea lui sumbră reducea la tăcere pe oricine se pronunța în defavoarea Joannei.

Nunta se petrecu la o săptămână după această întâmplare; chiar și părinții ei participaseră, atrași de o forță mai puternică decât ei înșiși, în ciuda tuturor protestelor. Joanna și Joshua plecaseră în luna de miere la Paris – o vacanță memorabilă, în ciuda temerilor Joannei. Clipele de dragoste alături de el o încununaseră ca femeie împlinită și îndrăgostită, ea răsplătindu-l asemenea, în schimb. Dar luna de miere nu dură o veșnicie, și, înapoiați la Londra, Joanna deveni soția unui bărbat chipeș și influent.

Obișnuită cu servitorii de la ea de acasă, Joanna nu avusese probleme cu cei din casa lui, deși, la început, aceștia se arătară rezervați față de stăpâna ce părea a fi doar o copilă. Asemenea mamei ei, Joanna se impusese curând, printr-o manieră fermă de a da comenzi.

Toți prietenii ei începură a i se părea copilărești după căsătorie, așa că îi abandonă pe majoritatea, adoptându-i pe ai lui .

Mariajul nu părea a fi chiar dezastruos, așa cum preconizase ea, căci încă mai împărțeau patul și nopțile de dragoste, chiar și după apariția lui Lindy. Ba chiar obișnuiau să glumească pe seama faptului că se născuse cu o lună mai devreme, semn al pasiunii lor, care nu le dădea nicio clipă de răgaz, la fel de vie ca în ziua când se căsătoriseră.

Joshua asistase la naștere, încurajând-o, liniștind-o, admirând-o. Și amândoi era foarte mândri de odrasla lor.

Săptămânile de după naștere fuseseră cele mai fericite din viața Joannei. Se maturizase enorm față de fetița răsfățată din Canada. Grija pentru Lindy îi hrănea orgoliul, ignorând chiar și comentariile celorlalți la adresa gălăgiei pe care micuța o făcea noaptea, când

cerea de mâncare. De fapt, chiar acele clipe erau mai speciale, pentru că Joshua le împărtășea cu ea, minunându-se atât de mamă, cât și de fiică.

Apoi venise controlul de șase săptămâni al lui Lindy. Joshua le duse la o clinică. Doctorul le consultă timp îndelungat, dar Joanna se relaxă, considerând că totul decurge normal.

La o săptămână după aceea, îi chemă din nou, cerând să o aducă și pe fetiță. Fiind prieten cu Joshua, doctorul le explică direct care erau problemele cu Lindy, însă Joanna nu înțelegea, observând doar înnegurarea și durerea de pe fața soțului ei.

– Ați putea să…nu mai vorbiți în termeni tehnici? îi rugă ea, gâtuită de îngrijorare. Ce are copilul meu?

– Joanna…

– Spuneți-mi! se uita ea când la unul, când la celălalt.

Doctorul atinse înțelegător brațul lui Joshua.

– Vă las singuri. Îmi pare rău. Dacă pot să vă fiu de folos cu ceva…

– Mulțumim, zise Joshua.

– O să moară? murmură Joanna

– Nu știu, răspunse el palid. Chiar nu știu.

Bărbatul părea învins, așa cum nu-l mai văzuse vreodată, ceea ce o neliniștea foarte tare.

– Ce are ?

– Deocamdată e doar o neregularitate cu sângele ei. Dar nu se știe cât de serioasă…

– Atunic să-i facem niște teste, Joshua! Să facem ceva!

– Patrik aranjează s-o internăm în spital chiar azi…

– Nu! se împotrivi ea, strângând copilul la piept cu un gest protector. N-o iei de lângă mine!

– Joanna…

– Am spus nu !

– O să stai și tu cu ea, o liniști el. Nu sunt chiar atât de lipsit de sentimente, Joanna.

Fetița începu să plângă din cauza strânsorii, și Joanna o privi înlăcrimată. Lindy moștenise părul brunet al tatălui, ochii albaștri ai mamei; fiecare părticică a corpului avea o formă perfectă.

– E așa de mică, zise ea emoționată. Atât de neînsemnată și de neajutorată.

– Știu, draga mea, și o îmbrățișă grijuliu. Facem tot posibilul.

Dar nu fusese de-ajuns. Toate testele și examinările se dovediră a fi inutile. Micuța Lindy avea să moară în curând, și nimic nu putea fi făcut pentru a preveni moartea ei.

Lindy părea a se dezvolta normal, învățase a se târî la doar câteva săptămâni, să meargă la unsprezece luni, să dea bătăi de cap ori de câte ori încerca să stea în picioare. În asemenea momente de bucurie, Joanna nici măcar nu-și închipuise că e ceva în neregulă cu fiica ei.

Apoi interveniseră zilele în care fetița rămânea întinsă pe covor sau în scaunul ei, palidă, lipsită de vlagă, prea extenuată pentru a mai face vreo mișcare. Acelea fuseseră zile de coșmar pentru Joanna, zile în care începuse să conștientizeze că avea să-și piardă copilul.

Făcea totul pentru ea – o hrănea, o îmbrăca, o îmbăia, se jucau împreună; știa că astfel îi îngrădește lui Joshua accesul la o relație adecvată cu fiica lui, și totuși nu se putea abține.

El o avertizase că o asemenea atitudine înseamnă un fel de autopedepsire. Avusese dreptate, căci după câteva săptămâni, Joanna căzu la pat cu o răceală. Joshua rămăsese acasă pentru a avea grijă de micuța de doi ani. Fusese o săptămână în care Joanna învățâ din nou să o împartă pe fiica ei cu altcineva, să-l lase și pe el să cunoască dragostea și bună dispoziție.

Chiar și relația lor încă supraviețuia, dorința unuia pentru celălalt ținându-i de multe ori treji până spre dimineață. Într-una din aceste nopți pasionale petrecute în brațele lui, Joanna începu să simtă că ceva se întâmplă cu Lindy ; un al șaselea simț îi dicta pericolul.

Joshua protestase bosumflat când ea părăsi culcușul cald de lângă el, bâjbâind prin întuneric spre camera fetiței. Lindy părea că nu mai respiră, fața îi devenise lividă ; Joanna țipă îngrozită, iar Joshua i se alătură într-o clipă.

Coșmarul care urmase încă o mai bâtuia câteodată. Mașina ambulanței, farurile puternice, personalul care alerga de colo-colo, camera de gardă, doctorul care le explica grav că nu putuse să facă nimic, și că niciun truc nu o va mai readuce la viață pe Lindy.

Lui Joanna nu-i venea să creadă că acel corp firava care zăcea nemișcat pe patul de spital, era al lui Lindy. Lindy se afla acasă, purpurie în obraji, zâmbind strengărește și irezistibil pentru oricine o privea, cu zulufii aceia negri care-i curgeau pe umeri.

Însă nu o găsi pe fetiță acasă, patul ei era gol, lucrușoarele ei aruncate peste tot, iepurașul ei preferat stătea pe pernă, acolo unde ar fi trebuit să stea copilul. Chiar și în acele momente, Joanna nu plânsese, iar ziua următoare trecuse ca oricare alta; mama ei îndurerată îi părea o străină, deși nu știa din ce cauză.

Iluzia normalității i se spulberase abia când se văzu alături de Joshua în pat, în aceeași noapte. El nu părea nici plâns, nici îndurerat, ci doar conștient de moartea fiicei lor, dorind a se refugia într-o noapte de amor!

Ea reacționase violent, lovindu-l, zgâriindu-l, mușcându-l, abuzând de el necontenit, vărsându-și în acele clipe întregul necaz al ultimilor patru ani de căsnicie, într-o efuziune de moment. Se opri doar când el o plesni cu putere peste obraz.

Durerea pe care o resimțise era asemănătoare cu cea pe care i-o provocoase moartea fetiței . Se înecă în lacrimi pentru mult timp, într-un plâns isteric și numai aripile somnului o salvaseră, într-un final.

În toată perioada următoare, în care Joanna jelise în patul ei, Joshua se retrăsese în dormitorul lui; încetul cu încetul, ea își reluă contactele cu lumea exterioară, un proces dureros care excludea persoana lui, ca și cum mariajul lor nu exista, ca și cum singura lor punte de legătură fusese Lindy, care dispăruse între timp.

***

Eliberată de sub povara trecutului, Joanna se ridică din patul în care înțepenise, înălțându-și privirea spre viitorul care se întrevedea în fața ei, și în care ea și Joshua nu mai erau căsătoriți. În seara aceasta depășire limitele bunei– cuviințe stabilite dinainte, ceea ce însemna o singură cale de ieșire.

A doua zi dimineață se trezi când cineva îi aduse o tavă cu ceai la pat, și nu era vorba despre menajeră, așa cum crezuse, ci de Joshua. Era deja îmbrăcat de serviciu.

– Ai dormit prea mult. E aproape ora nouă.

Ea se sprijini de perne, deschizând cu mișcări lente singura scrisoare ce-i fusese adusă.

– Credeam că azi purtăm o discuție, se încruntă ea.

– Va trebui s-o amânăm până deseară. Am o programare la nouă.

– Nu mai putea aștepta? Problemele noastre nu sunt mai importante?

– Știi foarte bine că da, și-și îndepărtă părul din ochi.

– Poate că, de fapt, n-ai nicio programare, zise ea înțepată. Nu mai poate aștepta amanta câteva ore ?

– Chiar crezi că ai dreptul să fii geloasă? se înfurie el.

– Iar tu chiar crezi că trebuie să te afișezi prin toată Londra cu aventura pe care o ai? șuieră ea.

– Să știi, Joanna, că nu știe toată Londra. În zilele noastre, aventurile sunt ceva obișnuit. Sunt sigur că dormitoarele separate devin mult mai interesante ca subiect de bârfă. Câte cupluri ca noi crezi că există? o tachină el. Nu sunt multe.

– Știi mai multe despre chestia asta. Pacienții tăi îți dezvăluie întotdeauna detaliile picante ale vieții lor.

– Nu întotdeauna, o privi el dezgustat. Și nu cred c-aș vrea să întâlnesc vreo femeie de douăzeci și trei de ani care nu doarme cu soțul ei.

– Despre asta aș fi vrut să vorbim…

– Acum chiar n-am timp, și se uită nerăbdător la ceas.

Vorbim deseară.

– Când? întrebă ea cu amărăciune în glas. În timp ce doamna Barnaby servește cina, sau atunci când te vei întoarce de la "clinică" la noapte?

– Nu mă mai întorc la clinică azi, iar cina n-o luăm acasă. Ai uitat că mergem la Patrick și la Tina ?

Uitase, avea prea multe pe cap ca să mai țină minte că Patrick și Tina Mayor dădeau o petrecere. Patrick fusese doctorul care se ocupase de nașterea lui Lindy, care se îngrijise de boala ei. Împreună cu soția lui, deveniseră prietenii lor apropiați, iar ea și cu Tina țineau una la alta, având cam aceeași vârstă.

Cu toate acestea, nu dorea să participe la o întrunire în seara aceea alături de Joshua ; mai degrabă ar fi rămas acasă, să discute problema mariajului lor.

– Trebuie să mergem, Joanna, insistă el. Am vorbit ieri cu Patrick și i-am spus că abia aștepți să te revezi cu Tina.

– N-am avut timp în ultima vreme, ridică ea din umeri.

– Întotdeauna ar trebuia să-ți faci timp pentru prietenele tale, Joanna.

– Așa cum îți faci tu? i-o întoarse ea.

– Trebuie să plec, se grăbi el să adauge. Să mănânci ceva înainte să ieși.

– Să știi că m-am maturizat pe parcursul căsniciei, îl fulgeră ea cu privirea. Aș vrea să-ți fi dat seama, pentru că toți ceilalți așa consideră!

– Adică? se încruntă el.

– Adică acum sunt o femeie matură, nu o fetiță pe care o poți impresiona ușor.

– Dar cine vrea să te impresioneze?

– Te supraestimezi, Joshua! Chiar și mama a fost atrasă de frumusețea ta când am fost în Canada.

– Ceea ce avea să se schimbe curând, mormăi el.

– Cred că ultima imagine pe care și-o făcuse despre tine era aceea a unui ginere, continuă ea, mai relaxată.

– Dar nu cred că a fost nici prea încântată, aflând că totul s-a întâmplat din cauza ta.

– Nu titlul face cartea, contrazise Joanna.

– Mama ta mi-a povestit că ți s-a cerut să scrii o serie întreagă…

– Nu sunt sigură că o pot face.

– De ce nu? Întotdeauna aveai câte o astfel de poveste pregătită pentru Lindy…începu el, dar văzând-o că devine, palidă se opri. Scuză-mă. Credeam că după atâta timp se poate vorbi despre…Mă rog, vin acasă pe la șapte.

Joanna ar fi vrut să-l cheme înapoi, să-i spună că și ea voia să discute despre Lindy și că nu cuvintele sau imaginile despre ea o dureau. Însă el deja plecase, lăsând în urma lui doar mirosul masculin de apă de colonie.

Era pentru prima oară când amintiseră de Lindy după atâta timp, și în zilele care trecuseră, relația lor avansase cel mai mult de când fata murise.

La urma urmei, discuția despre căsnicia lor putea fi amânată până după cina de la petrecere, dar nu mai mult; Joanna nu mai putea trăi în ritmul acela infernal. Poate că prima cărțulie însemna un nou început, dar și un pas spre independența față de Joshua, și intenționa a le demonstra și celorlalți că e o femeie liberă. Plătise prețul

capriciului ei cu cinci ani în urmă, căsătorindu-se cu un bărbat care n-o iubea, pierzând atât pe Lindy, cât și dragostea pentru Joshua.

Cina decursese exact așa cum se așteptase, căci așa erau toate cinele la care participase ca soție a lui Joshua. De-a lungul anilor, grupul lui o acceptase în cercul lui închis. Tina Mayor o ajutase, invitând-o la cumpărături alături de ea sau să aibă grijă de cei doi băieți ai ei. Relațiile la care făcuse Joshua aluzie erau, de fapt, de mult apuse, dinainte de moartea lui Lindy, iar băieții, mari acum, îi aduceau întotdeauna aminte de pierderea suferită.

De data aceasta, Joanna trecu mai ușor peste întâlnire, mai ales că băieții erau deja la culcare la ora cinei.

Tina nu se schimbase, era aceeași femeie înaltă, roșcată, o frumusețe mai degrabă fabricată; mariajul ei cu Patrick era unul foarte strâns, din dragoste. Acesta era încă unul din motivele pentru care Joanna nu se simțea în largul ei în preajma celeilalte femei – relația caldă dintre Tina și Patrick, felul iubitor în care vorbea despre soțul ei, demonstrându-i că Joshua îi era complet străin.

N-ar fi trebuit să se căsătorească – amândoi erau de acord asupra acestui aspect. Însă Joanna era conștientă că Joshua își dorea o familie normală, alți copii, o idee care pe ea o îngrozea, mai ales că Lindy se născuse sub o stea fatală. Patrick o asigurase că boala lui Lindy nu poate fi ereditară și că un alt copil s-ar fi născut perfect sănătos. Totuși, ea nici măcar nu mai îndrăznea să se mai gândească la o altă naștere.

Joshua arăta impecabil, ca de obicei. Costumul de culoare închisă îi punea în evidență umerii lați și musculatura picioarelor. Joannei i se păru că încărunțise mai mult în ultimul timp, căpătând un aer

distins, deși el nu lua niciodată în seamă atracția irezistibilă pe care o exercita asupra femeilor. Nu era de mirare că avea o amantă precum Angela Hailey !

– Arăți minunat, o lăudă Tina și o conduse în cameră, acolo unde ceilalți glumeau, se simțeau bine; Joshua și Patrick discutau undeva mai în spate. Bărbații ăștia! zâmbi Tina. Sigur vorbesc despre vreun pacient.

– Poate, încuviință Joanna, așteptând ca timpul să treacă mai repede.

– Nici n-ai zice că au mai vorbit astăzi, zise Tina.

Joanna căzu pe gânduri. Nici nu știa că se întâlnise cu Patrick. Foarte rar se întâmpla ca el să-i povestească despre ziua de la serviciu, și nici acum nu făcuse o excepție.

– M-ai lăsa să dau o petrecere pentru voi ? Joanna o privi nedumerită pe Tina, admirându-i în tăcere frumusețea pusă în valoare de rochia ei ciocolatie, vrând să pară mai matură decât era.

– Poftim ?

– Mi-ar plăcea să organizez o petrecere în cinstea ta și-a lui .

– Ce drăguț din partea ta! răspunse Joanna, întrebându-se dacă-i scăpase ceva din conversație.

– Când plecați ?

– Ăăă …

Nici măcar nu știa despre ce e vorba! Ea și Joshua nu intenționau să plece nicăieri. Știa că Tina avea obiceiul de a interpreta lucrurile, însă de data asta era prea de tot.

– Cred că n-ați discutat toate detaliile încă. Dar e așa de palpitant, nu?

– Da…

Începu să-l caute pe Joshua prin încăpere, sătulă de conversație, convinsă că el putea să o lumineze, măcar parțial.

– Ai mai fost în America ? Bineînțeles că da, răspunse Tina propriei întrebări. Mi-aduc aminte că mi-ai povestit că ai fost în Florida cu câteva săptămâni înainte să te căsătorești cu Joshua. Lui Patrick nu-i place să zboare, deci America nu e de noi, se strâmbă ea. Un an întreg prin State! Și sunt sigură că o să stați doar în locuri selecte, adăugă ea invidioasă. Ce palpitant!

Dintr-o dată, Joanna realiză despre ce vorbea prietena ei. De câteva săptămâni, Joshua primise o invitație de a pleca pentru un an în America, să predea niște cursuri studenților de acolo. Nici măcar nu abordaseră subiectul, pentru că lăsase plicul deoparte. Oare nu se decisese să plece fără a o anunța și pe ea ? Nu-l credea chiar atât de arogant.

Îl zări în cealaltă parte a camerei, împreună cu un alt doctor. În cei cinci ani care trecuseră, devenise aproape de nerecunoscut față de cel pe care-l cunoscuse în Canada, față de cel pentru care ar fi făcut orice și ar fi acceptat orice. Însă zilele în care el o dirija erau de mult uitate. Nu-și dorea să plece în America pentru un întreg an de zile.

– Scuză-mă, se adresă ea Tinei, trebuie să discut ceva cu Joshua înainte de cină.

– Bineînțeles, vorbim mai târziu.

Joanna se îndreptă spre el, salutându-i pe ceilalți invitați pe măsură ce înainta. Ajunsă acolo, își încolăci brațul de-al lui, zâmbind interlocutorului.

– Ce mă bucur să te văd, Simon. N-am văzut-o pe Daphne, adăugă, simțindu-l pe Joshua înțepenind la atingerea ei, totuși afișând un surâs puțin cam fals.

– Stă la mama ei câteva zile, și n-a putut să ajungă, explică bărbatul. Dar știi deja foarte bine cât de ocupați suntem noi, doctorii.

– Așa este.

– Dar nu mai aveți mult. Un întreg an de libertate ! O să fie ca o a doua lună de miere, adăugă el. America e o țară fascinantă !

– Așa am auzit și eu, confirmă Joanna.

– Cred că mă duc să mai salut și pe alții, zâmbi Simon și-i părăsi pentru a se alătura unui alt grup.

Buzele ei păstrară un zâmbet împietrit, însă privirea îi era întunecată.

– Când aveai de gând să-mi spui ? începu ea, afectată.

Joshua ridică din umeri, fără a se feri de subiect.

– Parcă hotărâserăm că discutăm mai târziu. Ți-aș fi spus atunci. Nu știam că veștile circulă atât de repede.

– A, nu ? îl ironiză ea. Joshua Radcliffe pleacă în America și crede că lumea nu e interesată de acest subiect ! Ești cam naiv, Joshua.

– Dacă vrei să ne certăm, așteaptă pâna acasă, Joanna! o repezi el.

O ceartă? Dar nici măcar nu se certaseră cu adevărat, de luni de zile.

– Nu vreau să ne certăm. Nu avem de ce. N-am de gând să merg cu tine în America pentru un an de zile.

– Ca de obicei, ai sărit direct la concluzii, zise el încordat.

– Adică ?

El se uită nerăbdător în jur.

– N-am chef să discut aici despre asta.

– Dar…

– Nu acum, Joanna !

O reduse la tăcere instantaneu. Joshua nu ridicase niciodată vocea la ea, nici nu-i dăduse vreun motiv; o căutătură mai ciudată era de-ajuns. Dar de data aceasta se răstise, deci începea să se agite. În mod normal, se controla atât pe sine, cât și pe cei din jur, or acum nu era în apele lui.

Restul serii trecu precum o așteptare nesfârșită pentru Joanna, la capătul căreia se afla deznodământul. Fie Joshua aranjase ca ei doi să plece, fie nu făcuse acest lucru. Iar prima variantă i se părea mai credibilă.

– Patrick e foarte încântat că Joshua l-a rugat să preia el postul cât timp voi sunteți plecați, îi mărturisi Tina la masă. E și onorat, pe deasupra. Nu sunt mulți cei care i-ar putea călca pe urme lui Joshua.

– Sun sigură că Patrick e un profesionist, zâmbi Joanna.

– Nu prea te văd mulțumită de plecare. Eu aș fi în al nouălea cer!

– Simon spune că e un fel de a doua lună de miere, răspunse Joanna sec, preferând să nu comenteze situația.

– Mai greu, dacă sunteți trei, observă Tina.

Trei ? Pentru Dumnezeu, spera să nu fie vorba despre Angela Hailey. Doar nu voia să stea în America și cu soția și cu amanta? Cu toate acestea, un presentiment îi dicta că a treia persoană nu era Angela…

Ajungând acasă, intrară direct în sufragerie; Joshua îi dădu liber menajerei. Se dezbrăcă, deznodându-și nodul de la cravată și-și turnă ceva de băut.

– Vrei și tu ? o întrebă după o înghițitură de whisky.

– Nu, mulțumesc, și-l urmări cum își toarnă încă un pahar înainte de a se așeza în fața ei.

Nu se grăbea în a rezolva misterul, acordându-și un moment de relaxare, închizând pleoapele ; acum, ridurile feței lipsite de vitalitatea privirii sale, deveniseră mai vizibile. Apoi, dintr-o dată, o fulgeră cu niște ochi cenușii.

– Acum putem să începem.

– Mulțumesc! spuse ea, ușor sarcastic. Totuși, cred că tu ești cel care ar avea ceva de comentat.

El oftă, cufundându-se în lichidul din pahar, apoi în examinarea verighetei de pe degetul mijlociu.

– Nu plănuiam să afli astfel.

Vorbea rar; își mută paharul în cealaltă mână, ascunzând-o pe cea cu inelul.

– Aveam de gând să-ți spun acum, să-ți explic…

– Să-mi spui? întrerupse ea. De obicei, doi soți se sfătuiesc mai întâi, apoi își hotărăsc viitorul !

– Deja mi-ai arătat cum îl vrei pe-al tău !

– Da ? se încruntă ea.

– Ai spus că nu mă însoțești în State.

Joanna înghiți în sec, văzându-l calm; apoi, treptat, acceptă punctul lui de vedere.

– Dar nu te-am inclus deloc în planurile mele, și se ridică brusc de pe scaun.

– Nu ?

Joanna înlemnise, cu mâinile în poală.

– Nu, repetă el, fără a o privi. În ultimul an, de la moartea lui Lindy, mariajul nostru s-a cam risipit. Am considerat că ai nevoie de timp…de gândire. Aș că ți-am acordat acest timp, dar te-ai îndepărtat și mai mult de mine.

Conversația divaga. Suna ca și cum el o părăsea !

– A venit oferta din State și am simțit că avem nevoie să stăm departe unul de celălalt un timp.

– În ultimul an…

– Am continuat să locuim împreună, continuă el posomorât. Dar s-a dovedit a fi un dezastru. Nu poți sta separat și totuși la un loc cu celălalt; nu merge.

– Nu, încuviință ea. Deci, asta facem, ne despărțim?

– Asta vrei, nu ?

– Da.

– Asta și cred c-ar trebui să facem, o susținu el.

Fusese mult mai ușor decât își închipuise că va fi. Nu credea că Joshua are să ia divorțul cu atâta ușurință. O lăsa fără elementul de suspans.

– …și o să vedem cum ne simțim dup-aceea, termină el.

– Poftim? clipi ea mirată.

– Joanna, ar fi atât de ușor dacă te-ai concentra o clipă, izbucni el. Eu îți propun să ne despărțim un an de zile, să nu aveam legături unul cu celălalt, iar când contractul în State îmi va fi expirat, să ne reanalizăm sentimentele.

– Credeam că…Nu divorțăm?

– Nu! se crispă el.

– De ce?

– Pentru că ar fi prea ușor! Orice fel de separare, în ziua de azi, survine mult prea repede.

– Dar nici măcar n-am întreținut o relație advărată, protestă Joanna. Ne-am căsătorit din cauza lui Lindy, iar acum ea e…Nu mai e nevoie să continuăm, acum că ea nu mai e.

– Ce mai contează încă un an? întrebă el rece.

– Deja am avut cinci !

Obrajii lui păleau, iar tâmplele îi zvâcneau cu furie.

– Iar peste un an o să ai oricum doar douăzeci și patru de ani. Dă-mi încă un an, Joanna.

– Nu…

– Te rog !

Era pentru prima oară când cerea ceva de la ea.

– Ce rost mai are? oftă ea. Nu se mai schimbă nimic într-un an.

– Eu sper că ne vom schimba amândoi.

– Dar situația noastră va rămâne la fel ! Tot cu tine am să fiu căsătorită, fără voia mea, și viceversa. Știu că o iei pe Angela cu tine, Joshua. Chiar trebuie să te aștept aici, ca o soție credincioasă, în timp ce tu te distrezi cu amanta?

– Nu ! șuieră el. Se presupune că-ți vei găsi și tu un amant pentru un an de zile !

– Poftim ?

– O să fim complet separați, Joanna. O să trăim pe cont propriu, o să avem alți prieteni. Vom fi liberi să ieșim și să ne culcăm cu cine vrem, în tot acest răstimp.

Capitolul 5

Se holbă la el timp îndelungat, fără a putea scoate un cuvânt. Nu-și închipuise că Joshua poate veni cu o asemenea soluție, iar acum o luase pe nepregătite.

– Deci ?

– Am putea la fel de bine să divorțăm.

– Nu, insistă el. Mai putem avea încă o șansă.

– De câte oare avem nevoie? zise ea sarcastic.

– Nu e vorba că avem nevoie, ci că vrem să ne-o acordăm.

– Pentru ce ?

– Pentru că suntem căsătoriți, se răsti el. Acum cinci ani am făcut niște jurăminte care aveau un sens pentru mine, la fel cum au și acum. Dacă nici după anul acesta, în care ai libertate deplină, nu…nu mai ai nevoie de mine, atunci am să-ți acord divorțul.

– Și dacă nu sunt de acord după doar un an ?

– Atunci, va trebui să aștepți doi ani, pentru că acum nu divorțez de tine !

Joanna îi cerecetă trăsăturile aspre ale feței, privirea înflăcărată, gura încordată, și-și dădu seama că Joshua vorbește foarte serios. Încă doi ani legată de acest bărbat. Nu mai suporta!

– Și care e planul ?

– Știam c-ai să-ți dai seama de motivele mele odată ce-ți explic, zise el ironic, și-și turnă al treilea pahar. Sigur nu vrei nimic ?

– Whisky, ceru ea. Simplu.

El adăugă totuși apă și gheață, în ciuda cererii ei.

– Cred că putem sta treji cât timp discutăm premisele despărțirii noastre, și-i întinse paharul.

Degaja întotdeauna un aer de încredere de sine, încât Joanna nu-și pierduse încă sentimentul de inferioritate față de maturitatea lui. Ceea ce era ridicol, având în vedere că trecuse printr-o căsătorie și o naștere în cei cinci ani de zile.

– Îți sugerez să rămâi acasă…

– Nu, refuză ea imediat.

– Nu?

– Ai zis că…putem să trăim cum vrem, și cu cine vrem. N-aș putea să vin aici cu vreun bărbat…

– Ai dreptate, și sorbi din whisky. Îți iei un apartament în oraș?

Cum rezista să discute problema altor bărbați, dacă încă mai ținea la ea ? Nu-l vedea în stare. O dezgusta faptul că el își petrecea următorul an cu Angela; nici urmă de emoție, semn că nu-l mai iubea. Dar nu știa care sunt sentimentele lui vizavi de situația în care o punea.

– Am văzut câteva care arătau bine în Hampstead. Poate vrei să le vedem înainte să plec.

– Am să mă duc singură. Vreau să-mi aleg singură casa. Hampstead e prea aproape de…ai mei, și roși.

– Bine, o înțelese el.

Joanna se mira cât de maleabil devenise. Se obișnuise atât de mult cu deciziile pe care doar el le lua, încât ideea de libertate de gândire și de acțiune o încânta nespus de mult.

– Când pleci ?

– Abia aștepți, nu ? râse el.

– Mă gândeam că și tu ești nerăbdător să scapi. La fel ca…Angela.

– Angela merge ca secretară a mea, Joanna, o corectă el.

– Așa se numește mai nou?

El se crispă. Joshua nu era bărbatul de care să-ți bați joc. Ea nu-i obsrvase impulsivitatea cu cinci ani în urmă.

– Oficial, da, răspunse el brusc.

– Și neoficial ?

– Joanna…

– Nu negi că ai o aventură cu ea, nu-i așa ? De cât timp? se interesă ea cu mult calm.

– Nu văd de ce…

– Vreau să știu ? termină ea sarcastic. Nu se spune oare că soția e ultima care află ? Vreau să știu de cât timp bârfește lumea despre soțul meu și amanta lui.

– Nu cunosc pe nimeni, se miră el.

– Bineînțeles că nu. Doar bârfesc despre tine, nu cu tine. De cât timp ?

El ezită un moment, apoi acceptă provocarea :

– Mă culc cu ea de șase luni.

Replica o lăsase fără cuvinte ; nu se știe din ce motiv, căci Joshua fusese întotdeauna un om pasional, și înainte de moartea fetiței, mariajul lor fusese unul foarte activ. De aproape un an de zile, ea îi închisese ușa spre patul și spre sufletul ei, și, cu toate acestea, îi rămăsese credincios timp de șase luni.

– Înseamnă că se știe cam de cinci luni.

– Am fost foarte discreți…

– Nu contează. Întotdeauna se găsește cineva care să afle.

– Poate, răspunse el neutru. Referitor la întrebarea inițială, plec peste șase săptămâni. Mă mai suporți ? o ironiză el.

– Cred că da. Și aș prefera să rămână între noi faptul că nu vin cu tine.

– De ce ?

– Pentru că n-am chef de morala mamei acum, oftă ea.

– Nici eu. Atunci, rămâne între noi, și se ridică să plece. Însă vreau ca părinții tăi să afle, înainte ca eu să plec.

– De ce ?

– Pentru că trebuie să știe că e o decizie pe care am luat-o de comun acord, zise el scurt. Mama ta n-a fost întotdeauna binevoitoare cu tine.

– Ți-ai dat seama ?

– Nu fi așa, Joanna. Nu vreau să se creadă despre noi că avem probleme. Ne acordăm unul altuia puțin răgaz, atâta tot. Vreau ca părinții tăi să înțeleagă lucrul acesta.

Joanna putea să-i fie recunoscătoare pentru grija lui. Încă de când le dezvăluise părinților ei că rămăsese însărcinată înainte de căsătorie, nu se mai putuse ridica în ochii lor. După un timp, chiar

renunțase la acest efort. Reproșurile mamei ei erau foarte acide; în schimb, nu contenea cu laudele la adresa lui Joshua. Și i-ar fi făcut viața un iad, dacă ar fi căzut la bănuieli că ea își dorește despărțirea.

Astfel că mama ei n-ar fi deloc de acord cu plecarea lui în America fără Joanna. Se hotărâseră să le spună adevărul cu o săptămână înainte de eveniment, ceea ce se și întâmplă la prânzul de duminică. Ambii părinți rămaseră surprinși, dar acceptară, fără a medita prea mult, că era decizia celor doi soți.

A doua zi, când Joanna se întâlni cu mama ei, situația se schimbase.

– Ești nebună, Joanna ? Un an fără un bărbat ca Joshua ar putea însemna separarea definitivă !

– E decizia lui.

– Sunt sigură că puteai discuta cu el dacă voiai, îi reproșă mama ei.

– Poate că n-am vrut.

– Sper că nu e din cauza scrisului. Am auzit de la el doar cuvinte de laudă. Și-n plus, poți scrie oriunde, nu trebuie să rămâi în Londra.

Între timp, Joanna se mai întâlnise cu James Colnbrook, semnase un contract pentru o serie de cărți, și-i aranjase o întâlnire cu Dan Cameron, cel care avea să facă ilustrațiile pentru prima ei carte. Totul decurgea foarte bine; chiar și cea de-a doua carte, care începea să se contureze în mintea ei.

– Mamă, Joshua nu vrea ca eu să-l însoțesc. A fost ideea lui să se ducă singur.

– Compania Angelei Hailey nu mi se pare de neobservat.

– Nu, dar există totuși o diferență– o vrea pe Angela cu el.

– Nu pot să cred cât de ușor te lași convinsă, se miră mama ei. Sunt sigură că faci o mare greșeală.

– E decizia mea.

– Nu fi proastă, Joanna ! Și toată chestia asta, cu apartamentul tău…

– E problema mea, interveni Joanna. Joshua l-a văzut, și a fost de acord.

În ciuda tuturor prejudecăților ei, acceptase în cele din urmă să i-l arate și se așteptase la critici din partea lui, la adresa spațiului mic și a lipsei servitorilor. Însă el nu făcu niciun comentariu.

– Sunteți ridicoli! oftă Cora.

– Crezi? Eu ziceam că ne purtăm ca doi oameni maturi. Nu suntem primul cuplu care trece proba separării.

– Îmi dau seama, spuse mama ei. Dar separările astea pot degenera în divorțuri.

– Cum e mai bine pentru fiecare, răspunse Joanna indiferentă.

– Dacă trăia Lindy, nu s-ar mai fi pus problema separării!

Joanna păli, scrutând-o pe mama ei.

– Lindy nu mai trăiește. Iar eu și Joshua suntem destul de maturi pentru a lua decizii pe cont propriu.

– Dar…

– Nu vreau să mai continuăm discuția, mamă.

***

În decursul aceleiași săptămâni, Joanna se întâlni cu Dan Cameron pentru prima oară, și-l plăcu din prima clipă. Era un scoțian roșcat, cu simțul umorului. James îi lăsă singuri la scurt timp după ce făcu prezentările, scuzându-se că are altă întâlnire. Joanna rămase să cerceteze interesată studioul de lucru al lui Dan.

– Apropo, ți-am citit cartea, începu el în timp ce ea se uita la desenele de pe pereți.

Bineînțeles că în momentul prezentării, îl comparase pe Dan cu Joshua, la fel cum făcuse cu toți ceilalți bărbați pe care-i cunoscuse în ultimii cinci ani. Cei doi se situau la poluri opuse. La cei treizeci de ani ai săi, Dan purta părul lung, nearanjat, departe de stilul curat și îngrijit al lui Joshua; avea un chip luminos față de cel auster al lui Joshua, și un stil vestimentar obișnuit.

– Da? zâmbi ea, întorcându-se spre el. Și ce crezi ? Sau nu. Sărim peste întrebarea asta. Nu e frumos din partea mea…

– Mi-a plăcut, o ignoră el. Mi-a amintit de câinele pe care l-am avut și eu în copilărie.

– Și mie! Adică…e despre câinele meu.

– Mi-am dat seama. Mai ai vreo poză cu el ?

– De ce? întrebă ea cu uimire.

– Pentru că tu ai ultimul cuvânt de spus la ilustrațiile pe care am să le fac.

Joshua se arătase interesat de contractul ei, și angajase chiar și un avocat ca să-l verifice. Problema ilustrațiilor fusese printre primele pe care le abordase. Joanna începuse chiar să aibă bănuieli că el dorește ruperea contractului, pentru că James n-ar fi acceptat toate schimbările pe care avocatul le făcea. Și totuși…

– Așa e, confirmă ea.

– Mi-ar lua zile întregi să-mi dau seama care ar fi formatul perfect pentru Billy, să nu mai vorbesc de celelalte personaje. Dacă aș găsi o poză cu adevăratul câine, aș găsi și ideea care să se potrivească și așteptărilor tale.

– Interesant, recunoscu ea, și-și luă geanta, pentru a se căuta în portmoneu. Am o singură poză; să n-o pierzi.

– O păstrez cu prețul vieții mele, promise el.

Când într-un final reuși să scoată poza, din portmoneu îi căzură alte câteva.

– La naiba! și se aplecă să le ridice.

Dan se grăbi să o ajute, și cei doi să loviră cap în cap. O privi curios, frecându-și locul dureros.

– Mă mir că n-au ieșit scântei! zise el amuzat.

Joanna râse. Zâmbetul lui dispăru dintr-o dată și o privi cu ochi pătrunzători.

– Ești frumoasă când râzi.

Și ea deveni serioasă, nefiind obișnuită cu asemenea complimente, și știa că el flirtează.

– Mulțumesc. Dar te rog să mă ajuți să strâng astea.

El se aplecă, uitându-se la fiecare fotografie pe care o strângea.

– Sunt personale, îl apostrofă ea.

– Mă uitam doar…

– Nu te mai uita! și-i smulse pozele din mână, dar una îi zbură din nou pe jos.

Dan o prinse imediat și aruncă o privire la fetița din imagine.

– E drăguță, murmură el gânditor. Seamănă puțin cu tine.

Hei! protestă când ea i-o smulse dintre degete. Ziceam și eu…

– E fiica mea, Lindy, zise Joanna, și sări în picioare, simțind că începe să tremure.

– James mi-a povestit că ești căsătorită. Dar nu a spus nimic de copii.

– Pentru că acum nu mai avem, răspunse ea înțepată. Iar de mâine, n-am să mai am nici soț.

– Îl părăsești? se miră el.

– El mă părăsește, începu ea să râdă. Scuză-mă. N-ar trebui să te amestec în treburile astea, de-abia ce ne-am cunoscut.

– Câteodată e mai ușor să te deschizi în astfel de situații, încercă el.

– Nu și pentru mine. Poate am să-ți povestesc, într-o bună zi. Când o să ne cunoaștem mai bine.

– Prea bine, aprobă Dan. Cărțile tale au să ajungă foarte populare!

– O spui ca un critic ! îi reproșă ea rece.

– O spun ca unul care stă toată ziua aici, ilustrând cărți pentru copii. Ai să ai mult de lucru cu mine, Joanna Radcliffe.

– Atunci, ne vedem săptămână viitoare, Dan Cameron, și-i întinse poza cu câinele ei.

Se hotărâseră ca întâlnirile lor să aibă loc săptămânal, pentru a vedea cum progresează el. O asigurase că ilustrațiile au să iasă excelent. Iar ea avea încredere în el.

Dan avea ceva diferit de ceilalți bărbați pe care-i cunoscuse. Majoritatea prietenilor lui Joshua se comportau formal, iar ea personal nu avea nicio cunoștință masculină. Joshua îi recomandase

să-și caute pe cineva, dar cum putea, dacă nici măcar nu cunoștea alți bărbați. Îl privi pe Dan cu ochi mari.

El îi arătă un desen, apoi îi observă reacția.

– De ce mă privești așa ?

– Eu…Îmi place tricoul tău, se scuză ea, roșind puternic.

– "SUNT UN OBIECT SEXUAL"? zâmbi el. Pot să-ți fac rost de unul la fel, dacă vrei.

– Nu, mulțumesc.

Deja își imagina reacția lui Joshua dacă ar fi văzut-o că poartă așa ceva. Dar Joshua n-avea să mai fie acolo.

– Mă duc la cumpărături luni, poate îmi găsesc și eu.

Zâmbi în sinea ei, imaginându-se îmbrăcată astfel. Cu siguranță, lucrurile aveau să se schimbe pe parcursul unui an !

– Atunci, ne vedem miercuri. Abia aștept ! O anunță Dan.

La fel simțea și ea. Dar nu putea lua prea în serios reacția ei din studio. Dan era atractiv, chiar fermecător, dar faptul că Joshua îi lăsase libertatea de a-și căuta un amant, nu însemna că trebuie să facă întocmai. Absența unui bărbat care să o controleze avea să fie un paradis, și n-avea de gând să se complice cu un altul, nu acum și nici în anii ce aveau să vină.

Pe drumul spre casă, începu să fredoneze un cântec. Era seara petrecerii de adio pentru Joshua , care se desfășura acasă la părinții ei.

– Pari bine dispusă în seara asta, remarcă Joshua.

– Sunt.

Joshua se comportase normal în ultimele șase săptămâni, petrecând mai mult timp ca de obicei la clinică, pretinzând că sunt

amănunte legate de plecare și de postul pe care îl preda lui Patrick. Joanna nu contesta motivele lui, conștientă că Angela avea și ea o parte din vină.

– Te bucuri chiar atât de mult că scapi de mine? se interesă el, în timp ce conducea spre locul petrecerii.

Glasul lui avea o notă discordantă.

Nu acesta era motivul fericirii ei; avea pur și simplu nevoie să-l știe departe de ea, să fie ea însăși, să se regăsească pe sine. Nu era vina lui Joshua că mariajul lor se destrămase, ci era vina ei, iar acum dorea să-l vadă fericit. Iar Angela părea în stare să-i ofere acea fericire.

– Nu te simți la fel? întrebă ea.

– Știu că e pentru binele nostru, oftă el. Cum a mers întrevederea cu desenatorul ?

Joshua nu se arătase foarte interesat de noua ei ocupație, dar în ultimele săptămâni se preocupase mult de acest aspect. Discuțiile pe care le purtau referitor la cărțile ei ar fi fost singurul lucru care avea să-i lipsească.

– Dan e foarte de treabă. Și i-a plăcut cartea.

– Și mie.

Într-adevăr, și el îi apreciase talentul cu sinceritate, deși Joanna refuzase, la început, să-i arate cartea. La sfârșitul lecturii, ochii lui erau plini de mândrie apreciativă.

– Știu. Dar Dan vede sute de asemenea lucrări, și totuși, i-a plăcut.

– Înțeleg, răspunse el, vizibil nemulțumit. Să sperăm că știe ce spune! Buna ei dispoziție păli, auzindu-i vorbele ironice, și simți cum toat speranțele i se năruie, dovedindu-i încă o dată că ea și cu Joshua

nu erau în stare să comunice pe cale amiabilă. Încercaseră din răsputeri în acele ultime săptămâni, dar câteva remarce tăioase ale lui Joshua , le tăiaseră tot elanul. Oricum, nu avea nevoie de confirmarea lui. De mâine încolo, nu se va mai lovi de atitudinea lui demoralizatoare.

– Hai să încercăm, cel puțin, să dăm impresia unui cuplu fericit, zise el și o ajută să coboare din mașină când ajunseră.

– De ce faci asta? oftă ea. Peste câteva zile toată Londra o să afle că eu n-am plecat cu tine, și-și îndreptă rochia albastră de mătase.

– Te rog, să terminăm cu discuțiile astea, măcar de ochii mamei tale. Joanna ar fi vrut să afle de unde atâta preocupare în a-i face pe plac soacrei, dar acceptă tăcută sugestia lui; încă mai păstra urmele copilei speriate care se lăsa controlată, iar el o prinse de talie și, împreună, își făcură intrarea în casa plină de petrecăreți.

Toată seara, Joshua jucă rolul soțului iubitor și grijuliu, încât mama ei începuse a se întreba dacă nu cumva pleacă amândoi în America, până la urmă.

– Încă mai cred că ești o proastă, o atenționă Cora, aflând că se înșelase. Ai să-l pierzi de tot.

– Am să țin minte asta, la divorț.

– N-au fost niciodată divorțuri în familia noastră!

– Se mai întâmplă și la case mari! râse Joanna.

– Dumnezeule! Nu te credeam chiar așa! Parcă ești o străină.

– Nu mă mir. Vă sunt străină și ție, și tatei. Am făcut o singură greșeală în viață, și n-am de gând să o prelungesc.

– Am crezut că e vorba de o despărțire de probă, ridică vocea mama ei.

Obrajii Joannei prinseră culoare, fiind conștientă că și după zece ani de separare, tot și-ar fi dorit să divorțeze. Totuși, cine îi privea pe ea și pe Joshua, n-ar fi zis că a doua zi aveau să se despartă, ci că se comportau normal, ca întotdeauna. Pe drumul spre casă, Joanna se moleși, uitând complet de ideea lui de a sta de vorbă în sufragerie, lângă foc.

– Am aranjat ca doamna Barnaby să continue să se îngrijească de casă, pentru a o putea folosi pe urmă, zise el, și-i întinse un pahar de vin, alăturându-i-se pe canapea. Așa că, dacă vreodată ai chef să te întorci…

– Nu cred.

– Probabil, încuviință el neutru. Știu că nu doreai să discutăm aceste lucruri, Joanna, dar voiam să știi că m-am îngrijit de tot în lipsa mea.

Facturile vor fi plătite de bancă, și…

– Nu prea mă interesează, Joshua. Nu e momentul.

Pentru prima oară, după luni de zile, conștientiza că este atrasă fizic de el, că simțurile ei sunt stârnite de înfățișarea, de puterea lui, de mâinile acelea îndemânatice, care știau să-i ofere plăceri inimaginabile, de trupul acela perfect la fel de priceput în a-și exprima plăcerea!

Gândurile intime o determinară să-și întoarcă privirea de la el. Joshua nu-i mai apăruse astfel de foarte mult timp, fiind obsedată doar de aroganța și de răceala lui, de brutalitatea cu care obținea tot ce-și dorea. Însă imaginea nopților în care se dăruiseră unul altuia, în care focul pasiunii îi mistuise pe amândoi, amintirea apropierii lui și a faptului că a doua zi el avea să plece…

– Joanna? O întrerupse el, aplecat asupra ei, parcă citindu-i dorința în ochi. Joanna! murmură el, lăsând jos paharul, luând-o de mână. Draga mea…și o trase aproape.

Ea înghiți în sec, nesigură, înfiorată până la durere de ce se întâmpla cu ea.

Când el o sărută, Joanna rămase cu ochii larg deschiși, apoi acceptă căldura gurii sale, mișcarea delicată a buzelor care căutau plăceri aproape uitate. Apropierea lui n-o mai crispă ca altădată, iar buzele lui își continuară explorarea spre lobul urechii, făcând-o să geamă, să-l cuprindă cu brațele ei, să-i mângâie pieptul și umerii.

Joshua scoase și el un geamăt de plăcere, pe măsură ce ea își mișca degetele sub cămașa pe care i-o descheiase.

– Joanna…

– Nu vorbi, îl opri ea. Nu vreau să mai discutăm, e prea târziu pentru cuvinte.

– Dar…

– Lasă corpurile noastre să comunice, și puse o mână de-a lui pe sânul ei pe care el începu să-l mângâie. Joshua, întotdeauna ai știut cum să mă exciți, șopti ea, pe măsură ce flacăra dorinței creștea.

El îi desfăcu fermoarul rochiei, pe care o lăsă să alunece până spre talie, eliberându-i ambii sâni, pe care acum îi putea explora în voie. Îi mângâie delicat sfârcurile, făcând-o să tremure de plăcere.

Când se ridică de lângă ea, Joanna întinse ambele brațe după el, implorându-l în tăcere, fără a-i păsa de plecarea lui, de amanta cu care-l împărțea de șase luni de zile. Îl dorea, avea nevoie de ființa lui!

El își aruncă sacoul și cravata, încuie ușa, stinse luminile, acceptând doar văpăile focului din șemineu ca să-i vegheze. Apoi o

ridică și pe ea în picioare, lăsând să-i alunece și restul de rochie de pe trup.

Joshua rămase aproape fără suflare în fața nudului ei, a sânilor semeți, a pântecelui matern și a picioarelor suple.

– Ești cea mai atrăgătoare femeie pe care am văzut-o în viața mea, șopti el, dezmierdând-o delicat.

Joanna nu întârzie să-i răspundă, scoțându-i cămașa, săruntându-i pielea tare a pieptului; îi simți bătăile puternice ale inimii în momentul în care se aplecă și-i deschise fermoarul pantalonilor. Preluă controlul, continuând să-l sărute pe tot corpul, iar ritmul accelerat al respirației sale o anunță că nu mai rezistă mult acelor sărutări intime.

Trupurile lor se uniră în clipa imediat următoare, iar fiorul de plăcere care o învălui instantaneu pe Joanna nu-l întârzie pe-al lui, mai ales că se refuzaseră unul altuia atâta timp, încât dorința izbucnise incontrolabilă, purtându-i pe valurile ei.

Joshua o urcă pe culmile senzualității cu un ultim geamăt spasmodic, răscolind în ei tot ce nu trăiseră atâta timp, pentru ca apoi, treptat, să-și recapete suflarea calmă.

Trecuse multă vreme de când Joanna nu mai cunoscuse o asemenea împlinire, o asemenea eliberare prin satisfacerea dorințelor, încât se lăsă instantaneu cuprinsă de aripile somnului în brațele lui.

Se trezi în timpul nopții cu un sentiment straniu la aflarea corpului masculin de lângă ea ; dar se liniști imediat. Joshua o strânse și mai tare în brațele lui protectoare când o simți zvârcolindu-se lângă el. Aceleași brațe o purtară mai târziu în patul de

la etaj. Când își deschise ochii luminoși pentru a o privi, se arătă mulțumit de imaginea de pe chipul ei. Gurile lor se căutară din nou.

De data aceasta clipa de plăcere se prelungi; nu se mai grăbeau, deși pasiunea nu dispăruse. Redescoperiră toate micile detalii pe care nerăbdarea din seara precedentă le lăsase nedescoperite. Plăcerea deja clocotea în adâncul ei, în momentul în care Joshua o strivi sub atingerile lui.

Apoi adormiră din nou, fericiți că umpluseră acel gol care se iscase între ei, în ciuda tuturor neconcordanțelor care mai existau. În trecut, acestea nu contaseră, atunci când venea vorba de apropiere fizică.

Pentru prima oară după luni de zile, adormi împlinită, întrebându-se cum de nu-l însoțea. Își făcea deja planuri, pe care, însă, nu apucă să le materializeze, căci a doua zi, când se trezi, el era deja plecat – cu Angela.

Capitolul 6

– Haide, înveselește-te, o încurajă Dan. Cum vrei să-ți fac portretul dacă arăți atât de jalnic?

Joanna oftă, forțându-se să pară mai veselă, deși în realitate se simțea teribil de demoralizată.

– De fapt, n-ar trebui să-mi faci mie portretul, zise ea, iritată. Ar trebui să ne ocupăm de ilustrațiile celei de-a patra cărți cu Billy.

– Toate la timpul lor. Nu ți-am spus ce populare au să devină cărțile ?

– Ba da, răspunse ea sec.

În ultimul an se împrietenise foarte bine cu Dan, prietenia lor fiind un punct de sprijin pentru ea, căci, după plecare bruscă a lui Joshua, ea se simțea oarecum trădată.

Crezuse că după o asemenea noapte petrecută împreună, Joshua va dori să rămână, sau să o ia cu el în State.

Însă faptul că el nici măcar nu-și luase rămas-bun, o lămurise cu privire la intențiile lui.

Anul în care el lipsise trecuse cu mare greutate, dar îi oferise răgazul pentru a-și revizui sentimentele, pentru a-și da seama că încă-l mai iubea, și că nu putea să-și caute un amant. Cu toate că nu-i urmase sfatul în privința amantului, Joanna progresase în multe alte aspecte. Mai terminase alte două cărți, pe care le și publicase, învățase să trăiască pe cont propriu, singură, în apartamnetul ei, înconjurându-se de lucruri care-i făceau plăcere, iar Dan o ajutase la decorare.

Dan se dovedise a fi exact tipul de om de treabă pe care și-l închipuise, și după ce-și încercase norocul cu ea de câteva ori, se rezumase doar la a-i fi prieten, ajutând-o, ieșind cu ea în oraș, prezentând-o amicilor săi. Apoi, după o sticlă de vin pe care o băuseră în apartamentul lui, Joanna îi povestise despre Lindy. După acea seară, el deveni un prieten de nădejde, mai ales că o ascultase cu atâta calm, fără a-i face avansuri, cu toate că ea se îndrăgostise de el.

Nu-i mai vorbi de Joshua sau despre căsnicia lor, și nici de faptul că încă-și mai iubea soțul. Acest ultim amănunt o șocase chiar și pe ea, dar realiză că ar fi singurul bărbat pe care-l va iubi toată viața, că acea ultimă noapte petrecută în brațele lui, anulase toate prejudecățile ei legate de noaptea morții fiicei lor. Realiză că, de fapt, nu-l urâse niciodată, ci doar îndepărtase atât persoana, cât și iubirea lui, și că armele ei defensive se dovediseră, încă o dată vulnerabile în fața masculinității lui.

– N-aș vrea să-ți spun că te-am avertzat, îi aminti Dan. Și bineînțeles că ilustrațiile mele au partea lor în vânzarea cărții, adăugă el cu modestie.

– Așa e.

– Acum, cred că tu ești de vină că nu-mi reușește desenul, și se încruntă.

– Trebuia să-mi spui! îl apostrofă ea, și se duse spre oglindă.

Dacă într-adevăr arăta ca femeia răvășită din desenul lui Dan, însemna că situația e mai mult decât jalnică! Chiar și mâna desenatorului reușise să-i surprindă privirea aiurită, trăsăturile ascuțite ale gurii și ale corpului încordat. Își înfundă mâinile în buzunare.

– A trecut mai mult de un an și Joshua încă nu s-a întors, începu ea.

– Mai mult cu o săptămână și două zile, confirmă el. Sper că la întoarcerea lui, nu te aștepți la cine știe ce miracol.

– Adică ?

– Doar nu sunt prost să cred că loialitatea pentru mine te-a determinat să nu accepți întâlniri cu alți bărbați, răspunse el.

De-a lungul anului, cunoscuse mai mulți bărbați interesanți, însă niciunul nu se dovedise destul de atrăgător pentru o adevărată întâlnire. Niciunul nu avea ochii tulburi sau chipul aspru al lui Joshua, niciunul nu semăna cu el.

– Dar se putea întâmpla, zise ea cu voce slabă.

– Ba nu. Nu sunt nebun, Joanna. Știu că încă-ți iubești soțul. Problema e că el nu știe, iar tu n-ai de gând să-i spui, nu-i așa ?

– Nici măcar nu știu unde e acum.

Primise o singură telegramă de la Joshua cu un an în urmă, și un buchet mare de trandafiri, în ziua publicării primei cărți; cartea de vizită conținea doar felicitările lui. Nu știa cum aflase de ziua

respectivă sau motivul pentru care-i trimisese flori. Însă gestul era binevenit și curmase comentariile mamei ei pentru câteva săptămâni. Totuși, de atunci nu mai dăduse niciun semn de viață, iar mama ei începuse a da semne de neliniște.

La fel și Joanna, deși mult mai discreta. Însă Dan nu se lăsase păcălit. Acesta era dezavantajul unor prieteni – deși aveau intenții bune, unele se dovedeau a fi chiar pe dos. Tina și Patrick se arătaseră foarte binevoitori de la plecarea lui Joshua, invitând-o adesea la cină, tratând-o prea grijuliu totuși. La urma urmei, probabil că ea însăși devenise un obiect prețios, poate că așa-și dorise să pară, iar rezultatele o deranjau.

– Nu i-ai putea spune, chiar de ai deschide gura, murmură Dan. Faci parte din așa-numita societate de elită, doamnă Radcliffe, în care cuvinte ca iubire și fidelitate nu-și găsesc locul într-un asemenea spațiu exclusivist.

– Ăsta e snobism curat, domnule Cameron, îl tachină și ea.

– Poate. Dar e adevărul-adevărat.

– Tina și Patrick nu se sfiesc să-l afișeze, se apără ea.

Dan îi cunoștea, pentru că îl invitase, o dată, la o petrecere de-a lor. La început, se dovedi a fi o experiență umilitoare și ciudată, însă ea insista în a-și amesteca prietenii vechi cu cei noi.

– Așa e. Dar majoritatea dintre ei n-ar ști ce-nseamnă dragostea nici dacă s-ar lovi cu capul de ea. Nu știu cum de-i mai suporți, Joanna.

– Nu sunt chiar atât de răi, ridică ea din umeri.

– Mai e valabilă invitația pentru mâine ? întrebă el, fără a mai face vreun comentariu.

– Dacă nu apare oaspetele de onoare, are să fie un fiasco total, oftă ea.

– Asta se întâmplă când dai o petrecere fără să anunți invitatul principal, râse el.

– Chiar am crezut că se va întoarce până acum. Trebuia să fie o surpriză.

Și totodată un mod de a-i demonstra că întoarcerea lui o încânta. Numai că el nu se înapoiase, și nici nu dăduse vreun semn că are de gând s-o facă.

– Mă duc până acasă, să văd dacă domna Barnaby n-a primit vreo veste.

– E o sugestie ca eu să plec? întrebă el, căci se aflau în apartamentul ei.

– Cum de ți-ai dat sema ? zâmbi ea.

– Ești foarte subtilă. De ce n-o suni ? și-și strânse schițele la care lucraseră toată după-amiaza.

– E mai bine dacă mă duc personal. Poate că e deja acolo, și…

– Și-l vezi cu ochii tăi, termină Dan rece. Care e problema, Joanna ? Crezi că n-o să vrea să te vadă când se întoarce?

– Nu știu, roși ea. El…

– OK, scuză-mă! și o strânse la piept. N-am vrut să mă amestec în treburile voastre. Oricum trebuia să plec, ca să n-o supăr pe doamna, adăugă el, rânjind. Să știi că mâine vin cu Roșcata, ca să-mi spui ce crezi despre ea.

– Roșcata? se miră ea în timp ce-l conducea la ușă.

– Are un păr superb mai jos de…

– Dan !

– Să știi că are ! râse el, și o sărută pe obraz. Apropo, se numește Carmella.

Surâsul de pe buze îi pieri imediat ce Dan dispăru. Nu se așteptase ca Joshua să se întoarcă exact la un an după plecare, dar zece zile erau prea mult, mai ales că nu primise nicio veste.

Înainte, petrecerea pe care o organizase în casa lor i se păruse o idee bună, un mod de a-i demonstra că trebuia să rămână împreună. Însă absența lui anulase orice semnificație a intențiilor ei. Spre norocul ei, cei mai mulți invitați nu știau motivul petrecerii, pentru că invitațiile menționau o simplă petrecere, menită a le demonstra că ei doi se împăcaseră, sau dimpotrivă, că aveau să se despartă în termeni amiabili. Nici nu se gândise că el nu va apărea.

Doamna Barnaby nu știa nimic.

– Am pregătit casa și frigiderul deja de-o lună, dar domnul Radcliffe nici măcar n-a sunat.

– Nu-i nimic, zâmbi Joanna pentru sine. Poate că întârzie doar.

– Poate…

– Mă duc până sus. Îmi trebuie ceva din camera mea, anunță Joanna.

– Rămâneți la cină?

– Eu…

Voia să refuze, dar se opri observând ochii plini de speranță ai femeii.

– Cu mare plăcere, doamnă Barnaby. Faceți o plăcintă bună cu mere la desert?

– Bineînțeles, se bucură menajera. Cu smântână.

– Delicios.

Femeia se întoarse în bucătărie mai veselă ca niciodată. De mai multe ori încercase s-o rețină pe Joanna la masă, dar ea refuzase de fiecare dată. Probabil pentru că voia să amâne momentul în care se va regăsi în singurătatea apartamentului ei, însă, indiferent de motive, era mulțumită că scăpase de gătit pentru o seară.

Dormitorul ei era curat și aranjat, ca de obicei, dar trecu și-n dormitorul lui. Vizitase camera de foarte multe ori în anul ce trecuse, stătuse lângă scaunul lui, simțindu-i prezența, atinsese sticlele lui de parfum. Și-l apropia.

– Doamnă Radcliffe, se auzi menajera, care se oprise în ușă, iar Joanna tresări. Mă…întrebam dacă nu doriți o ceașcă de ceai, sau altceva ? Și menajera părea ușor distrată.

– Ba da, mulțumesc, și se îmbujoră.

Imediat după aceea, Joanna părăsi camera lui Joshua. Nu-i plăcea că tânjea după prezența lui în acea cameră, darămite să fie surprinsă…

Apoi, fără să-și dea seama, ajunse în camera lui Lindy. Dormitorul fetiței rămăsese neschimbat din ziua dispariției ei. Iepurașul preferat al fetei se afla pe pătuțul aranjat, desenele ei copilărești pe perete, mobila micuță era curată.

Totul așa cum își dorise a fi păstrat, și-n acel moment se hotărî să pună capăt acelei situații. Lindy murise și n-avea cum s-o mai aducă înapoi în casa lor. Era timpul ca după doi ani, să-i strângă lucrurile, și să arunce ce nu mai era folositor. Iar ea trebuia să facă acest lucru.

Când doamna Barnaby veni cu ceaiul, Joanna sorta lucrușoarele fetei; menajera rămase surprinsă, dar Joanna zâmbi rece, secată de lacrimi, calmă.

– Lăsați tava acolo, zise ea și observă că femeia tremură. Încercam să… sortez lucrurile astea. Cred că vreun spital sau vreo casă de copii ar avea nevoie de ele, unele jucării sunt chiar noi.

– Doamnă Radcliffe, se poticni femeia, nu știu…

– Vă înțeleg, o liniști Joanna. Am iubit-o pe Lindy cu toții. Dar e timpul s-o lăsăm să se odihnească în pace. Aveți niște cutii, ca să le împachetăm?

– Cred că da. Sunteți sigură?

– Foarte sigură, răspunse Joanna ferm.

După trei ore părăsi casa, simțindu-se eliberată de orice sentiment al trecutului. Poate că ea și Joshua se căsătoriseră de dragul fetei, dar trebuia să continue pe cont propriu. Putea s-o înfrunte pe Angela Hailey, dacă era nevoie…dacă nu era deja prea târziu…

Petrecerea se desfășura conform planului, cei mai mulți neștiind că fuseseră invitați pentru Joshua.

– Serios, Joanna, de ce l-ai invitat pe omul acela detestabil? se interesă mama ei, arătând spre Dan, care flirta cu Daphne Shield. Chiar s-a jegat de mine, mai devreme !

– Te-a invitat la dans , mamă. Ceea ce nu înseamnă că a flirtat cu tine !

– Nu, dar felul în care dansează, da.

Joanna abia se abținu să nu râdă. Dan se intersectase cu mama ei de mai multe ori în acea seară, iar disprețul era reciproc. Avea o plăcere nebună să o șocheze, iar Joanna era sigură că flirtul cu Daphne era doar o tactică. Era un mic diavol și avea plăcerea rolului pe care-l juca.

– Unde e tata? întrebă Joanna.

– Pe-aici pe undeva. Să știi că apartamentul ăsta e cam mic pentru atâția oameni, iar muzica e cam tare. Nu se plâng vecinii?

– Nu și dacă-i inviți! râse Joanna.

Pe palier se mai aflau alte șase apartamente, iar ea invitase toți locatarii; era un truc pe care-l învățase de la Dan.

– Haide, mamă, distrează-te și tu puțin !

– Joanna…

– Pardon, se scuză ea, văzând-o încăpățânată. Mai bine mă duc s-o salvez pe Daphne.

– Ar trebui!

Joannei deja nu-i mai păsa de opiniile Corei. Se agăță de brațul lui Dan, lăsând-o pe bătrână cu gura căscată. Nu era de acord cu amestecul dintre prietenii vechi și cei noi.

– O petrecere grozavă, Joanna !

– Mulțumesc.

– Când are de gând să…Ah, uite-l ! exclamă Daphne. Ce surpriză plăcută, Joanna. Nu știam că vine în seara asta!

Nici ea nu știa! Se uită înlemnită spre ușă, în direcția arătată de Daphne. Iar Joshua era acolo! Dar…

– Iată-l pe soțul tău ! șopti Dan.

Joanna înghiți în sec, conștientă de paloarea feței ei. De multe ori și-l imaginase apărând așa cum era, înalt, atrăgător, precum un om de succes, îmbrăcat în costumul lui din trei piese. Nu era de mirare că Dan se arătase așa de surprins, la fel ca majoritate celorlalți, când îi văzură schimbarea.

– Joanna.

Ea încremeni la auzul glasului său răgușit, și se întoarse încet pe călcâie, iar mirarea îi crescu văzându-l pe cel din fața ei. Nu mai avea acel stil ordonat, ci unul neîngrijit, spălăcit, care-l întinerea foarte mult; nu mai avea costumul din trei piese, ci o cămașă de blugi suflecată la mâneci, o pereche de blugi mulați, și o pereche de cizme de piele în picioare. Nu era Joshua pe care-l cunoștea ea, încât nu-i rămăsese decât să-l privească mută de uimire.

Reacția era reciprocă, ochii lui tulburi cercetând înfățișarea ei, familiarizându-se cu părul lung și blond, cu trupul acela slăbit de încercările ultimului an, vizibil și după felul în care pantalonii atârnau pe ea.

– Soții rătăcitori nu mai au parte de primiri triumfale?

În mod ciudat, Dan pusese întrebarea, o provocare pentru ca ea să-l întâmpine. Îi aruncă lui Dan o privire furioasă. La urma urmei, putea să facă acel gest, pentru că Angela nu se afla cu el.

– Dragul meu! zise ea răgușit, și i se aruncă în brațe, sărutându-l, simțindu-i inerția de la început, pentru ca apoi și el să o îmbrățișeze, ridicând-o pe brațe, prelungind sărutul sălbatic.

– Poate c-ar trebui să plecăm, sugeră Dan amuzat, făcându-i pe toți ceilalți să râdă.

Joshua o eliberă pe Joanna.

– Nu e nevoie, și-l privi de sus pe Dan, căci era mai înalt decât el. Cred că tu ești Dan Cameron.

– În carne și oase, îl încurajă Dan fără sfială. Iar tu nu mai ai nevoie de nicio prezentare !

– Joanna n-are obiceiul să sărute străini la petreceri? întrebă el ironic.

– Din câte știu eu, nu. Dar a vorbit adesea despre tine.

– Da? răspunse Joshua indiferent, întorcându-se spre ea. Îmi arăți, te rog, dormitorul, ca să mă spăl și să vă acompaniez și eu?

– Da. Bineînțeles.

Încă se mai afla sub starea de șoc provocată de apariția și de înfățișarea lui, și mai ales de felul în care-i răspunsese la sărut. Ca și cum nu trecuse un an, ca și cum noaptea de dragoste își afla continuarea, iar Joshua s-ar fi întors acasă de la lucru.

– Pe aici.

Îl conduse într-o cameră goală, și se îmbujoră realizându-și gestul. Nu-l putea totuși duce în camera ei, cel puțin până nu discutau alte probleme! După ce ușa se închise în urma lor, cei doi rămaseră a se privi adânc, de parcă doar ei existau în apartament.

El își așeză valiza jos, apoi o privi cu ochii lui negri, virili. Noul stil i se potrivea, apropiindu-l de cel pe care-l cunoscuse în Canada.

– Arăți bine, zise el.

– Mulțumesc, și-și împreună mâinile în fața ei pentru a le opri din tremurat. Și tu.

– Mulțumesc.

– Ți-a spus doamna Barnaby despre petrecere ?

– Nu, n-am fost pe-acasă.

– Ai venit direct aici?

– De la aeroport, confirmă el, așezându-se pe pat.

– Ești obosit ?

– Puțin.

– Singur? se interesă ea, nemaiputând aștepta.

– Da, sunt singur. Cum merge cu scrisul ?

– Bine, răspunse ea, dorindu-și ca discuția să înceteze. Mulțumesc pentru trandafiri, au fost frumoși.

– Cel puțin atâta puteam să fac.

– Cum a fost în State?

– Bine.

– Mă bucur…

Am…fost pe acasă, ieri.

– Domna Barnaby e bine? întrebă el plictisit.

– Îți duce lipsa, râse ea, detensionând puțin atmosfera.

De fapt, își dorea doar să se arunce în brațele lui, să-i arate cât de mult îl iubea, dar era incapabilă de-a face vreo mișcare, de a-i spune ce simte; era pea timidă.

– Am stat chiar și la cină, deși nu intenționam.

– Sunt sigur că i-a făcut plăcere.

– Da. Am…făcut ordine în lucrurile lui Lindy. Doamna Barnaby o să le doneze pe undeva.

Joshua înlemnise la auzul numelui fetei, devenid glacial.

– Înțeleg.

– Poate e ceva ce-ai vrea să păstrezi, adăugă ea. M-am gândit că ar fi timpul…

– Așa e, zise el brusc și se ridică. Te-ai văzut des cu Cameron cât am fost plecat ?

– Destul, admise ea, simțindu-se mai relaxată. A făcut niște ilustrații foarte frumoase pentru carte.

– Le-am văzut.

– Da? se miră ea.

– Normal, zâmbi el.

Deși mi-a luat ceva timp până când mi-am dat seama că nu o găseam pentru că ai publicat-o sub numele de J. Proctor.

– Am…începu ea, vrând din răsputeri să se elibereze de masca pretențioasă pe care o purtase în ultimul an. M-am gândit că așa e cel mai bine.

Își dorea să-l atingă, să-l iubească din toată ființa ei. Dar nu putea atâta timp cât el nu-i demonstra că ar fi acceptat-o.

– De ce?

– Nu știam care va fi reacția ta, dacă aș fi folosit numele tău…

– Care e, de fapt, și al tău, rectifică el. Dacă nu cumva ai făcut ceva schimbări cât am fost plecat ?

– Nu, păli ea. Credeam că am hotărât să te întorci înainte de a lua o decizie.

– Așa e. Nu știam că o să dau peste o petrecere în seara asta, altfel aș fi…

– Dar…

– Jo! se auzi un ciocănit ușor în ușă, și glasul lui Dan.

Joshua se încordă, apoi păși spre ușă, deschizând-o brusc.

– Joanna e puțin ocupată, se răsti el. Pot să te ajut eu cu ceva?

Dan îl privi îngândurat, probabil analizând situația, după care începu să râdă cu subînțeles.

– Nu cred, pe Jo o voiam. Draga mea, musafirii se simt cam neglijați. Ignoră uimirea pe care apelativul intim îl produse asupra ei.

– Bătrâne, știu că e prima ta seară acasă, dar trebuie să continuăm petrecerea. Poate dacă știam c-ai să vii…

– Dan! strigă dintr-o dată Joanna, șocată de confuzia pe care-ar fi iscat-o.

– Scuză-mă, draga mea, și pășI înăuntru, prinzând-o după umeri. Chiar nu-l poți saluta mai târziu pe Josh?

– Joshua, îl corectă bărbatul, înțepat.

– Joshua, repetă Dan indiferent. Nu te superi dacă o iau pe Jo înapoi, nu? Fără gazda noastră frumoasă, nu mai e niciun farmec.

– Du-te, Joanna, zise el. Vin și eu mai târziu.

Ea se abținu cu greu să nu răbufnească, până când se văzu singură pe hol, doar cu Dan.

– Ce naiba crezi că faci? I-ai făcut lui Joshua o impresie total greșită despre noi.

– Ai început binișor, sărutul acela a părut destul de credibil, dar am observat că lucrurile se cam destrămaseră când ați rămas singuri. Era o atmosferă s-o tai cu cuțitul.

– Și cât crezi c-a ajutat farsa ta? întrebă ea înfuriată.

– Puțină gelozie nu strică niciodată.

– Ah, Dan, cum ai putut? și-și îngropă fața în palme. Acum o să creadă…știi și tu, și-ncepu să plângă.

– Nu-ți face griji, draga mea, o îmbrățișă el. Dacă ești chiar atât de îngrijorată, o să-i spun adevărul.

– Nu cred că-l interesează, oftă ea, amintindu-și neutralitatea tonului său când spusese că vine mai târziu.

– Sigur că-i pasă. Și o să mă îngrijesc de toate. Te-am dezamăgit eu vreodată? o tachină el.

– Scuze, se auzi o voce tăioasă, aș vrea să trec spre baie.

Joanna înghiți în sec, ridicându-și ochii spre soțul ei.

– Se pare că ai greșit calea, interveni Dan. A fost un șoc pentru Jo să te vadă și…

– Te rog, nu te scuza față de mine, îl întrerupse Joshua rece. După cum ai zis și tu, dacă măcar ați fi știut că mă întorc…Acum, chiar aș vrea să mă spăl; am avut o zi lungă, și intră direct în baie.

– Dumnezeule. Îmi pare rău, draga mea, spuse Dan. Nu e chiar…ce mă așteptam. După felul în care mi l-ai descris, mă așteptam la un bărbat în vârstă, liniștit, nu la un demon frumos. Nu e de mirare că nimeni altcineva n-a avut vreo șansă cu tine !

Joanna surâse slab.

– Se pare că America i-a priit, răspunse ea, întrebându-se cât îl influențase și Angela Hailey.

– Se vede, zise Dan, sprijinindu-se de perete, de parcă intenționau să rămână acolo la nesfârșit.

– Nu vii la petrecere ?

– Cred că mai bine stau să-i explic soțului tău gluma pe care am făcut-o, zâmbi Dan. Ce zici, mă cotonogește pe loc, sau mă așteaptă la colțul străzii ?

– Nici una, nici alta, râse ea, văzându-l abătut. Dar poate te aștept eu.

– Încercam doar să vă ajut, bolborosi el. Mă gândeam că aveți nevoie de un imbold. Nu e tipul de om care să accepte așa ceva, nu?

– Cum de ți-ai dat seama ?

– Intuiția. Cam întârziată, dar te prind din urmă. Lasă, îmi repar greșeala imediat.

– Ba nu, scutură ea din cap. Las-o. Acum ne distrăm, și o să discut eu cu el, după ce pleacă toată lumea.

– Sigur ?

– Foarte sigur, și se uită nerăbdătoare spre ușa băii. Foarte sigur.

Era mai bine să-i explice personal ; poate chiar îi va putea spune că-l iubește, că nu-și mai dorea despărțirea, ci o căsătorie prelungită.

– Mai bine te-ai duce și-ai discuta cu Carmella, îl încurajă ea pe Dan, imediat ce se întoarseră în sufragerie. O cam neglijezi.

– Nu e drăguță ? o urmări el cu privirea, zâmbind ușor.

– Ba da, răspunse Joanna, gândindu-se dacă era la fel de deșteaptă pe cât era de frumoasă. Când oare ai să-ți găsești femeia potrivită?

– Sper că niciodată, râse el. Urează-mi noroc. Carmellei nu-i place să facă sex la prima întâlnire, iar asta e a doua.

– Când ai să te maturizezi, Dan ? zâmbi ea.

– M-am maturizat, răspunse el, sugestiv. Iar domnișoara o să afle asta imediat!

Joanna îi privi cum se unduiau unul în jurul celuilalt. Dacă Joshua i-ar fi văzut, n-ar mai fi avut nicio îndoială în ce privește interesele lui Dan.

Dar Joshua era încă în dormitor, schimbându-se, iar cei doi tineri se despărțiră înainte ca el să iasă . Dan zâmbea satisfăcut.

– Ce minunat că Joshua a ajuns în seara asta! se pomeni ea cu mama ei alături. Poate că acum ai să renunți la prietenii tăi nespălați, și-ai să redevii o soție respectabilă.

Joanna recunoscu aluzia directă la felul de-a fi al lui Dan, pentru că doar pe el îl cunoștea dintre toți ceilalți. Însă părerile lor nu coincideau.

– Mă îndoiesc, mamă. Acum, scuză-mă. Vreau să văd de ce stă Joshua atât de mult.

Trecuse mai mult de o jumătate de oră de când intrase la duș.

Ciocăni ușor la ușa dormitorului, deși gestul i se părea stupid, din moment ce erau căsătoriți, însă nu putea da buzna peste el, după atâta timp. Neprimind niciun răspuns, deschise încet ușa, și rămase uimită văzându-l adormit pe pat, acoperit doar cu cearșaful maroniu, și doar peste picioare.

Intră în cameră, pășind silențios spre pat. Rămase lângă el, privind la cel pe care-l iubea. Arăta mai tânăr când dormea, liniile feței i se îndreptaseră, părul îi era încă ud, iar pielea foarte bronzată.

Joanna îl sorbi din priviri cu nesaț. Nu putea renunța la el ! Poate că nu trecuseră prin cea mai reușită seară, dar nu voia să-l predea Angelei gratuit. Cealaltă îl avusese un an întrg, acum era rândul ei. Era conștientă că intuise bine reacția lui fizică în momentul în care i se aruncase în brațe, și putea profita de acest lucru.

Îi atinse delicat obrazul, retrăgându-se repede când el se mișcă în somn. Joshua se întoarse pe-o parte, trăgând și așternutul cu el. Joanna părăsi camera zâmbind în sinea ei, mulțumită că cel puțin pentru o noapte, el dormea în apartamentul ei.

Capitolul 7

A doua zi dimineață, Joanna îl găsi pe Joshua la masa din bucătărie, și-i zâmbi oarecum forțat în timp ce-și turnă din cafeaua pe care el o făcuse. Pantalonii strâmți și bluzița de mătase o subțiau, dar îi și puneau în valoare formele; erau combinația perfectă de haine șic și confortabile în același timp.

Joshua continua s-o urmărească, iar ea se întoarse radiind :

– Mai vrei cafea ?

– Mulțumesc, și se ridică, trecând pe lângă ea.

Și o făcu tare și dulce, așa cum îi plăcea.

– Vine și domnul Cameron? se interesă el, rezemându-se de aragaz.

– Dan ? Dar el nu…

– Sper că nu v-am intimidat. Eram așa de obosit aseară, încât am adormit fără să vreau.

– Dan nu stă aici, răspunse ea repede, nervoasă că o bănuia că dormise cu un alt bărbat când soțul era în casă.

Se trezise fericită cu gândul că Joshua e acolo, aproape că zburase pe la duș și printre haine, iar acum el venea cu asemenea acuzații !

– Nu? se miră el.

– Nu!

Joshua păru nepăsător.

– Îți iau ceva de mâncare? Sper că nu te superi că m-am servit cu niște șuncă și ouă din frigider.

– Te rog! îl pofti ea încă furioasă.

– Îmi place la tine. E…liniștitor.

– Și mie mi se pare la fel.

– Am să ies puțin, astăzi. Te superi dacă îmi las lucrurile aici?

Ea se încruntă, întrebându-se când aveau să discute problema ce-i măcina pe amândoi; pe de altă parte, înțelegea că după o absență de un an, Joshua avea multe treburi de rezolvat.

– Deloc, răspunse ea. Am să… N-ai vrea să rămâi la cină ?

El își bău ultima gură de cafea, apoi puse cana pe etajeră.

– Mi-ar face plăcere, și-i atinse ușor obrazul. Aduc niște vin când mă întorc.

Joanna se simți ridicol, cum stătea zâmbind prostește în bucătărie, mângâind locul pe care el îl atinsese. Într-un târziu, țârâitul telefonului o trezi din visare.

– Ce face cea mai frumoasă mireasă din lume ? se auzi o voce veselă.

– Dan! strigă ea, recunoscându-l pe singurul care-și permitea să-i vorbească astfel. Putea să răspundă Joshua! îl mustră ea.

– Putea? Adică, putea?

Joanna oftă, sesizând aluzia.

– A dormit în camera goală, azi-noapte. La cât de bine dispus ești, cred că a doua întâlnire a mers bine?

– Hai, hai, nu fi obraznică. Nu te răzbuna pe mine și pe Carmella.

– Scuze…

– Deci, ești frustrată, observă Dan.

– Nu…

– Adică, Joshua a stat toată noaptea în camera cealaltă ? continuă el.

– Da, răspunse ea, dezamăgită.

– Unde e acum?

– A ieșit.

– Deci pot să vin, ca de obicei?

– Ar fi fost OK și dacă petreceai noaptea cu mine, cred.

– Ar fi fost cam aglomerat…Ah, înțeleg, adică eu și cu tine în patul tău?

– Înveți repede, îl ironiză ea.

– Nu prea ești în toane bune, nu? Hai, vin cam într-o oră.

– Nu se supără Carmella ?

El căscă zgomotos.

– A trebuit să plece mai devreme, pentru o ședință foto. Noi, cei care muncim, avem o viață teribilă.

– Știu. Te aștept într-o oră, zise ea sec.

– Joanna… o opri el. Sper că Joshua n-o să sară la concluzii, nu?

– După tot ce ți-am povestit? Cred că mai degrabă îți strânge mâna și-ți mulțumește că m-ai luat de pe capul lui.

Oare? se întreba Joanna în timp ce-l aștepta pe Dan. Joshua nu păruse prea deranjat de ideea unui alt bărbat în patul ei. Dacă lui nici

măcar nu-i păsa, înseamnă că ea își pierdea timpul încercând să refacă relația lor.

Însă chiar și-așa, tot voia să meargă până la capăt. Joshua era al ei, și avea să rămână al ei!

– Uite capitolul la care trebuie să lucrezi în continuare, și-i dădu mai multe foi scrise la mașină, apoi începu să se îmbrace gros.

– Unde mergi ? se încruntă Dan.

– Afară.

– Foarte inteligent, râse el. Credeam că o să lucrăm.

– Tu lucrezi, și-și luă geanta. Dacă vrei, îți dau și niște andrele.

– Foarte amuzant, zise el. Mă descurc după vreo două căni de cafea. Sper c-ai lăsat…

– Joshua a lăsat-o. Și o face și mai tare ca mine.

– Ce bine ! se entuziasmă el. Jo, în legătură cu noaptea trecută…

– E treaba mea, Dan, răspunse ea calm.

– Înțeleg…

– Mai bine nu era deloc; mi-aș fi dorit să-ți pot spune că ne-am rezolvat toate problemele și că ne-am împăcat. Dar nu s-a întâmplat nimic.

– Și tot nu mi-ai spus unde mergi? întrebă el.

– La cumpărături.

– Poftim? James așteaptă cartea…

– Știu. Și n-am uitat de termenul limită, dar oricum, tu ai rămas cu câteva capitole în urmă.

– Și aș avansa mai repede dacă ai sta aici să mă sfătuiești.

– Da, dar să știi că nu mă duc să cumpăr haine, ci după mâncare.

– Dar ai fost deja…

– Dan, dacă n-aș ști mai bine ce fac, ți-aș zice că te porți ca un soț pretențios…

– Dar cum Joanna încă are un soț, are să fie mai dificil, se auzi vocea lui Joshua.

Intră, lăsând ușa deschisă, pentru că intenționa să plece imediat. Îi privi pe cei doi înmărmuriți.

– Mi-am uitat ceva în valiză, explică el. Îmi iau foile și ies îndată.

Haina lungă de piele îi evidenția statura.

– Nu! țâșni Joanna, iar Joshua se opri, curios. Nu v-am prezentat unul altuia cum trebuie.

– Nu cred că e nevoie, zise Joshua ironic, amândoi știm cine e celălalt.

– Așa e, își mușcă ea buza inferioară. Dan…a venit să lucreze.

– Da… zise Joshua indiferent.

– Mă tem că l-am smuls de lângă prietena lui ca să-l aduc, încercă ea să pară amuzată.

Ochii tulburi ai lui Joshua îl cercetară pe Dan, care afișa cel mai natural zâmbet.

– În cazul ăsta, nu vă mai rețin, și intră în baie, închizând ușa.

Joanna înghiți în sec, fără suflare.

– Crezi că m-a crezut? îl întrebă pe Dan.

– Mi se pare că mi-ai cam luat apărarea…

– Mulțumesc. Sper că ți-ai dat seama că te consideră iubitul meu?

– Sunt flatat !

– Dan…

– Nu mai face atâta caz, Jo. A fost plecat cu prietena lui mai bine de un an, o mustră el.

Cuvintele lui o amuțiră. Uitase de Angela. Probabil că Joshua își petrecea ziua cu ea.

– Scuză-mă, draga mea. Dar dacă-l vrei cu adevărat înapoi, va trebui să te lupți cu toate atuurile tale feminine, înțelegi ?

– Știu, zise ea înroșindu-se.

– Și nu-mi spune că nu-ți dorești asta, o mângâie Dan pe păr. Cunosc dorința fizica de la o poștă.

– Scuzați-mă, se auzi glasul soțului ei. N-am vrut să vă întrerup, dar…Poate e mai bine să renunțăm la cina de deseară, Joanna ?

Ea se eliberă din brațele lui Dan, cu inima frântă.

– Ai alte…planuri ?

– Nu, și arătă spre Dan, m-am gândit că poate tu ai.

– Dan trăiește doar cu uscături, încercă ea să râdă. Nu poate mânca normal.

– Înseamnă că n-o să ne ții companie, domnule Cameron? zâmbi Joshua.

– Nu…O aduci pe domnișoara Hailey ?

– Nu, șuieră Joshua, și ochii îi deveniră metalici. Doar dacă n-a fost inclusă în invitație ? și se întoarse spre Joanna care-i urmărea palidă.

– Nu, răspunse, n-a fost, zise ea scurt.

– Atunci, ne vedem deseară.

Și ieși, salutându-l și pe Dan.

– Ești un porc! Un idiot! se răsti ea la Dan, după plecarea lui Joshua, lovindu-l în braț.

– Încercam să fiu de ajutor. Cum te-ai fi simțit dacă apărea la cina voastră cu prietena lui?

– Poate că Joshua ți se pare dur, dar nu cred că mi-ar face așa ceva.

– A plecat cu ea un an de zile, nu ?

– Dar n-a fost doar vina lui. Eu…e bărbat…

– Văd !

– Iar eu nu l-am lăsat să mă atingă după ce a murit Lindy ! Sper că-ți dai seama ce greu i-a fost!

Dan făcu ochii mari.

– Adică, îi motivezi gestul ?

– Îl explic, corectă ea. Eram căsătoriți de trei ani la moartea fetei, și relația noastră era…era…

– Fierbinte, completă el.

– Da ! Era "fierbinte". Un bărbat nu se poate dezice de o asemenea perioadă.

– Nicio femeie; cel puțin, nu la infinit.

– Eu am făcut-o.

– Poate pentru un an, o contrazise el, nu și după aceea. Nu lipsa de apetit sexual te-a făcut să refuzi alți bărbați, ci lipsa bărbatului potrivit.

Ea roși la intuiția lui, la amintirea lecției pe care o învățase în ultima noapte cu Joshua. Dacă n-ar fi plecat mai devreme în ziua aceea, ar fi putut discuta…

– Trăiește prezentul, Jo. Acceptă aventura lui Joshua ca atare, și pornește-ți propriul război.

– Asta și vreau să fac, zâmbi ea. Găsești cu ce să-ți faci un sandviș în frigider până mă întorc ; dacă știi să-ți faci…

– N-ai niște uscături? întrebă el, deziluzionat.

– Am glumit, Dan.

– Eu nu. Îmi ia prea mult să-mi fac un sandviș. În plus, și eu sunt invitat la cină deseară.

– Carmella știe și să gătească? îl tachină ea.

– Așa zice. Te anunț mâine. Sau poate nu chiar mâine ?

– Mai bine sună întâi, roși ea.

– OK. Acum, du-te și ia ceva bun.

– Pui fript, îl informă ea. E preferatul lui Joshua.

– Și-al meu.

– Spune-i Carmellei!

– Am s-o fac.

După cumpărături, Joanna trecu pe la părinții ei, și-i găsi în sufragerie. Refuză invitația lor pentru prânz.

– Joshua încă mai e la tine? se interesă mama ei. Sau v-ați întors acasă? L-am văzut așa de puțin aseară.

– Era obosit, mamă.

– Dar ați…discutat mai târziu, nu ?

– Am discutat azi-dimineață. Dar nu prea multe.

– Arată foarte bine, interveni tatăl.

– Bineînțeles, Gerald, zise Cora. Doar a stat un an sub soarele american. Fetița noastră a fost cea care a suferit între timp.

Joanna surâse la adresa dulcegăriilor nesincere ale mamei. La un moment dat, aceasta din urmă venise cu ideea că Joanna ar fi fost o soție abandonată, că Joshua nu avea dreptul s-o părăsească așa cum o făcuse. Însă Joanna o ignorase total, așa cum făcea și acum.

– De ce nu veniți la cină? îi invită Cora. Putem discuta împreună.

– Vrem să luăm cina singuri, în seara asta.

Tocmai ce-am luat de mâncare.

– Atunci, sper c-ai luat destulă. Eu și cu tatăl tău venim la tine.

– Dar…

– Cora, vor să fie singuri, se răsti tatăl ei.

– Nu fi ridicol, Gerald. Ai auzit doar că nu s-au împăcat încă.

– Iar prezența noastră n-o să-i ajute.

– Joshua e ginerele nostru.

– Iar Joanna e soția lui. Au nevoie de intimitate. Iar noi o să le stăm în cale.

– Serios? se arătă jignită Cora, prefăcându-se că plânge.

Dorința egoistă de a fi singură cu Joshua se lupta cu pericolul de a o îndepărta pe mama ei pentru câteva zile sau chiar săptămâni.

– Îmi pare rău, mamă, dar chiar vreau să fiu singură cu el, și se ridică să plece. Poate altă dată, în timpul săptămânii ?

Tatăl ei o privea cu admirație.

– Poate, consimți Cora, furioasă. Nu te mai reținem. Cred că vrei să ajungi acasă.

Joanna se abținu să nu râdă, văzând că tatăl ei îi face cu ochiul.

– Așa e.

Tatăl o conduse la mașină, vizibil amuzat.

– O iubesc pe mama ta, Joanna, dar câteodată se poată foarte dur. Seară plăcută, draga mea. Și, pentru Dumnezeu, invitați-ne la cină când vă refaceți viața.

– Bine, promise Joanna. Mama ei nu se purta doar ciudat, ci de-a dreptul irațional. Era atât de avidă să-l interogheze pe Joshua, încât uita că Joanna și soțul ei fuseseră despărțiți timp de un an, și că aveau de discutat lucruri intime.

Intră în apartament abia ducând plasele cu cumpărături, și-l găsi pe Dan tot la lucru, pe masa din sufragerie. Avea schițe peste tot în jurul lui.

Cum el nu-i acordă atenție, despachetă singură, apoi se aplecă peste umărul lui pentru a trage cu ochiul la ultima dintre ele. Alături se mai afla încă un morman care aștepta aprobarea ei, înainte ca el să le deseneze în curat pentru carte.

– Dacă ai de gând să faci mizerie, aș prefera s-o faci în apartamentul tău, zise ea.

Ridică foile căzute și cănile de pe podea

– Nu puteai folosi una singură ? mormăi ea în timp ce le spăl.

– Nu sunt toate ale mele.

– Nu? se încruntă ea.

– Nu. S-a întors Joshua și…

– Serios? Sări Joanna și aproape scăpă din mână cănile. Și chiar ați stat și ați băut cafea împreună?

– Se mai întâmplă, rânji Dan.

– Și...despre ce-ați discutat ?

– Pentru început, despre vreme. Apoi am trecut la fotbal american…

– Dan !

– Dar asta am făcut, insistă el.

– Să știi că pe Joshua nu l-a interesat niciodată fotbalul.

– Oricum, am discutat și tema asta. Și părea bine informat. Dacă își lasă la o parte mândria, devine un om chiar foarte interesant.

– Nu prea știu, murmură ea. N-am ajuns cu-adevărat de partea cealaltă.

– Sigur ai trecut!

– Ba nu. Sau poate de câteva ori, dar nu în totalitate, pentru că întotdeauna am simțit pentru el un fel de respect amestecat cu surprindere.

– Pentru soțul tău?

– Nu cunoști situațiile prin care am trecut.

Încă nu-i povestise motivele pentru care se căsătoriseră.

– Mi-ar plăcea să-mi spui, odată.

– N-am s-o fac, îl înfruntă ea hotărâtă. Acum, strânge-ți lucrurile și du-te acasă; eu trebuie să pregătesc cina.

– E atât de plăcut să fii dorit!

– De ce s-a întors Joshua a doua oară? întrebă Joanna din camera ei.

– Să nu-ți vină să crezi; uitase încă ceva, zise Dan foarte amuzat.

Joanna căzu pe gânduri. Joshua nu avusese niciodată o memorie proastă. Înseamnă că ultimul an îl schimbase complet; părea mult mai relaxat, iar postura lui de tip înfumurat și indiferent, dispăruse. Dacă vorbise cu Dan despre fotbal, cu siguranță se schimbase; altădată, sportul nu-l interesa.

– Plec, o anunță Dan câteva minute mai târziu. O seară plăcută, și o sărută pe obraz.

– Și ție.

– O să fie, rânji el. Apropo, i-am dat lui Joshua cheia de rezervă, adăugă după un moment de gândire.

– A cerut-o ? se încruntă ea.

– Nu. Dar nu se cade să bată la ușa propriei sale soții, nu ?

– Nu…cred că nu, se bâlbâi ea. A zis pe la ce oră se întoarce ?

– Nu. Și nici nu l-am întrebat. Nu e treaba mea, nu ? Dar i-am demonstrat cât de mult am putut că am o relație foarte strânsă cu Carmella.

Joanna se uita undeva în gol, nepăsătoare.

– Și ce reacție a avut?

– Niciuna, spuse el vesel. Ne vedem mâine, și ieși fluierând.

Deci, nu avusese nicio reacție! Oare era chiar așa de dezinteresat de activitățile ei, de cunoștințele ei din ultima perioadă?

În timp ce se afla în camera ei, schimbându-se pentru cină, auzi cheia în ușă; i se tăie respirația doar la gândul că avea să-l revadă. Alesese o rochie albastră, strâmtă, care-i punea în evidență talia și coapsele suple și un machiaj discret, contrastat de roșul aprins al buzelor.

– Joanna, m-am întors.

El ciocăni ușor la ușa ei, cu emoție în glas.

Ea îi deschise foarte repede, încât îl lăsă înmărmurit.

– Exact la țanc, sări ea bine dispusă, căci avea de gând să se poarte foarte natural. Cred că mai durează cam o jumătate de oră.

– Atunci, îmi fac un duș și mă schimb.

Mintea ei recupera imaginea cinelor de odinioară, când el apărea sobru și inert, iar ea total indiferentă.

– Joshua! strigă ea, și el se opri în pragul dormitorului. Ia-ți ceva confortabil…

Aștepta cu nerăbdare să-l vadă cum reacționează. Fața lui se lumină dintr-o dată:

– Nici n-am altceva la mine. Mi-am lăsat toate costumele acasă când am plecat.

– Ce bine! Adică…

– Adică "ce bine", râse el, iar Joanna începu să roșească. Arăți foarte bine în seara asta. Albastrul ți se potrivește.

Complimentul stărui în conștiința ei până când el i se alătură câteva minute mai târziu ; singura notă formală din ținuta lui, era faptul că-și încheiase cămașa aproape până la gât. Prezența lui provocă o sete nestăpânită Joannei, care încetase să mai numere paharele de apă băute; o înnebuneau picioarele lui ce se întrevedeau prin țesătura pantalonilor, și ochii ce căpătaseră culoarea bleumarin a cămășii de pe el.

Joshua interpretă greșit privirile ei insistente.

– Mă tem că am devenit foarte comun cât am stat în America, zâmbi el. Acolo, chiar și un costum pare de prisos.

– Oh, dar arăți…foarte bine așa, zise ea.

Se feri să folosească ideea de frumusețe fizică.

– Te rog să te servești cu ceva de băut din sufragerie.

– Nu, mulțumesc, și se așeză aproape de ea, lângă aragaz. Miroase bine.

– Mulțumesc, și se îmbujoră, ușor intimidată de distanța mică dintre ei. Sigur nu vrei ceva de băut ?

Îi simțea mirosul aftershave-ului, și, rezistă cu greu tentației de a-i atinge părul umed de pe ceafă, de a-și răsfira degetele prin cârlionții lui și de a-i apăsa gura cu buzele ei.

– Te încurc cumva ?

– Nu...Deloc. Dar mă gândeam că...

– Că-ți stau în drum, sări el și se depărtă de aragaz. Mă duc în sufragerie.

Ar fi vrut să-l roage să rămână,pentru că adora prezența lui. Totuși, era conștientă că dacă el îi urmărea fiecare mișcare din ritualul de pregătire a mesei, ar fi deranjat-o.

Când intră cu farfuriile în cameră, el stătea lungit pe un fotoliu cu ochii închiși, picior peste picior. Se trezi imediat ce o auzi că intră.

– Am lăsat vinul la rece. Mă duc să-l iau.

Uitase de vinul pe care îl promisese; în timp ce el aduse sticla și tirbușonul, ea veni cu paharele. Sorbi din băutura răcoritoare cu mâini tremurânde. Se simțea ridicol, ca și cum ar fi fost la prima întâlnire, în loc să fie căsătoriți de șase ani. Joanna se întreba dacă și el se simțea la fel, măcar că nu părea deloc afectat.

– Nu mi-ai spus niciodată că știi să gătești așa de bine, începu el după o vreme.

– Am învățat la școală, răspunse ea îmbujorată.

– E grozav să mănânci acasă după un an de restaurante, adăugă el și-i umplu încă o dată paharul.

Pe închieietura mâinii, ea îi zări ceasul de aur pe care ea i-l cumpărase la Crăciunul precedent.

– Ai stat un an întreg doar la hotel? se miră ea. Mă gândeam că tu și cu Angela…

Se opri, furioasă că menționase numele celeilalte. Seara decurgea atât de plăcut până s-o strice ea cu acest incident.

– Da? zise Joshua, fără s-o ia în seamă.

– Mă gândeam că poate ați închiriat o casă sau un apartament, continuă ea stângaci.

– N-am avut timp. Să știi că nu ți-ar fi plăcut foiala noastră constantă.

De altfel, nici nu-i dăduse ocazia vreodată! Știa doar că, după acea noapte petrecută în brațele lui, ar fi fost în stare să-l urmeze oriunde. Însă el n-o dorise, dispăruse împreună cu amanta lui ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Poate, consimți ea, luând câteva înghițituri din vin. Ai trecut azi pe-acasă?

– Doar ca să-mi iau mașina. Dar când am ajuns acolo, mi-am dat seama că-mi uitasem cheile, iar doamna Barnaby le pierduse pe celelalte.

– Ba nu, sunt la mine. În ultima seară, le-ai lăsat pe măsuța mea…La mine în cameră, murmură ea. Le-am pus în geantă, și au rămas tot acolo.

– Am discutat puțin cu Dan când m-am întors, continuă el neutru.

Nu-i mai spunea nici Cameron, nici domnul Cameron! Probabil că cei doi chiar discutaseră despre fotbal și despre vreme !

– Mi-a dat cheia ta de rezervă. Sper că nu te superi.

– Nicidecum, zise ea, întinzându-i din nou paharul pentru ca el să i-l umple.

Dacă ar fi continuat în același ritm, s-ar fi îmbătat până la finalul mesei.

– Ți-aș fi dat-o chiar eu dacă-mi venea ideea asta.

– Mulțumesc. Mi-a spus că mai aveți puțin și terminați și a patra carte ?

– Câteva zile.

– Și mai plănuiești altele ?

– Câteva. Mama e scandalizată că pot să iau bani pentru povești cu un câine !

– Dar nu e orice câine, zise el. E câinele tău. Și l-ai iubit foarte mult, nu ? A ajuns de poveste.

– Așa e. Vrei desert ?

Joshua mâncase tot din farfurie, însă ea era prea emoționată pentru a lua ceva în gură.

– Te rog, și se ridică să strângă. De ce nu ți-ai mai luat alt câine ?

– Billy a fost o greșeală din partea mamei, râse ea, alt câine ar fi însemnat un dezastru.

– Cred că ai dreptate, și-ncepu să râdă.

Inima Joannei stătea să-i sară din piept revăzându-i acel zâmbet devastator.

– Da…zise ea răgușit, și intră în bucătărie ca să aducă plăcinta cu fructe, pe care o pregătise pentru desert, încă o preferință de-a lui Joshua.

– O să mă îngraș, zise el, după a treia bucată.

– Poate că acum ești prea slab, îl tachină ea, începând să strângă.

– La fel ești și tu, o atenționă el.

Cât ai pierdut ?

– Cam cinci kilograme, zise ea întâlnindu-i privirea. Dar se poartă.

– Preferam să te știu mai…plinuță.

Dintr-o dată, Joanna se decise să pună kilogramele la loc, indiferent ce avea să mănânce! Voia să fie exact așa cum și-o dorea el, voia să-i facă pe plac.

Întorși în sufragerie, ascultară muzică, în loc să se uite la televizor. Stăteau unul lângă celălalt pe canapea; Joshua își ținea un braț de-a lungul spatelui ei. Nu o atingea, dar senzația era una asemănătoare pentru Joanna.

Doar muzica rupea tăcerea dintre ei; într-un final, Joanna nu mai putu rezista. Probabil că el avea să plece în curând, și nu menționase nimic despre faptul că ar vrea s-o mai vadă după seara aceea.

– Ai…

– Te-ai…

Începură în același moment. Joshua îi acordă prioritate.

– Nu era chiar așa de important, se intimidă ea.

– Nici ce aveam eu de spus, răspunse el, continuând să se uite fascinat la gura ei. Joanna !

Mâna lui îi cuprinse gâtul și o trase mai aproape de el.

– Spune-mi dacă nu vrei.

Gurile lor se apropiaseră de mult, la fel și privirile, iar vocea lui devenise răgușită.

– Vreau.

Buzele lor se atinseră, devorându-se, aprinzând și mai mult pasiunea dintre ei, deși el nu forța nota, nu făcea altceva decât s-o sărute. Gemetele ei înăbușite însă îl incitau și mai mult.

La un moment dat, o îndepărtă cu o figură enigmatică, observându-i fața aprinsă și respirația sacadată. Îi îndepărtă șuvițele de păr din ochii tremurători, acoperind-o cu sărutări ușoare de-a lungul obrazului, apoi în jurul urechii. Coborî spre gropițele de la baza gâtului, explorându-le încet, stârnind și mai mult dorința în ea.

Și totuși, controla atât trăirile lui, cât și pe ale ei. Se întoarse la buzele ei, înfometat, cercetându-i-le cu vârful limbii, fără însă a o lăsa să-l mai sărute, fără să-i arate că dorința lui o egala pe a ei.

O lăsă să cadă neputincioasă lângă el, ridicându-se; emoția i se mai întrevedea doar în ochii tulburați care o priviră de sus :

– Mai bei cafeaua cu zahăr? întrebă el răgușit.

– Cafeaua? clipi ea nedumerită.

– Da. Vrei zahăr?

– Da, dar…

Și înainte ca ea să continue, el dispăru în bucătărie.

Ea își încleștă pumnii de furie, de dorință neîmplinită, stârnită și abandonată de Joshua. Ce încerca să-i facă ? Se jucase cu ea, ca să vadă dacă mai este atrasă de el?

– Poftim.

El îi întinse o cană, încruntându-se la paloarea feței ei.

– Te simți bine ?

– Da, se forță ea. Puțin obosită.

– Am să plec imediat ce-mi termin cafeaua.

Joanna înghiți în sec; i se confirma suspiciunea de mai devreme. Sperase oarecum…Dar de ce și-ar mai fi dorit să stea, mai ales după greșeala din acea seară ?

Își băură cafelele în liniște; niciunul nu părea în stare să rupă tăcerea. Probabil că el voia doar să termine și să plece!

– Mă duc să-mi iau lucrurile.

O părăsea a doua oară, iar ea nu putea face nimic! Nici măcar nu-l putea convinge să facă dragoste cu ea!

Când el se întoarse cu valiza, și-și îmbrăcă haina lungă de piele, Joanna se strădui să nu-și arate durerea. Îl conduse la ușă, surâzând larg.

El îi luă obrajii în palme, și-și plimbă degetele pe buzele ei.

– Iei mâine seară cina cu mine?

– Cina ? se miră ea.

– Da. Măcar atât pot să-și ofer după seara aceasta. Ieșim undeva?

– Mi-ar face plăcere, mulțumesc, și continuă să zâmbească.

– Te iau pe la opt.

O mângâie încă o dată și ieși.

Într-un târziu, când se întinse singură în pat, Joanna realiză că Joshua nu-i înapoiase cheia de la apartament, ceea ce o încălzea nespus de mult.

Capitolul 8

Ideea unei întâlniri cu propriul soț era puțin cam ciudată. Joanna se simțea precum la prima ei întâlnire cu un băiat, pe când avea șaisprezece ani, cu un pistruiat pe nume John Larner; de data aceasta, însă, băiatul era Joshua, iar între cei doi era o diferență ca de la cer la pământ. Cu toate acestea, emoțiile o determinară să-și răscolească întregul șifonier, pentru ca, în cele din urmă, să ajungă la concluzia că trebuie să-și cumpere ceva nou pentru o seară atât de specială.

Nimic din ce încercase pe la magazine nu se potrivea cu evenimentul.

Până când, într-un final, ochi o superbă rochie roșie, mulată, cu șirasuri în formă de fundițe, care se termina în fâșii deasupra genunchilor, asemenea rochiilor țigănești. Exact ce căuta, o piesă ce-i punea în valoare feminitatea și forma perfectă a sânilor, transformând-o într-o țintă pentru oricine se încumeta să se uite sau să se apropie. Spera să-l impresioaneze îndeajuns pe Joshua, mai ales

că intenționa să-și folosească toate atuurile feminine, așa cum o sfătuise Dan.

La întoarcere, îl găsi pe Dan stând în prag; sau, mai degrabă, sprijinind peretele.

– Unde ai fost ? Te sun de mai bine de o oră. Am văzut că nu răspunzi și m-am hotărât să vin aici.

– De ce atâta grabă? se miră ea și-și îndesă cutia cu rochia sub braț ca să poată deschide.

– James vrea să ne vadă.

Intrară, și el se aruncă într-un fotoliu și se uită la ceas.

– Sau voia să ne vadă, acum trei minute.

– Ce vrea? întrebă ea, punând jos pachetele.

– Nu vreau să-ți stric buna dispoziție, dar cred că-ți dai seama ce zi e mâine.

– Mâine? Adică? E…A, așteaptă cartea?

– Mai degrabă o vrea neapărat, mi s-a părut mie. Și mai aveam câteva pagini de lucrat.

– La naiba ! Am totul aici, se bătu ea cu palma peste frunte. Trebuie doar să pun pe hârtie.

– Și știi că James nu e cel mai răbdător sau mai înțelegător om. I-am promis că terminăm până mâine.

Joanna nu-l știa chiar așa pe James Colnbrook. Dar dacă era adevărat, însemna că la prima ei întânire cu editorul, ea fusese o scorpie, din moment ce reușise să-i închidă gura. Oricum, situația nu era aceeași; termenul limită reprezenta o dată sfântă pentru James, care nu permitea amânare.

– Poate dacă lucrăm în noaptea asta…

– Am o întâlnire ! sări ea, impacientată.

– Și crezi că eu n-am? se înfurie el. Carmella nu e genul de persoană pe care s-o tot amâni; poate foarte bine să-și găsească pe altcineva cu care să iasă – de preferat, altcineva decât un simplu ilustrator de cărți pentru copii care nu prea are bani.

Joanna acceptă reproșul fără alte comentarii. În ultimele săptămâni se comportase cam egoist, concentrându-se asupra posibilei întoarceri a lui Joshua, uitând de termenul limită. Deși se întreținea singură, Dan muncea mai mult pentru bani, și-i era datoare cu partea ei de muncă, din punct de vedere profesional. Îi distrăsese și lui atenția cu problemele legate de Joshua, iar acum trebuia să-și ia cumva revanșa.

– O să-l sun pe Joshua să-i explic situația, îi spuse lui Dan.

– Pe Joshua? Aveai întâlnire cu soțul tău?

– Da.

– Nu stă aici?

– S-a întors acasă, răspunse ea, evitându-i privirea. Mă duc să-mi aranjez lucrurile și-l sun după aceea.

– Jo…

– Nu-i nimic. Dacă tu poți face sacrificul ăsta, pot și eu. Sun-o pe Carmella și explică-i.

El aprobă din cap, formând deja numărul.

– N-o să-i placă deloc, oftă el.

Joanna nu știa cum avea să reacționeze Joshua. Cel puțin ea, era îngrozită. Dacă nu va accepta o amânare și va refuza s-o mai întâlnească ?

N-ar fi suportat gândul acesta.

Imediat ce-l auzi pe Dan punând telefonul în furcă, sună și ea, de la aparatul din camera ei. Își dorea intimitate. Se întoarse în sufragerie cu o figură posomorâtă.

– Carmella s-a conformat, zâmbi Dan, fericit că rezolvase o problemă.

– Ce bine…

– Sper că nu te superi, dar era atât de dezamăgită c-am amânat întâlnirea, încât mi-am permis să o invit aici.

– Aici ? izbucni Joanna.

– Da. Știi că…

– O să se plictisească de moarte cât lucrăm noi, mormăi ea. Iar tu nu mai ai alți ochi pentru alte persoane când te apuci de lucru!

– Pe ea o văd, rosti el, într-un moment de sinceritate. Cred că ea e aleasa, Jo.

– Da?

– Da. E frumoasă, inteligentă, se pricepe la…

– Cred că știm la ce se pricepe, îl întrerupse ea. La ce oră ajunge?

– La timp pentru pizza pe care am comandat-o; adică pe la șapte jumătate.

Joanna zâmbi în sinea ei. Nu era exact ideea ei de cină romantică, mai ales că și-o petrecea cu Dan și cu prietena lui.

– Bine. Acum, la treabă. Măcar să facem o schiță; sigur are să fie de-ajuns pentru James.

– Să sperăm. N-a fost prea mulțumit când i-am spus că n-o puteam termina pentru azi.

– L-ai suna și pe el?

– Da. Cineva trebuia s-o facă. Joshua ce-a spus?

Ea înghiți în sec, concentrându-se asupra foilor din fața ei.

– Nimic, mormăi ea.

– Adică?

– Adică, nimic. Nu era acasă.

– Dar i-ai lăsat un mesaj?

– Nu…n-am putut, și-ncepu să plângă. N-a stat acasă, n-a dat pe-acolo de ieri după– amiază.

Joannei nu-i venise să creadă când doamna Barnaby îi spusese că Joshua nu trecuse pe-acolo de când își luase mașina. Nu era prea greu de ghicit unde-și petrecuse noaptea, iar gândul că stătea la Angela, o teroriza de-a dreptul.

– Nu sări la concluzii…

– La concluzii? îngăimă ea. A plecat de aici târziu și credeam că…s-a dus acasă. Unde altundeva se putea duce, în afară de Angela?

– În multe alte locuri..

– Spune-mi unul!

– La un club…

– Nu frecventează așa ceva!

– La un prieten…bărbat. Nu la amantă, Jo.

– S-a dus la ea, se înecă ea de plâns. Știu!

– Văd că nu te poți liniști, oftă el. Dar dacă n-ai apucat să vorbești cu el, înseamnă că tot mai trece pe-aici în seara asta, ca să te ia.

– Așa e…

– Mai bine comand patru pizza, se bucură el. O să facem o întrunire în patru.

Nici nu se mai punea problema rochiei roșii, așa că Joanna se mulțumi cu o bluză de mătase și cu blugi, o ținută cât de cât elegantă.

Carmella,care sosi la scurtă vreme după aceea, era îmbrăcată asemănător.

Joanna nu avusese ocazia de a vorbi cu ea prea mult la petrecere. Nu se dovedi a fi ca celelalte prietene ale lui Dan, care nu gândeau deloc, dar aveau un corp superb; ea nu doar se comporta plăcut, ci avea și simțul umorului.

– Sper că nu te superi că Dan m-a invitat, întrebă ea încă de la început.

– Deloc. Trebuie să ajungă și soțul meu.

Joanna spera ca Joshua să și rămână cu ei.

– Soțul tău? Înțeleg…Demonul acela chipeș care a apărut la petrecerea ta, nu?

Joanna începu să râdă, văzându-l pe Dan cam abătut la auzul caracterizării pe care i-o făcuse lui Joshua, mai ales bucurându-se că-i stârnise lui Dan dorința pentru o schimbare.

– Joshua nu e de vânzare, sări el. E mai mult decât ocupat.

Cât de departe era de adevă ! Pe măsură ce se apropia ora opt, Joanna începea să fie din ce în ce mai emoționată, îngrozită, în același timp, la gândul că el își petrecuse noaptea cu Angela, dar și la posibilitatea de a nu-l mai vedea vreodată.

Când auzi soneria, știu sigur că e el, și înlemni în poziția în care se afla. Dacă se înfuria aflând că are musafiri? Dacă…

– Nu răspunzi? se miră Dan.

– Ba da…

Își șterse palmele transpirate de blugi, și păși spre ușă.

Joshua făcu ochii mari, văzând-o îmbrăcată atât de comod, iar buza de jos părea că începe să tremure.

El arăta devastator în costumul albastru, deși nu mai avea părul tus scurt ca de obicei.

– Rezervasem o masă la Frederico, dar dacă preferi ceva mai clasic…

Ținuta ei nu era potrivită pentru un asemenea restaurant select.

– Nu pot merge, Joshua, murmură ea. Mâine e termenul limită pentru cartea mea, și trebuie să lucrez cu Dan toată noaptea, ca s-o terminăm.

Ridică spre el o privire răvășită de durere.

El o privi neîncrezător, înfundându-și mâinile în buzunare.

– Și o să lucrați…toată noaptea?

Joannei îi scăpă aluzia, căci se gândea doar la faptul că el are să plece.

– Da. Am încercat să te sun, dar doamna Barnaby mi-a spus că n-ai trecut pe-acasă.

– Așa e. Mai bine vă las să lucrați, răspunse el rece.

– Dar…Am comandat pizza, și o să bem cafea mai târziu, se grăbi ea, pentru a nu-l lăsa să plece. De ce nu rămâi?

Invitația suna puțin prostesc; era ca și cum ar fi invitat o personalitate la un fast food!

– Împreună cu voi?

– Da. E și prietena lui Dan aici, explică ea. Sunt sigură că o să vă înțelegeți cât noi lucrăm…dacă nu te superi, adăugă ea stânjenită.

Acum suna ca și cum l-ar fi invitat doar ca s-o vadă pe prietena lui Dan. Or Joanna își dorea mai degrabă să petreacă seara doar cu ea.

– Mi se pare o idee bună, acceptă el după un moment, care Joannei i se păru o veșnicie.

– Ce bine, răsuflă ea ușurată, și-i deschise larg ușa. Intră. Dan tocmai dă comanda.

– Sper că e cu ciuperci, îl anunță Joshua pe Dan, intrând în sufragerie.

– Mai ales cu ciuperci, zise Carmella. Îmi plac la nebunie.

Joanna aruncă haina și sacoul lui Joshua pe pat, grăbindu-se să se așeza pe canapea, înainte ca fata să mai poată flirta cu soțul ei. Cei doi începuseră a se uita la colecția ei de discuri. Carmella era îmbrăcată cu o bluză care-i dezvelea umerii și cu blugi chiar mai strâmți decât ai Joannei. Joshua își scosese cravata și-și descheiase cămașa. Părea mult mai relaxat și mai în largul lui; cu Joanna nu se purtase niciodată așa.

– Hai la treabă, Jo.

Dan o privea, foarte amuzat de situație. Joanna mai aruncă un ochi asupra celor doi, apoi i se alătură.

Cât timp, așteptară mâncarea, râsul Carmellei se făcu auzit de câteva ori, și de fiecare dată Joanna se oprea pentru a-i urmări pe cei doi. Stătea fiecare la câte un capăt al canapelei, amuzându-se, sorbind din băutura pe care și-o turnaseră în pahare.

– Discută doar, Jo, o liniști Dan.

– Nu mă pot abține, zise ea, înroșindu-se la gândul că el o urmărise. Cu mine nu s-a purtat niciodată așa.

– Poate se gândea că nu vrei.

– E ridicol!

– Da? Din câte îmi amintesc, atunci când ne-am întâlnit, îmi păreai o tipă foarte rece.

– Pentru că așa m-a format el!

– Dar așa l-ai format și tu! Problema voastră e că vă lipsește comunicarea, Jo…

– Joshua nu se teme de nimic!

Dan privi cuplul de pe canapea, care nici măcar nu observase conversația spinoasă care se purta în celălalt capăt al camerei.

– Cu toții ne temem de câte ceva, Jo. Chiar și Joshua. Iar pe tine te îngrozește ideea că el ar putea pune capăt căsniciei voastre.

– Tu n-ai fi la fel ?

– Poate. Dar crede-mă, Carmella nu reprezintă o amenințare pentru tine.

– E atât de absorbită de tine încât nu mai vede pe altcineva? îl tachină ea, deși i se părea o replică stupidă.

Bineînțeles că nu se putea aștepta ca Joshua și prietena lui Dan să rămână tăcuți toată seara. Dar el părea a se distra prea bine.

– Așa e, răspunse Dan.

E din cauza trupului meu atrăgător.

– Ce face trupul tău, dragul meu ? interveni pe nesimțite Carmella, care începu să-l mângâie pe spate.

Gestul îl încălzea vizibil pe Dan, care se ridică, îmbrățișând-o.

Joanna îl privi pe Joshua cu dorința de a-l simți și pe el făcând același gest tandru; când îi surprinse ochii ațintiți asupra ei, se îmbujoră.

– E un punct de atracție pentru femei, explică Dan, rânjind. Am această aptitudine specială de a le atrage cu corpul meu.

– Asta s-o crezi tu! râse fata. Femeile controlează bărbații, nu-i așa Joanna ?

– Eu…

– Nu te sfii, draga mea, apăru Joshua lângă ea, cuprinzându-i umerii. Știi foarte bine că e adevărat.

Deși el zâmbea, Joanna știa că de fapt o face doar ca s-o salveze pe ea din acel moment jenant. Amândoi știau că ea nu reușise niciodată să-l stăpânească, mai ales fizic; iar seara precedentă fusese o dovadă în acest sens, când și-ar fi dorit ca el să rămână pentru o noapte de dragoste.

Tocmai atunci sosi și mâncarea lor, din fericire pentru Joanna, și cu toții uitară subiectul conversației, trecând la masă. Schimbară subiectul pe ceva mai ușor; Joanna continua să aibă în fața ei un Joshua care-i era total necunoscut, căci o parte din el suporta acum tachinările altora, arătându-se mult mai sociabil.

După cină, Carmella și Joshua continuară să discute pe același ton vesel, ceea ce n-o mai deranja acum pe Joanna, conștientă că atracția dintre Dan și fată era una puternică, și că, într-adevăr, nu avea de ce să se teamă.

Astfel încât reuși să se concentreze asupra lucrului, mulțumită că, cel puțin, Joshua se afla cu ei. Chiar și Dan se arătă uimit de momentul ei de inspirație, dar nu comentă nimic.

– Gata! strigă Dan, puțin după ora douăsprezece. Tu?

– Și eu! oftă ea. Sper că James o să aprecieze efortul nostru.

– Mă îndoiesc, zâmbi el, începând să se întindă.

– Ai terminat, dragul meu? se interesă Carmella.

Ea și cu Joshua nu se mai auziseră de ceva vreme, lăsând muzica să cânte, în schimb.

– Sper, zise el. Oricum, sunt prea obosit ca să mai fac ceva, și se îmbrăcă. Nu vrei să mergem la o petrecere, Carmella?

– Mi-ar plăcea, dar…

– Doar noi doi…. zâmbi el.

– Formidabil!

– Vedeți, se adresă el celorlalți, atracția corpului le face pe toate.

– Ideea somnului e mai aproape de adevăr, interveni fata. Știi bine că m-am trezită de la șase dimineața.

– Și eu, doar m-ai pus să-ți pregătesc micul dejun, nu ?

Cei doi tineri părăsiră locuința Joannei în aceeași atmosferă de tachinare, dar atracția dintre ei era mai mult decât evidentă. Era de mirare cum Joshua rezistase până la acea oră; era un mod ciudat de a-ți petrece seara.

– Îmi pare rău…

– M-am distrat de minune, o întrerupse el. Și nu știam că ai atâta de lucru.

Ea înaintă spre canapea, iar el o trase delicat alături, ținând-o la pieptul lui.

– Nu-mi amintesc să fi lucrat la fel și pentru prima carte. Sau e din cauză că nu eram niciodată acasă?

Apropierea și modul în care o mângâia ușor pe creștetul capului o sufocau.

– Nu cred…cel mai mult am făcut după…ce ai plecat tu. James s-a arătat binevoitor la interviu, dar am avut de corectat o groază.

– Se pare că faci o echipă foarte bună împreună cu Dan.

– Așa e, deși…

– Nu făceam aluzii, zâmbi el. Ieri, n-a scăpat ocazia de a-mi spune că sunteți prieteni și parteneri de lucru și nimic mai mult, și că nici n-ați fost altfel. Deci, dacă n-a fost el, a fost altcineva ?

– Da…m-am văzut cu cineva, dar nimic serios.

– Fără amanți?

– Nu! se îmbujoră ea.

– Uită-te la mine, Joanna.

Glasul lui o lăsă fără puteri; își ridică privirea, lăsându-se scăldată de apele calde ale ochilor săi.

– Joshua…

Singurul cuvânt pe care avu timp să-l murmure înainte ca el să-i acopere gura cu buzele lui.

Era ca și cum amândoi așteptaseră clipa aceasta întreaga seară. Joanna alunecă pe pernele canapelei, iar Joshua o urmă de data asta, gura lui delicată continuând să o caute.

Ea își răsfiră degetele prin părul negru și aspru, hotărâtă să nu-l mai lase să scape, încleștându-l, sărutându-l atât de însetată încât gestul ei nu lăsa loc altor interpretări.

De altfel, și intențiile lui deveniră clare, căci buzele lui duceau o luptă necontenită cu formele trupului ei, o încercare cu un final previzibil.

– Ești frumoasă, Joanna. Mai frumoasă ca niciodată. Draga mea…!

El îi dezveli un umăr, iar nasturii bluzei se deschiseră automat; își coborî palmele până spre talia ei, și se miră neîntâlnind niciun obstacol.

– Ceva nou, murmură el, și-i cuprinse ambii sâni, fără a înceta să-i sărute pielea fină. Nu că ai fi avut nevoie vreodată de sutien. Ești perfectă, Joanna. Perfectă…

Gesturile lui tandre îi descătușară dorința.

Dorea să-l atingă, simțea nevoia să-l atingă, și-și strecură degetele sub cămașa lui.

Corpurile lor păreau că emană o flacără la atingere; el începu să o sărute din nou, înfometat. Amândoi tremurau de intensitatea momentului.

El îi opri palmele care căutau să-i atingă coapsele, la fel cum mâinile lui o dezmierdau prin materialul blugilor.

– Nu…

– Ba da… se rugă ea, căci o înnebunea felul în care trupul lui se încorda la atingerile ei.

Era un semn că se pricepea în a-i trezi dorințele ascunse.

– Femeia conduce, nu-i așa? șopti ea.

– Abia acum ți-ai dat seama?

Nu; știuse dintotdeauna, chiar și sirena de șaptesprezece ani știuse cum să-l stârnească, în așa fel încât Joshua făcuse dragoste cu ea. Iar acum își dorea același lucru!

Însă el deja începea să o îndepărteze. Începuse a-și închiea cămășa, aranjând-o în pantalonii mulați pe coapse.

– Sper…că nu pleci?

– E aproape ora unu, îi aminti el, îmbrăcându-și haina.

Joanna era mai confuză ca niciodată, pentru că nu înțelegea unde greșise.

– Ar trebui să te culci, Joanna. N-a spus Dan ceva despre o întâlnire cu editorul, mâine ?

– Dar e abia după– amiază. După seara de azi, cred că o să stau toată dimineața în pat. Joshua…

– Trebuie să plec.

– Eu…Stai la un hotel? se încumetă ea, conștientă că este un apropo.

Încă nu-i spusese unde stă.

– Credeam că te-ai săturat de hoteluri…

– Așa e. Și nu stau la un hotel, ezită el. Stau la un prieten.

– Aha. Atunci, nu te mai reține.

– Am pierdut cina de astă-seară, zise el dintr-o dată. Aș putea să-mi iau revanșa mâine ?

– Mâine ? Dar…prietenul tău nu se va supăra?

– Nu, zâmbi Joshua. Oricum, mi-a plăcut și cu pizza, deși nu asta îmi planificasem.

Ce bine sunau cuvintele lui ! De data asta, Joshua prefera să-și petreacă timpul cu ea, în defavoarea amantei.

– Ar fi minunat, acceptă ea, fericită.

– Atunci, încheie-te la bluză și condu-mă până la ușă.

Îndemnul o făcu să roșească.

– N-ai să fii niciodată bună de femeie fatală, draga mea, începu el să râdă.

Fără apelativul familiar din final, Joanna s-ar fi simțit rănită. Însă se mulțumi să-l privească lung, încheindu-se pe drum, cu mișcări stângace.

– E bine la ora opt? întrebă el.

– Da. Și promit că de data asta n-or să fie și Dan cu Carmella.

– Chiar mi-a plăcut seara asta. Dar aș prefera să fim doar noi.

Ea i se aruncă în brațe cu multă naturalețe, întorcându-i sărutul de mai devreme, iar el îi răspunse asemenea.

– Rămâi, îl rugă. Rămâi cu mine, Joshua.

– Nu pot, o îndepărtă el. Mă așteaptă cineva.

Cuvintele nu păstrau nici măcar o urmă de regret, doar mult calm bine calculat. Se ducea din nou la Angela. Și nu-l putea împiedica. O dorea, se vedea clar după reacția trupului său, dar totuși, nu-l stârnise îndeajuns.

Mai era întâlnirea de a doua zi. Poate că atunci avea să-l rețină pentru toată noaptea, sau pentru totdeauna.

Capitolul 9

Din cauza nopții nedormite și a efortului depus, Joanna dormi până târziu. Soneria o trezi într-un final, și cu greu se târî afară din pat pentru a deschide.

– Dan, nu…Joshua !

Deschise larg ochii către cel care se afla în fața ei; se așteptase să fie Dan. Fără să vrea, își aruncă ochii pe cămășa ei de noapte, simțindu-se o copilă pe lângă aerul lui masculin.

– Am…dormit prea mult. Ce ai acolo ? și arătă spre haina lui, de unde parcă se auzea un zgomot ciudat.

– Un pisoiaș, zise el.

Îl scoase de la căldură, iar creatura o privi pe Joanna cu niște ochi mici ca doi nasturi.

– Putem intra ?

– Desigur.

Deschise mai larg ușa, urmându-l în sufragerie. Încă era somnoroasă. Motivul pentru care Joshua avea acel pisoi o depășea.

– De unde îl ai?

– Nu-ți place? și-ncepu să se joace cu el pe canapea. Mi s-a părut simpatic. Bineînțeles că o să aibă nevoie de un loc al lui, și de niște mâncare…

– Aici? se miră ea cu un aer copilăresc. Vrei să spui că lași pisoiul aici?

– Nu-ți place? Nici prin gând nu mi-a dat că l-ai putea refuza.

– Dar n-am zis asta, răspunse ea iritată. Dar n-am mai avut o pisică niciodată.

– Iar înainte să-l ai pe Billy, nu avuseseși nici câine. Și uite ce succes a ajuns să aibă.

– Și totuși, de unde îl ai ?

– Patrick l-a cumpărat pentru Jonathan; pentru fiul lui mai mare. Dar de când îl au, se pare că nasul îl supără în continuu.

– E alergic ?

– Da. Și bineînțeles că m-am gândit mai întâi la tine, ca salvator. Am crezut că ai prefera să-l ții aici, decât să-l duc înapoi la magazin. Poate că n-o să-l mai ia nimeni.

Ceea ce era îndoielnic, având în vedere ghemotocul mic și pufos de blană care era Sammy – căci așa îl chema.

Avea cam trei luni, și-i plăceau perdelele ei, pe care începu a se cățăra numaidecât.

– Are nevoie de un cămin, Joanna.

– Îi place laptele ? și-ncepu să-l mângâie și ea.

– Îl adoră.

– Îl ții tu, sau îi găsesc altceva?

– Îl iau, zâmbi ea.

Îl duc în bucătărie să-i dau niște lapte. Vrei cafea ?

– Nu, mulțumesc, și se ridică, încheindu-și haina. Mă grăbesc la clinică. Ne vedem mai târziu, și o sărută în grabă. Aveți grijă unul de celălalt.

Vizita inopinată și cadoul surpriză erau un mod extraordinar de a începe ziua. Pisoiul era o companie binevenită, iar Joanna chiar începu a vorbi cu el pe măsură ce se apucă de treabă. Până atunci, nu realizase cât e de singură și cât de mult tânjea după un interlocutor, iar prezența lui Sammy o încălzi de-a dreptul când se întoarse de la cumpărături.

– Am auzit că s-a întors soțul tău, observă James la întâlnirea de după-amiază.

Dan îi aruncă o privire ironică, dar ea se mulțumi să surâdă, nepăsătoare.

– Așa e.

– Să înțeleg că pe viitor ai să-ți schimbi adresa?

– Nu, răspunse, înțelegând aluzia la împăcarea dintre ea și Joshua.

– Nu? Înseamnă că v-ați despărțit permanent?

– James, nu cred că…

– Deocamdată, își dau întâlniri, intreveni Dan.

– Nu-i adevărat! se întoarse ea, furioasă. În seara asta, luăm cina, atât. Nici măcar n-am avut ocazia de a fi singuri, darămite de a discuta.

– Iar noaptea trecută n-a fost deloc din vina mea, observă Dan.

– Nu, mi-am dat seama.

În ce privește a cincea carte, James…

– Da ? se trezi editorul.

– O putem amâna puțin? Am nevoie de timp pentru viața privată.

– Te știam o femeie determinată, care-mi spunea că mariajul nu-i va influența cariera.

– Dar n-are nicio legătură, pentru că mariajul meu e încă în picioare. E vorba despre cu totul altă problemă.

– Și Dan?

Era conștientă că avea o responsabilitate față de Dan, pentru că el era angajat doar ca să-i facă ei ilustrațiile, și, de multe ori, își contramandase alte probleme doar pentru a se ocupa de acestea.

– Nu vă faceți griji pentru mine, zise el vesel. Eu cred că o să dispar un timp.

– Da ?

Toți ochii se fixara asupra lui.

Dan, născut și crescut la Londra, nu experimentase teritoriile de dincolo de Brighton.

– Carmella are un contract de fotomodeling în Japonia pe trei luni și mi-a propus să merg cu ea. N-am crezut că o să fiu în stare, dar în situația de față…

– Te duci în Japonia? întrebă uimită Joanna.

– De ce nu?

– E la mii de kilometri depărtare !

– Așa se zice…

– Și nu-ți place să călătorești, îi aminti ea.

– Nu îndeajuns de mult ca să îndur ideea unui rival la mâna Carmellei, oftă el. Cine știe, poate-mi și găsesc ceva de lucru pe-acolo.

– Poate.

Joanna nu mai avea cuvinte.

Dan trebuia să fie cu adevărat îndrăgostit, dacă făcea efortul de a părăsi Londra pentru trei luni.

– Dacă tot v-ați pus de acord între voi, interveni James, poate o să mă anunțați și pe mine cum o să explic publicului întârzierea cărții.

– Dar nici nu s-a publicat cea de-a patra carte, observă Joanna.

– Da, dar a cincea e deja programată să apară peste șase luni.

– O s-o ai până atunci, promise ea.

– O scrii în trei luni?

– Și-n trei zile, dacă trebuie.

– Bine. Să vă sfătuiți între voi din nou, sugeră James.

Dan și Joanna continuară să discute subiectul la ieșirea din clădire.

– El vrea doar cartea în șase luni, zise Dan.

– Are motive întemeiate. Amândoi l-am anunțat cam târziu că vrem trei luni de pauză.

– Cred că ai dreptate. Vii să bem o cafea?

– Trebuie să mă întorc să-i dau de mâncare lui Sammy.

– Sammy?

Joanna îi explică povestea pisoiului.

– E foarte drăguț. Era așa de trist când m-a văzut că plec!

Întoarsă acasă, îl găsi dormind, nu fără a-i da pe jos cutia cu șervețele, făcându-le praf.

Joanna le strânse cu zâmbetul pe buze. Cine știe, poate că în câteva luni, avea să găsească destul material și pentru o poveste despre o pisică năzdrăvană !

La câteva minute după aceea, se auzi soneria. Știa că e Joshua, încă dinainte de a răspunde. Confirmarea faptului că el era, îi născu o mulțumire interioară.

– De ce n-ai folosit cheia? M-ai fi scutit de drumul până la ușă.

– Și ți-aș fi invadat intimitatea totodată, observă el. Voiam doar să văd ce face pisoiul.

– Doarme.

– S-a obișnuit? Îți face probleme?

– Deloc. Deja îl ador. Vrei să contramandezi cina? întrebă ea dintr-o dată.

– Nu, zâmbi el. Am plecat mai repede de la clinică. Oficial, nu mai consult până luna viitoare. Mă gândeam să trec pe la voi înainte să mă duc acasă.

Acasă – unde era acest loc? se întreba Joanna, însă nu avea curajul s-o spună răspicat.

– Suntem bine, după cum vezi. În același moment, pisoiul sări din pat direct pe perdelele Joannei.

– Nu același lucru se poate spune despre perdelele tale, râse Joshua și sări să-l îndepărteze.

Poftim, și i-l întinse. Ai o casă frumoasă. Nu mi-ar plăcea să știu că ți-am adus o pacoste pe cap.

– Nu-ți face probleme, răspunse ea absentă. Billy era și mai rău.

– Mă gândeam eu. Acum că v-am văzut, am să plec…

– Joshua…

– Da?

– Ai…cumva un număr de telefon la care să te pot căuta? zise ea dintr-o suflare, pentru a nu-și pierde curajul. În caz că se întâmplă

ceva, ca aseară. Nu că așa ar fi ; de fapt, chiar am luat o scurtă pauză de scris. Aș fi vrut să nu te mai deranjez.

– Nu m-ai deranjat, zise el în timp ce-și încheia haina, fără a mai menționa altceva despre numărul de telefon.

Bineînțeles că nu voia ca ea să-l știe. Ce-ar fi spus Angela, dacă ar fi auzit-o la celălalt capăt al firului? Ironie cum soția devenise "cealaltă ", deocamdată.

Dar n-avea să rămână așa pentru totdeauna! Joshua era soțul ei, și, chiar dacă în urmă cu un an nu era dispusă să lupte pentru el, acum îl dorea cu disperare.

În așteptarea întâlnirii, îmbrăcă rochia cea roșie, care-i punea în valoare fiecare unduire a trupului; sandalele cu toc înalt îi confereau eleganță, ca și machiajul discret și părul lung și mătăsos.

– Întotdeauna mi-ai plăcut când ai avut părul mai lung, îi zise Joshua în drum spre restaurant.

Erau în mașina lui, și el conducea.

– Așa cum era când ne-am întâlnit prima oară. Arătai precum Alice în Țara Minunilor.

– Eram doar o fetiță.

– Nu-i adevărat, o corectă el. Poate puțin cam prea îndrăzneață, dar nu erai deloc o copilă.

– Ba da.

De câte ori vedeam ceva, îmi doream acel lucru, indiferent de rezultat. Așa te-am vrut și pe tine.

– Iar eu nu m-am împotrivit prea tare.

– Ba da! îl fulgeră ea cu privirea. Nu voiai să ai de-a face cu mine, iar eu te tot cicăleam.

Mă mir cum de nu mi-ai dat o lecție să mă învăț minte.

– Mă gândisem și la asta, confirmă el. Dar nu te-ai fi lecuit; tot într-o noapte de dragoste am fi sfârșit.

– Da ?

– Ai îndoieli ?

– Dar eu te-am forțat să mă accepți, insistă ea.

– Un bărbat de treizeci și doi de ani nu se lasă influențat de o fată de șaptesprezece. Și eu te doream, Joanna. Credeam că știai.

– Iar tu credeai că sunt mai mare, te-am mințit în privința vârstei, continuă ea, încă surprinsă.

– Știam că n-ai încă douăzeci de ani, așa cum pretindeai. Deși, nici la șaptesprezece ani nu mă gândisem. Dar, oricum, te doream.

– N-am știut asta niciodată…

– Nici n-am discutat subiectul înainte, nu?

Joanna realiza că în cei cinci ani de căsnicie nu discutaseră despre nimic important, și că cel mai mult învățase despre el în zilele care trecuseră.

– Înainte să uit… și scoase din haină o cutiuță. E a lui Sammy. Am luat-o de la Patrick.

Era o jucărie în formă de șoricel, pe care ea o aruncă în geanta elegantă, fără să-și dea seama.

– Azi-dimineață?

– Nu, azi după– amiază, răspunse el rece.

– Dar…

– Stau la el pentru moment, Joanna.

– Credeam că…

– Da?

– Angela?

– Ce-i cu ea? se încordă el.

– Nu stai la ea?

– Tocmai ți-am spus că stau la Patrick, repetă el.

– Dar dacă nu stai cu Angela, de ce nu stai cu mine? zise ea pe un ton revoltat. E destul spațiu. Nu ai fi deranjat…

– N-ar fi mers, Joanna, oftă el.

De ce? Joannei îi venea să strige. Deja știa răspunsul. Joshua nu mai voia să trăiască împreună cu ea, și plănuia s-o abandoneze treptat.

– Unde e Angela? se interesă ea.

– În State. S-a căsătorit cu un doctor de-acolo, acum două luni.

Nu se mai lupta cu nicio femeie, doar cu sentimentul că Joshua n-o mai iubește, și nici n-a iubit-o vreodată. Poate chiar și pisoiul fusese un mod de a mai atenua impactul loviturii, de a-i oferi un lucru de care ea să se atașeze înainte ca el să plece. De parcă un animal l-ar fi înlocuit pe cel pe care-l iubea!

Tot farmecul serii se risipise; Joanna voia să se întoarcă acasă pentru a plânge în liniște.

Totuși, seara continuă pe un ton familiar, și chiar îl surprinse pe Joshua fixând-o insistent de câteva ori.

Nu știa ce ar fi trebuit să facă pentru el. Să-i cadă la picioare? Poate că ar fi făcut-o, dacă n-ar fi știut că nu obține nimic. Și nici nu-și dorea mila lui. Îl cunoștea în toate ipostazele: pasional, delicat, grijuliu, rece; mila era ultima ipostază pe care-și dorea s-o afle la el.

– Te superi dacă nu te mai chem sus? îi spuse ea, când el o lăsă în fața blocului. Am avut o zi foarte încărcată și mă simt cam obosită.

– Nicio problemă, și opri motorul, întorcându-se s-o ia în brațe.

– E foarte târziu, îl evită ea. Sammy cred că e înfometat deja.

– Joanna? se încruntă el.

– Sunt obosită, încercă ea să zâmbească.

– Ești sigură că e doar atât? Homarul…

– A fost delicios.

Și n-am să te fac de râs dacă mi se face rău, așa cum ți s-a făcut ție ultima oară când am încercat.

– Dar nu m-ai făcut de râs. Iar conducerea restaurantului respectiv s-a gândit de două ori înainte de a-mi mai servi homar.

– Le-ai făcut plângere? se miră ea.

– I-am amenințat cu protecția consumatorului. Puteai să mori!

– Mi-a fost puțin cam rău, dar…Mulțumesc pentru seara asta, Joshua. A fost excelentă !

– Serios ? zise el neîncrezător.

– Da, confirmă ea, și-i întoarse obrazul pe care el ar fi vrut să-l sărute.

– Joanna? se miră el.

– Nu pe stradă, Joshua!

– Atunci, hai la tine, o luă el de mână.

– Nu în seara asta, i-o reteză ea.

Nu sunt….pregătită.

– Înțeleg, și o eliberă.

Pot să te văd mâine?

– Nu știu sigur, începu ea să-și caute cheia. Mama spunea să mă duc la masă la ei…

– Poate pot veni și eu ?

Ce prostie! Era ultima scuză pe care ar fi trebuit s-o folosească pentru a-l vedea. El era conștient de impresia bună pe care părinții ei o aveau despre el.

– Sunt sigură că se poate…Sună-mă mâine, să-ți spun cum am stabilit.

– Te sun după-amiază. Ești sigură că te simți bine?

– Da. Ne vedem mâine.

– Joanna! strigă el ca un fel de comandă. Nu-ți mai săruți soțul?

Ea se ridică și-l sărută pe obraz, deși el i-ar fi dorit buzele.

– Mulțumesc încă o dată, zise ea rece, lăsându-l fără replică.

Singură, în patul ei, Joanna secă toate lacrimile pe care nu le vărsase luni de zile. Somnul o învălui abia spre dimineață, nu înainte să ia o hotărâre.

Deocamdată, Joshua se simțea responsabil pentru ea, se simțea obligat să iasă cu ea, deși n-o mai dorea,iar faptul că ea își schimbase atitudinea față de relația lor, îi îngreuna situația.

Astfel încât se decise ca de a doua zi să dispară complet din viața lui.

Apartamentul lui Dan era mult mai întunecat decât al ei, cu un aer masculin, nu foarte primitor. Dar îi era recunoscătoare că o lăsa să stea acolo cât timp el și Carmella se aflau în Franța pentru un contract.

– Mă îndepărtează treptat de Londra, îi explică el Joannei.

Aceasta se afișase la ușa lui cu o valiză într-o mână și cu Sammy în cealaltă.

– Plecăm în Japonia săptămâna viitoare. Nu mă gândeam că am să sfârșesc cutreierând lumea după o femeie.

Continua să flăcărească, iar Joanna era conștientă că o face de dragul ei, pentru a o scoate din amorțeală. Cu câteva minute mai devreme i se aruncase în brațe, izbucnind în lacrimi.

– Ce pisoi drăguț, zise el mângâindu-l pe Sammy. Ți l-a dat Joshua, nu?

– Da. Drept înlocuitor, adăugă ea îndurerată.

– Jo…

– Uită ce-am spuss. Sigur nu te superi dacă stăm aici câteva zile?

– Deloc.

Dar nu cred că o să te poți ascunde de el aici. Lucrăm împreună, și aici o să te caute în primul rând. E o ascunzătoare la fel de proastă ca și apartamentul tău.

– Dar măcar nu are cheie. Aici nu trebuie să răspund la ușă sau la telefon.

– Ar putea sparge ușa, o avertiză Dan.

– Nu mă dorește chiar atât de mult. Dacă vede că nu-i răspunde nimeni, o să plece.

– OK. Îl cunoști mai bine ca mine. Mă mut cu Carmella până la plecare.

Oare Dan chiar credea că ea îl cunoaște foarte bine pe Joshua? De fapt, nu-l cunoștea deloc!

Târziu, în aceeași noapte, auzi un ciocănit în ușă. Știa că e Joshua, știa chiar dinainte ca el să-l strige pe Dan. Văzând că nu primește răspuns, începu să vorbească cu ea:

– Știu că ești acolo, Joanna, se înfurie el. Deschide ușa și vorbește-mi ! Nu-mi datorezi chiar nicio explicație, la naiba! Deschide ușa!

Peste câteva secunde se auzi o altă voce nervoasă pe palier, care-l întreba ce se întâmplă. Apoi ușa vecinului se închise la loc.

– Am să mai vin, Joanna. Și dacă nu te găsesc în altă parte, am să știu că ești aici cu siguranță. Mă întorc, Joanna !

Ea continuă să tremure, de frică să n-o audă în caz că nu plecase. Pierduse noțiunea timpului stând așa, și, într-un final, Sammy o trezi, sărindu-i în poală.

Nu mai apăru nimeni la ușă timp de două zile, dar ea nu se liniștise; nu putea nici să doarmă, avea cearcăne, părul îi era răvășit, mâncarea i se părea insipidă.

Nu trăise ceva mai îngrozitor nici la moartea lui Lindy. Atunci se retrăsese doar din societate, devenise rece și arogantă. Acum trebuia să înfrunte pierderea lui Joshua, ca într-un coșmar îngrozitor, iar durerea era aproape insuportabilă. A treia zi, pe când își făcea un ceai, auzi voci și sunetul cheii în ușă. Era Dan.

Se grăbi să-l întâmpine, dar se opri pe loc, văzând că Joshua era cu el. Dan se repezi să-i ia cana din mână, căci mai avea puțin și o vărsa pe ea.

– Jo…

– Poți să ne lași puțin singuri, Dan, te rog? zise Joshua, fără a o slăbi din ochi. Trebuie să discut ceva cu Joanna, între patru ochi.

– Nu! se agăță ea de Dan Nu mă lăsa, îl imploră ea.

Joshua o străpungea cu privirea lui aprigă, deși și el arăta jalnic.

– Chiar vrei un martor la discuția noastră? o întrebă el.

– Nu vreau să discutăm, înghiți ea în sec. Știu deja ce vrei să-mi spui, și-ți acord divorțul. Nu mai vreau să lupt sau să mă dau în spectacol.

– Divorțul? păli el. Dar nu vreau să divorțăm!

– Ba da!

– Nu…

– Sunt în dormitor, îi întrerupse Dan. Chestiile astea chiar nu mă privesc. Sunt acolo, dacă ai nevoie de mine, Jo, și o strânse de mână, încurajator. Deși nu cred că o să ai…

– Dan..

– Lasă-l, Joanna, o sfătui Joshua pe măsură ce ea îl urmă. De ce crezi că vreau să divorțăm?

– Nu e destul de clar?

– Nu pentru mine!

– N-am nevoie de mila ta…

– Adică? și o cuprinse de umeri, scuturând-o. Când ți-am arătat eu milă ?

– Când m-ai scos în oraș, când mi-ai adus pisoiul. Puteai foarte bine să-mi spui în față că vrei să divorțezi, și se depărtă de el. Nu trebuie să te mai joci cu mine. Nu mai sunt un copil…

– Dar nu vreau să divorțăm!

Furia îl făcea și mai sincer, dar ea era convinsă de presupunerile ei.

– Joanna? se încruntă el, văzând-o că tace.

– Nu mai suport, Joshua. Ți-am spus că nu mai sunt un copil.

– Dar te porți ca unul!

– Dimpotrivă. Mă port foarte matur. Îți ofer ceea ce vrei fără prea multe discuții.

– Ce vreau? repetă el. Ceea ce vreau e să fii soția mea, te vreau pe tine, acasă, lângă mine. Asta vreau !

– Dar…

– N-o să meargă, dacă mai continui așa. Trebuia să-mi dau seama încă de când m-am întors și te-am găsit înconjurată de prietenii tăi. Nu mai ai nevoie de mine. Nu mai ai nevoie de nimeni. Dar am încercat totuși…să-ți ofer ceea ce am crezut că ai nevoie.

– Adică? întrebă ea, neînțelegând de ce îi spune toate acestea tocmai acum.

– Când ne-am întâlnit prima oară și ai rămas însărcinată, erai doar o copilă. Te-am rupt de toți prietenii tăi și de anii pe care ar fi trebuit să-i trăiești la vremea respectivă…

– Ba nu…

– Ba da, insistă el. Și când m-am întors, tu te bucurai de libertate, nu păreai dornică să te mai întorci acasă cu mine, oftă el. La început, m-am gândit să rămân în apartament, să te seduc, să te atrag din nou în relația noastră. Dar după o noapte, mi-am dat seama că nu-ți puteam face așa ceva. Și m-am hotărât să mă retrag și să te…curtez.

– Să mă curtezi? se miră ea.

– Da. Ești soția mea, dar n-ai avut niciodată parte de așa ceva, nici de la mine și nici de la altcineva. Poate de aceea n-ai înțeles nimic din ultimele zile, din invitațiile mele, din săruturile fără continuare…Și Dumnezeu mi-e martor că aș fi vrut atât de mult să continuu ! Pisoiul a fost un cadou, de la mine.

Băiatul lui Patrick n-a avut nicio legătură cu el, deși l-ar fi vrut dacă-l refuzai tu.

– Dar ai spus…

– Nu știam dacă ai să accepți un astfel de cadou din partea mea, oftă el. Mă gândeam că dacă te atașezi de Sammy, o să ajungi să mă

iubești din nou și pe mine, zâmbi el. În schimb, acum îmi ceri să divorțăm.

– Nu… izbucni ea, bulversată.

– Nu vreau să-ți stau în cale, Joanna, și o strânse în brațele lui.

Amândoi erau palizi.

– Aceasta a fost înțelegerea de acum un an de zile. O să-ți redau libertatea.

– Dar…

– Lasă-mă doar să te mai ating, să te mai sărut încă o dată!

Gurile lor se întâlniră într-un sărut ce părea că nu se mai sfârșește.

– Te iubesc, Joanna ! Am să te iubesc întotdeauna !

Înainte ca ea să-i poată răspunde cu aceeași replică, el dispăru.

Capitolul 10

– Sper că n-ai de gând să rămâi aici, nu? se auzi o voce din spatele ei. Du-te după el !

Joanna se întoarse și-l văzu pe Dan în pragul dormitorului.

– Ne-ai auzit?

– În mare parte, înaintă el. Pereții nu sunt prea groși. Iar acum că știu că erai însărcinată când v-ați căsătorit, mi-ai răspuns la mai multe întrebări care mă nedumereau.

– Cum ar fi de ce ne-am căsătorit ?

– Nu, pentru că știam că te iubește. Ai idee cum de am venit împreună astăzi?

Ea încă mai trăia șocul declarației lui de dragoste, încât motivul pentru care cei doi veniseră împreună nu i se părea important. O iubea, și nu-i venea să creadă. Niciodată nu-și mărturisiseră acest lucru, nici măcar în momentele de intimitate. Poate că se temeau de impactul cuvintelor.

– Tot îți povestesc, insistă Dan. A venit în Franța.

Da! repetă el. A găsit agenția de modeling pentru care lucrează Carmella, a aflat unde stăm și ne-a găsit. Tu n-ai vrut să-i spui că ești aici, darămite să-l vezi, iar el n-a avut de ales. Ți-am spus că ar fi fost în stare să spargă ușa. Dar mi-a spus că nu dorea să te înspăimânte și mai tare, oricum ai avut destul de suferit în căsnicia asta. Te iubește atât de mult, Jo. Era nebun de îngrijorare, până când i-am spus că ești aici. Iar dacă nu te duci după el, nu ești femeia pe care o știam eu.

Ea înghiți în sec, uimită de cât de mult vorbise Joshua despre ea. O iubea cu siguranță.

– Unde crezi că s-a dus? începu ea să se îmbrace.

– Unde mergea înainte, când voia să fie departe de tine ?

– La amantă, oftă ea.

– Nu cred că s-a dus acolo acum…

– Atunci, la clinică. Chiar crezi că l-am îndepărtat de mine, Dan?

– Numai tu poți răspunde, draga mea.

Deja o făcuse. Îl obligase practic pe Joshua să-și găsească o amantă. Oare o iubise și atunci, așa cum zicea Dan? Trebuia neapărat să-i spună, la rândul ei, că și ea îl iubise încă din prima clipă.

Recepționera era nouă, o înlocuitoare pentru Angela, angajată de Patrick. O privi curioasă pe Joanna.

– Soțul meu e aici ?

– Da, dar…

– E în cabinet?

– Da, dar..

– Asigură-te, te rog, că nu ne deranjează nimeni, o rugă ea politicos.

– Dar, doamnă Radcliffe…

– Da ?

– Domnul Radcliffe a spus că nu e aici pentru nimeni.

– Nu e valabil și pentru mine, insistă Joanna, deși, la felul în care era îmbrăcată, nu părea a fi soția lui.

Nu-ți face griji. Pe mine vrea să mă vadă, continuă ea, mai încrezătoare decât era de fapt.

Joanna trecu prin momente de euforie la gândul că-l găsise pe Joshua, dar o încercau toate emoțiile înainte de a intra. Avea să fie momentul hotărâtor pentru relația lor.

Joshua stătea la birou, palid, cu ochii închiși. Se trezi, auzind sunetul ușii care se închidea, și păru că înțepenește în scaun.

Ea înaintă până la birou.

– Nu vreau să divorțăm, Joshua. Nu voiam nici anul trecut să ne despărțim. În ultima noapte pe care am petrecut-o împreună, am încercat să-ți spun că te iubesc…Nu realizasem asta pâna în acel moment. Dar…

– Dar? tresări el.

– Te-am iubit în Canada.

Te-am iubit pe tot parcursul căsniciei noastre, dar când a murit Lindy…

– M-ai învinuit? se încruntă el.

– Nu! De ce crezi asta?

– Pentru că sunt doctor…

– Dar nu poți face miracole, Joshua. Dacă era să dau vina pe cineva, eu eram aceea.

– De ce ?

Nimeni n-o iubea mai mult decât tine !

– Dar am vrut să-i curm viața încă înainte de a se fi născut, mai ții minte?

– Nu cred, se liniști el. Erai doar o copilă speriată. Nu mi-a fost prea greu să te conving atunci, zise el și se apropie de ea. Te-ai învinuit în toți acești ani?

– Dar tu?

Era hotărâtă să-i spună totul, pentru că n-avea să mai găsească același curaj altă dată.

– La început, după moartea ei, nu suportam ideea de a face dragoste cu tine, crezând că de fiecare dată când mă vei atinge, ai să mă învinuiești pentru moartea ei.

Apoi, după o vreme, mi-a fost mai ușor să cred că te uram, și că uram relația noastră.

– M-ai urât cu adevărat, scrâșni el. Cum să nu mă urăști din moment ce am încercat să fac dragoste cu tine chiar în ziua morții ei?

– Acum te înțeleg, Joshua.

Te-aș fi înțeles și atunci, dacă nu eram atât de orbită de propria mea vinovăție, oftă ea. Singurele momente în care comunicam cu adevărat erau cele în care făceam dragoste. Acela era singurul mod în care știai să te apropii de mine, nu-i așa?

Realizase o mulțime de lucruri venind spre clinică, printre care și reacția lui Joshua din acea noapte.

– Da, încuviință el. Dar mi-am dat seama că mă urăști după aceea, și am preferat să mă îndepărtez de casă, decât să risc să te pierd. Nu părea că te deranjează că lucrez până târziu.

– Te-am forțat să apelezi la Angela, știu…

– Dar n-am făcut-o, interveni el.

Nu m-am atins de altă femeie din momentul în care am fost împreună în Canada.

– Dar ai spus că…

– Ți-am spus că mă culcam cu Angela de șase luni, și era adevărat, numai că relația noastră se petrecuse cu doi ani înainte să te întâlnesc pe tine.

– Înseamnă că în America…

– Am lucrat, atât.

– Și m-ai lăsat să cred că pleci cu ea, că te culci cu ea. Mi-ai spus să-mi găsesc un amant, sau chiar mai mulți! zise ea indignată.

– Și eram înnebunit de durere, observă el. Când m-am întors, am crezut că ești împreună cu Dan, și-mi venea să-l omor! La petrecere…

– Petrecerea era pentru tine, un fel de bun venit. Dar tu nu veniseși înapoi, și deja trimisesem invitațiile.

– Nu mi-am dat seama.

Credeam doar că tu și cu Dan dați o petrecere, iar el a avut grijă în seara aceea să lase impresia că sunteți mai mult decât amici. Când am aflat că n-a stat acolo peste noapte, m-am gândit că poate mă înșelasem, că doar te proteja. Nu?

– Așa e…Joshua, în acea ultimă noapte, nu ți-ai dat seama că te iubesc?

– Mi-am dat seama că vrei să fac dragoste cu tine. Și-ți promisesem un an, pe care ți-l datoram, de altfel.

– Dar eu nu-mi doream acest lucru, insistă ea. În noaptea aceea m-am deșteptat din amorțeala în care mă aruncase moartea lui Lindy, plănuisem să vin cu tine în State.

Dar dimineață tu deja erai plecat, iar eu credeam că ești cu Angela.

– N-am mai vrut nicio altă femeie după tine, Joanna. Când te-am remarcat pentru prima oară, în Canada, te-am găsit atrăgătoare, apoi mi-am dat seama că vrei să-mi intri sub piele. Începusem chiar să te caut. Dar nu încercam să te cunosc mai bine, pentru că știam că ești prea tânără și că nu trebuie să mă implic. Dar nu m-am putut abține, și când ai venit prima oară în camera mea…

– Am forțat lucrurile.

– De câte ori să-ți spun că nu le-ai forțat? M-am îndrăgostit de tine încă din noaptea aceea.

– Cum se poate? izbucni ea. Nici măcar n-ai venit să-ți iei la revedere a doua zi.

– Pentru că nu știam că o să pleci atât de devreme. Am dormit până târziu, apoi m-am dus la micul dejun. Până la întoarcerea mea, voi deja plecaserăți.

Directorul hotelului credea că v-ați întors în Anglia. Am plecat și eu a doua zi, și am încercat să te sun, dar mi s-a spus că ești în Florida.

– Ai sunat la mine acasă?

– Da…

– Am plecat cu ai mei direct acolo.

Nu știam că ești la masă. Mă gândeam că fusesem doar o aventură de o noapte, ca și celelalte.

– Nu-i adevărat, dar și eu am avut aceeași impresie.

– De aceea ai crezut că port copilul altcuiva? se încruntă ea. Ai crezut că te-am folosit ca prima experiență sexuală ?

– Da, oftă el. Apoi mi-am dat seama că n-ai fi venit la mine dacă era al altcuiva. Dacă ai şti ce senzaţie mi-ai creat! Când ţi-am văzut programarea, îmi făcusem atâtea speranţe, iar când am aflat adevăratul motiv…A fost un iad! Păreai ca-ntr-o cuşcă!

– Şi tu la fel !

– Nu chiar. Recunosc că nu acesta era planul meu de a mă căsători cu tine, dar am reuşit, până la urmă. Şi, un timp, am fost ca oricare alt cuplu. Apoi, când ai aflat că Lindy e bolnavă, te-ai îndepărtat de mine, psihic, nu fizic.

Pe măsură ce lunile treceau, îţi eram recunoscător că ai rămas soţia mea. La început, ţi-am oferit acel dormitor al tău ca să nu te simţi înlănţuită. Au fost nopţi în care m-am felicitat pentru asta, când înnebuneam gândindu-mă la tine. Dacă am fi împărţit acelaşi pat, aş fi clacat !

– Nu mi-am dat seama…

– Că te iubesc, că te-am iubit întotdeauna? Nu voiam să ştii, nu doream mila ta.

– Dar şi eu te-am iubit încă din prima clipă. Am încercat să-ţi demonstrez asta când te-ai întors din State. Am curăţat camera lui Lindy de toate amintirile, ca să-ţi arăt că sunt pregătită pentru un nou început.

– Iar eu am crezut c-ai făcut-o pentru că vrei să laşi relaţia noastră în urmă. Cum de pot doi oameni inteligenţi…

– Sclipitori, în cazul tău, dragul meu, murmură ea, refugiindu-se în braţele lui.

– Cum de am fost atât de ridicoli ?

– Lipsă de comunicare, zise ea, ştergându-şi o lacrimă.

Dar n-o să se mai întâmple. Am să-ți mărturisesc tot, pe viitor. Și sper că și tu ai să faci la fel, și-l privi întrebătoare.

– Desigur. De exemplu, acum mă gândesc…și-i șopti la ureche restul frazei.

– Ce ciudat, zâmbi ea, și eu mă gândeam la același lucru. Întotdeauna am considerat canapelele astea ca fiind perfecte pentru a face dragoste.

– Aici? se miră el.

– De ce nu?

– Chiar așa…Te iubesc, Joanna.

– Repetă, te rog, se topi ea în brațele lui.

– Pentru toată viața !

Sfârșit